ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

道仙禪 เล่มที่ 3 โดย ธ.ธีรทาส.

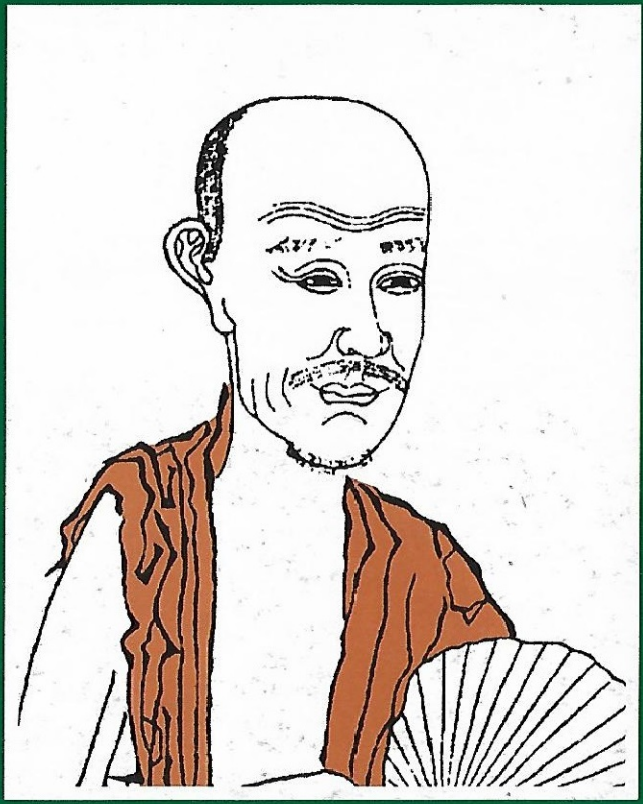

พระจี้กงมหาโพธิสัตว์

(พระธรรมาจารย์ป้อจี่เซี้ยงซือ)

คือ ราชครูพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่

ประทับจิต-ติดวิญญาณ ขึ้นชื่อ-บรรลุ-หยุด-ทอน-รายทางจิตใจไว้ก่อน

คณะกรรมการ พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง กทม.

พ.ศ. 2558

1. นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ	นายกพุทธสมาคม
2. นายทวี สุชนารักษ์	อุปนายก
3. นางสาวเสาวนีย์ ธโนฆาภรณ์	อุปนายก
4. นางศินีนารถ พรสวาท	กรรมการและบรรณารักษ์
5. นางสาวสุรีย์ แซ่เจี๋ย	กรรมการและปฏิคม
6. นายเจริญ เตชะพานิช	กรรมการและนายทะเบียน
7. นางสาวสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิช	กรรมการและโฆษณา
8. นางสุภาพร วงศ์โพธิ์พระกุล	กรรมการและเหรัญญิก
9. นายชูกูล แซ่เล้า	กรรมการและเลขาธิการ

วันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2556

231/1 ถนนพระราม 4 ซอยปลูกจิต 2 แขวงลุมพินี

เขตปทุมวัน กทม. 10330

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

道仙禪 เล่มที่ 3 โดย ธ.ธีรทาส.

พระจี้กงมหาโพธิสัตว์

(พระธรรมาจารย์ป้อจี่เซี้ยงซือ)

คือ ราชครูพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่

อ่านประทับจิต-ติดวิญญาณ.มีเพชร-มรกต-หยก-ทอง-รวยทางจิตใจไว้ก่อน

คำนำเรื่องพิมพ์ครั้งที่ 4.

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 3

เรื่อง ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 3 โดย ธ.ธีรทาส. ได้เคยพิมพ์เล่มที่ 1 และ 2 ส่งแจกดังทอดผ้าป่าด้วยหนังสือธรรมทานไปยังห้องสมุดวัดและประชาชนทุกจังหวัดไปแล้วได้แทนครูไปสอนแทนพระไปเทศนาธรรมพันองค์ สาธุ!

ขอเวลาฉันเพาะเชื้อโพธิจิตนี้หว่านๆไปอีก 100 ปีเถิดคงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญกุศลแห่งโพธิญาณได้บ้าง สาธุ! (แทนพระไปเทศนาธรรมทานเป็นพัน ๆ พระองค์)

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) นับว่าเป็นบุญกุศลที่ภาษาไทยจะได้มีวรรณกรรมหรือตำนานสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานชุดนี้ ต้นฉบับแท้เป็นภาษาจีน เป็นผลงานของหลวงปู่ทวด (มรณภาพอายุยืน 120 พรรษา) ท่านเป็นปราชญ์ทางอักษรศาสตร์ ได้เก็บข้อมูลในตำนานทางประวัติศาสตร์ต่าง ๆ หลายภาษา ไว้สอนศิษย์เป็นมรดกทางธรรมทาน สาธุคุณเจ้า ชื่อเหลาฮั้วเสียงไต้เซียงซือ ท่านเป็นเชื้อพระวงศ์เหม็ง มีสติปัญญาโลกีย์ชั้นจอหงวนมาก่อนออกบวช จัดว่าเป็น พระอริยครูบา สายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) ได้แอบนำศิษย์ยอดฝีมือกังฟูมาสร้างวัดชื่อซิงอำยี่ อ.เท้งไฮ้ เมืองจีน แผนการจะได้ระบายศิษย์ให้หนีลงท่าเรือใกล้ซัวเถา ได้ออกโพ้นทะเลไปต่างประเทศ

หลวงปู่ทวด ท่านได้มอบให้ เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า (อายุ 20 ปี) รีบด่วนนำวรรณกรรมชุดนี้ ออกหนีภัยทหาร พระเจ้าเฉียนหลง.

ถ้าได้พบพระภิกษุสายวัดเส้าหลิน ที่เป็นเชื้อเจ้าเหมิงกันแล้ว ทหารจับฆ่าตายหมด ที่หนีรอดออกมาได้ ก็ทางโพ้นทะเลจีนมาขึ้นฝั่งถึงเมืองสยาม และยังได้แบ่งไปกันหลายประเทศ เช่น พม่า ลาว เวียตนาม เขมร สิงคโปร์ อินโดนิเซีย ญี่ปุ่น

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ได้มาถึงเมืองสยาม โชคดีพระเจ้าช่วยให้ได้พบ **พระมหาเอี๋ยม** ซึ่งเป็นลูกหลานชาวจีน เกิดที่ อ.ท่าม่วง ชอบธุดงค์ไปทุกจังหวัด มีอุดมคติมุ่งพุทธภูมิตรงกัน จึงได้ช่วยกันแปลเรียบเรียงวรรณกรรมชุดนี้ ภายหลังได้พบ **พระมหาเขียน ฯ วัดพร้าว** มาช่วยงานอีก จึงได้ออกมาเป็นภาษาสยาม ท่านทั้ง 3 ได้ทำเสร็จก่อนตั้งแต่ ธ. ธีรทาส. มีอายุ 7 ขวบแล้ว (ไม่มีเงินพิมพ์) คอย ๆ มาจนแรงบุญกุศล ของ **พระมหาโพธิสัตว์** พระเจ้าช่วยให้มีบุญโอกาสจัดพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน เล่มแรกตอนที่ข้าพเจ้ามีอายุ 34 ปี. ได้มาเป็นเลขานุการของ พุทธสมาคมเบ้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. (มาในทีมงาน **ตันม่อเซี้ยง. เสถียร โพธินันทะ** บรรยายพระสูตรภาษาจีนต่าง ๆ)

เล่มแรกได้ออกชื่อหนังสือ **"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)"** มีเล่มที่ 1-2-3-4 (จบภาค 1) แล้วต่อมาได้พิมพ์ภาคที่ 2 ชื่อ **"ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น"** มีเล่มที่ 1-2-3 ที่ได้พิมพ์แจกเป็นธรรมทานออกไปแล้ว. แล้วพ้าดินสวรรค์พระเจ้าได้ประทานเล่ม 4 มาให้สาธุ!

โอ! เหนื่อยเพราะว่าเราไม่ใช่ลูกคนรวย อายุ 14 ปีก็ต้องออกทำงานหาเงินเลี้ยงชีพ และส่งเลี้ยงแม่บังเกิดเกล้าก่อน ชาติหนึ่งถึงวันนี้ ธ. ธีรทาส. (เกิด 31 ต.ค. พ.ศ. 2471) มีอายุ 88 ปี คงจะเป็นเล่มสุดท้ายของชีวิต **นักบุญธีรทาส.** ต้องจารึกขอบพระคุณทุกๆ ท่านที่ได้ให้กำลังกายใจ และได้สนับสนุนผลงานตำนานชุดนี้ และยังได้อุปถัมภ์สังขาร ธ. ธีรทาส. ให้ชีวิตข้าพเจ้าอยู่รอดมาได้จนถึงวันนี้ และขอบพระคุณแทนสรรพสัตว์ที่ได้รับแจกส่วนผลบุญธรรมทานต่าง ๆ นี้ไปอีกด้วย สาธุ!

ถ้าหากว่าพวกเรายังต้องเกิดมีชาติ-ภพกันอยู่อีกแล้ว ขอให้จงได้มีบุญกุศลบารมีโชคดีได้เกิดในตระกูลนักปราชญ์โพธิสัตว์ธรรมที่มีปัจจัย 4 สมบูรณ์ดี และได้บรรลุธรรมอย่างฉับพลัน แล้วขอให้พวกเรามีบุญบารมีได้พบกันด้วย "**จิต-ถึง-จิต**" เป็นกัลยาณมิตรในทั้ง 6 ภูมิ มีบุญคือจังหวะชีวิตโชคดีให้มีโอกาสได้ร่วมกันสร้างสมบำเพ็ญบารมี ที่ได้แบ่งปันวิชาการเป็นธรรมทานให้แก่สรรพสัตว์อย่างชาตินี้อีก สืบไปอีกทุกชาติภพ ตราบจนกระทั่งหมดชาติ-ขาดภพ-นิพพานแล... สาธุ!

ส่วนตัว ธ. ธีรทาส. ยังเป็นปุถุชนถือศีล 5 ยังรู้ตัวว่าผิดอยู่ตลอดเวลาก็ว่าได้ จึงขอขมากรรมไว้ ขออภัยโทษไว้ก่อนทั้งปวง. แต่ได้ตั้งจิตรับปุถุชนโพธิสัตว์ศีล (ศีล 5) พร้อมกับ**อาจารย์เสถียรโพธินันทะ** มีปณิธานจากชาตินี้ไปยินดีในการเกิดจิตเพื่อเริ่มสร้างสม

บำเพ็ญ "ปุถุชนโพธิสัตว์บารมี" ไปจนกระทั่งได้บรรลุถึง "อริยโพธิสัตว์บารมี" สูงขึ้นไปอีกจนได้บรรลุถึง "มหาโพธิสัตว์บารมี" สูงสุดยอดจนกระทั่งได้บรรลุ "อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์หนึ่งในโลกมนุษย์นี้ด้วยเทอญ สาธุ! สาธุ! สาธุ!

นับถือคุณธรรมที่มีในดวงจิตสรรพสัตว์ สาธุ!

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

นายก พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง บ่อนไก่ กทม. 10330

พ.ศ. 2558

สารบัญ

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 3

พิมพ์ครั้งที่ 4 พ.ศ. 2558 โดย ธ. ธีรทาส.

หน้า

คำนำที่มาของตำนาน-หนังสือชุดนี้ (ก. 1-4)

บทที่ 1

บ่อเกิดกำเนิด พระจี้กงองค์จริง ท่านเกิดจากไข่นกอินทรี และคิ้มสิ่วเซียนซือ. เป็นศิษย์เอกของ อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว พระมหาโพธิสัตว์ แห่งสำนักครูบา ภูเขาคงท่งซัว-จีน. พบศิลาจารึกสูตรลับฝ่ายเต๋า การโคจรลมปราณ และเจริญอานาปานัสสติภาวนา. ในถ้ำหอพระสมุดที่ปกปิดความลับไว้หลายศตวรรษ.

มีบทความพิเศษของ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ตอบปัญหาพระภิกษุสงฆ์ในมหาวิทยาลัย เป็นพันองค์มาแล้ว. และหลวงจีนเย็นบุญภิกขุ สาธุคุณท่านองค์นี้ได้บวชที่วัดท่านเว่ยหล่าง โซกาย จีน. เรื่องรูปฌานคือ ฌานโลกีย์. มีก่อนพุทธกาล. ส่วนอรูปฌานเป็นฌานโลกุตระ (พุทธ) 1-18

บทที่ 2

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ได้ปลอมแปลงพระองค์เป็นสามัญชน เป็นกรรมกรช่วยเขาแบก ขนไม้ขื่อ ไม้แป ส่งให้เขาซ่อมแซมโบสถ์. ได้ฟังธรรมะ นายกังฮู ช่างไม้เป็นศิษย์กัน

หน้า

กุฏิ แห่งสำนักครูบา ภูเขา วัดเม่าซัวฮวบ มณฑลกังโซว–จีน. จำนนเรื่องแรงกรรมวิบาก เป็นหนี้บุญ เป็นหนี้คุณ แล้วชาติหน้าๆ จะต้องชดใช้เวรกรรมนั้นไม่ไหว. ดังคำที่เขาอธิษฐานจิต คำสาบาน หรือคำสาปแช่งต่างๆ จงอย่าเห็นว่าเขาพูดเล่นๆ ไปนะ! มันมีแรงกรรมวิบาก มีพลังงานสาป ประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้วในวัฏสงสาร (ดังเช่นผึ้งลูกระเบิดเวลาไว้คอยวันที่จะระเบิดเท่านั้น) 19–23

บทที่ 3

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ชอบปลอมพระองค์แอบท่องเที่ยวไปตามเมืองต่างๆ พบพระจี้กงองค์แท้บนยอดภูเขา ได้เห็นหลวงพ่อแล้ว ทึ่ง! ท่านมีลักษณะโหงวเฮ้ง เหมือนมนุษย์เผ่าพันธุ์ล้านปี แห่งสำนักครูบา ภูเขาคงท่งซัวภาคเหนือ–จีน. แต่ไม่ได้แสดงตัวเป็นกษัตริย์ (ประมาณ พ.ศ. 1030) ได้ถามเรื่องบุญ และกุศล ต่างกันอย่างไร? ถามโลกีย์ แต่พระจี้กงตอบโลกุตระ. ท่านว่า บุญ–เป็นของโลกีย์ ถ้ามองทะลุตีสูตรแรงกรรมวิบากของบุญแตก ก็จะมองเห็นว่า "บุญคือนรก" เป็นนรกประจำวัฏสงสารนั่นเอง.

เอ้า! ฮ่องเต้ ฟังแล้วฉงนฉงาย–งงไปเลย! ตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยได้ยินคำว่า "บุญคือนรก" ถ้าฟังหลวงพ่อองค์นี้เทศนาธรรมกันแล้ว สงสัยบุญเขาจะหายไปหมดเลย! ในใจคิดว่าวันนี้เราเข้าวัดผิด หรือไหว้พระผิดองค์กันหรือไม่หนอ?

หน้า

พระจี๊กง ว่าบุญเป็นของทางโลกีย์ ส่วนกุศลของทางโลกุตระ. ตอบด้วยพระคัมภีร์เทวศาสตร์ คัมภีร์บุญ-ทาน. ได้กล่าวไว้ว่า บุญคือเอา-เอาบุญ-ทำบุญ (เป็นอัตตา-ตัวตน) ส่วนทานนั้น ทานคือให้-ให้ทาน-แจกทาน-จิตปล่อยวาง มากกว่า จิตสูงกว่าเข้าทาง (อนัตตา) ไปในทางวิญญาณอิสระมากกว่ากันอย่างนี้เป็นต้น. คัมภีร์เอี๊ยะเกี๋ย (อี๊จิง) พระเจ้าจิวบุ้งอ๋อง และท่านปราชญ์เกียงไท้กง (เกงเสง) แห่งราชวงศ์จิว ผู้รวบรวมไว้ มีสรรพศาสตร์โบราณหลายสาขาวิชาการ เวลานี้จะหาผู้รู้จริงยากมาก ยังมีเหลือตกทอดอยู่ในมือพวกหมอดู ตาบอด คนทรงเจ้าตามเทวสถาน ที่แพร่หลายก็คือสูตรเสี่ยงทายทอดอี๋แปะ เสี่ยงไม้ตี้ว กระบอกเซียมซี. ส่วนวิชาแก่นแท้ของตรรกศาสตร์ และปรัชญาชั้นสูงยังขาดอริยครูสอนถ่ายทอด เป็นวิชาที่เจ้าของผูกมนต์สาปไว้ให้แก่ คนพิการ เช่นตาบอด ผู้ทรงศีลไว้เลี้ยงชีพ ต้องถือศีล 5. มีคุณธรรมทางใจเพื่อสรรพสัตว์จึงใช้วิชานี้ได้ไม่เป็นโรคร้อนวิชา ตอนปลายชีวิตจึงจะสงบกายใจ 24-41

บทที่ 4

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ จำนน พระจี๊กง ได้พบปราชญ์แท้ที่มีญาณวิเศษรู้วาระจิตผู้อื่น ๆ รู้เรื่องอดีตของพระองค์ที่เป็นความลับ ทึ่ง! พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ จึงได้แสดงตัวเป็นฮ่องเต้จีน

หน้า

พระองค์ได้คุกเข่าลงกราบ ขอขมากรรม. ซึ่งในชีวิตของพระ-องค์ยังไม่เคย คุกเข่ากราบไหว้สามัญชนมาก่อนเลย ตรัสว่าได้แอบมาสืบราชการลับกับราชเลขา ชื่อ เอี๋ยเอี๋ยงไท้ซิ้ว. ขอพระเมตตากรุณาธรรมทาน หลวงพ่อ ขอให้ช่วยสอนสูตรรหัสลับของสวรรค์ ที่จะทำให้ร่างกายใจทรงพลังงาน มีอายุยืนนาน 100 ปี หรือ 1,000 ปีก่อน. ขอให้ได้วัชรกาย-วัชรจิต. ทำให้เกิดมีบุญ "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน" ขอเรียนศึกษาวิชาอย่างนี้ก่อน พระคุณเจ้า 42-52

บทที่ 5

พระจี้กง มหาโพธิสัตว์ได้เทศนาธรรมถวาย พระ-เจ้าเหลียงบู๊ตี้ เรื่องวิปัสสนาญานสติปัญญาอย่างฉับพลัน. สรุปจีนมี 3 ศาสนาที่ใหญ่ ขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ. พระพุทธศาสนาเข้าเมืองจีน สมัยสามก๊ก พระเจ้าฮั่นเม้งตี้ สร้างวัดม้าขาว ตั้งกองแปลพระไตรปิฎก. คัมภีร์อุปนิษัทก่อนพุทธกาล อินเดียพิสูจน์ว่าเนื้อสัตว์ต่าง ๆ เป็นอาหารที่ให้โทษมากกว่าให้คุณ. วิญญาณสัตว์โลกมักจะชอบไปเกิดตามกลุ่มของพวกสัตว์ที่ชอบกินอาหารเหมือน ๆ กัน กรรมชรูปจึงสร้างสังขารชีวิตให้ทรงอยู่รอดได้นาน. ธาตุไม้ ผสมธาตุลม ที่ดีมีพลังงานหล่อเลี้ยงชีวิตให้พวกฤาษี โยคี อินเดีย. พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า

หน้า

ถือศีลกินวาตา เข้ารูปฌานสมาบัติ ใช้กรรมวิธีอย่างนี้มาก่อนพุทธกาล. การเข้านิโรธฌานสมาบัติ จะกำหนดจิตเอานานเท่าไรๆ หรือถึง 5,000 ปีก็ได้. ต้องฉลาดการคัดเลือกใช้หาสถานที่บำเพ็ญพรต. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี อินเดียได้เทศนาธรรมโปรดชาวลังกาถึง 3 ครั้ง. โลกจึงมีลังกาวตารสูตร ที่แพร่หลาย มาหลายพันปี. 53-64

บทที่ 6

พระจีกง มหาโพธิสัตว์ ถวายพระพร ใช้ภาพต้นไม้หลิวสด เป็นบทศึกษาสอนกรรมฐาน เริ่มสอนการฝึกเจริญ "สมถะ-ให้เกิดผล-คือสมาธิตามมา-ถัดไปเริ่มเจริญอานาปานัสสติภาวนา." เข้ารูปฌาน 4. อรูปฌานต่างๆ จนมีอภิญญา 6. ธรรมกายคือวัชรกาย. ธรรมจิตคือวัชรจิต. (เป็นธรรมะชั้นมหาโพธิสัตว์) ผลงานคอยที่จะเป็นพระพุทธเจ้า

พระจีกง มหาโพธิสัตว์ เคารพปราชญ์สรรเสริญบัณฑิต ตรงที่มหาบพิตรเกิดโพธิจิต คือมีจิตคิดที่จะแบ่งปันวิชาการธรรมทาน คำสอนเนื่องด้วย "**อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา**" คือพุทธแท้ ถ้าไม่รู้จักหัวใจของ พระสูตรต่างๆ นี้กันแล้ว ยังไม่รู้จักพระพุทธศาสนา. การที่มหาบพิตรเกิดโพธิจิตคิดจะถ่ายทอดไปยังสรรพสัตว์นั้นยิ่งใหญ่สูงสุดของการ

หน้า

ทำบุญทานใดๆในโลกนี้. ฉันคือ พระจี้กง เจ้าสำนักครูบา แห่งภูเขาคงท่งซัว–จีน. ขอน้อมนมัสการพระคุณธรรมในดวงจิตที่เกิด"โพธิจิต" นี้ไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง สาธุ! สาธุ! สาธุ! 65–78

บทที่ 7

พระจี้กง มหาโพธิสัตว์ ถวายพระพร คัมภีร์ปัญญาโกศลอุบายโพธิสัตว์ กรรมวิธีโปรดสอนพวกที่ไม่ชอบอ่านหนังสือธรรมะต่างๆ หรือพวกที่ฟังพระเทศนาธรรม แล้วก็เวียนหัว... บางคนเอามือกำหู. ต้องใช้คัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตรต่างๆ ด้วย. มีบ่อเกิดตำราเริ่มต้นการดูฮวงจุ้ย. พุทธอินเดียใช้ธาตุ 4. เต๋าจีน ใช้ธาตุ 5.

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ พบพระจี้กงแล้ว จำนนปราชญ์แท้ ภายหลังได้นิมนต์เข้าวังหลวง ถวายตำแหน่งให้เป็น พระราชครู ได้พระราชทานนามว่า พระธรรมมาจารย์ ปอจี้เซียงซือ มาในสมัยหลังๆ มีเรียกกันอีกหลายชื่อ ตามแต่พวกนักแต่งบทประพันธ์ ไซอิ๋ว บทลคร เล่นงิ้วต่อเติม ในเรื่องต่างๆ จนชาวบ้านเรียกติดปากไป ทำเอาเรื่องนักปราชญ์เทศนาธรรมวิชาการอันสูงด้วยคุณธรรม ท่านเก่งเอาคนบ้ามารักษาจี้จุดสกัดจุดสมอง กินยาหายบ้า–คนใบ้มารักษาสอนให้ใช้ภาษาใบ้จนเขาเป็นพระ กลายเป็นพระจี้กง คือพระตลก พระดิบๆ สุกๆ หรือพระบ้าที่ขวางโลกไปเลย. กรรม 97–100

สารบัญ (ญ. 11)

หน้า

บทที่ 8

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง จากอายุ 20 ปีวัยสาวจนแก่ ท่องเที่ยวไปแสวงหาอริยครู ได้พบตามคำอธิษฐานจิต ตอนอายุ ๑๑ ปี. การแก้กรรม หรือการขอขมากรรม การสำนึกบาป เป็นกรรมวิธีชำระจิตใจ. หลอกล่อให้จิตสงบลงได้บ้าง มีกำลังใจได้ผลทางจิตใจบ้างเหมือนกัน ตำราดูโหงวเฮ้ง. คัมภีร์เอี๊ยะเกีย (อี้จิง) ได้รวมสูตรศาสตร์ต่าง ๆ ที่เจ้าของตำราสาปเอาไว้ เพื่อให้ใช้แก่นักพรตผู้ทรงศีล หรือคนพิการ เช่นตาบอดเอาไว้เลี้ยงชีพ ผู้ใช้ต้องถือศีล อย่างน้อยต้องมีศีล 5. จึงจะไม่ร้อนวิชาที่เจ้าของผูกมนต์สาปเอาไว้ 101–120

บทที่ 9

คำอธิษฐานจิต น.ส. โค้วเม้งเฮียง เมื่ออายุ 20 ปีขอให้ได้พบอริยครู มาเกิดผลจริงได้พบเอาตอนวัยแก่ชราภาพอายุ 99 ปี เป็นบุญกุศลที่ได้ช่วยเขาพิมพ์หนังสือธรรมทาน **เข้าตำราดูโหงวเฮ้ง** ลักษณะราศี. จึงได้กลับชาติทางธรรม. วิญญาณสัตว์โลกมักจะชอบไปเกิดในหมู่หรือพวกที่กินอาหารที่เหมือน ๆ กัน หรือตามอาหารที่ตนชอบกินต่าง ๆ กรรมชรูปที่สร้างรูปลักษณะสรรพสัตว์. คัมภีร์วิญญาณศาตร์ สอนวิปัสสนึก. ความนึกคิด. ถ้าขาดพรหมวิหาร 4 จะเข้ากับคนยาก

สารบัญ

หน้า

สังคมรังเกียจ ขาดมิตรที่ดี. ในประวัติศาสตร์จีนถ้าชาติอื่น ๆ ที่ยกทัพมาตีจีน จีนมักจะแพ้ก่อน พอมาปกครองจีน มีลูกเกิดหลานไม่นานนักก็ถูกจีนกลืนชาติ เป็นคนจีนไป ด้วยวัฒนธรรมและปรัชญาจีนที่สูงมากจึงกลืนชาติศัตรูไป. ตำราพิชัยสงครามของซุนวู (ซึงจื๊อ) คณาจารย์เซ็นใช้เอาศาสตร์นี้มาเป็นการสอนธรรมทานไป 121–144

บทที่ 10

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง อายุ 99 ปี ฝึกเข้าห้องทำวิปัสสนากรรมฐาน. ได้พบสูตรวิปัสสนึก คือใจนึกคิดกับการบันเทิงธรรมชาติจักษุ – แบบขบขันและฉับพลัน. ให้ระวังอินทรีย์ 6. (ลักกึง). หรือใช้เพ่งธาตุ 4. เพ่งธาตุ 6. ในคัมภีร์ ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (ซิมเก็ง) ให้เพ่งขันธ์ 5. ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด. คุณประโยชน์ในการใช้ลูกประคำนับลูกประคำให้เป็นสมถะก่อน ต่อไปจะมีสมาธิ ถัดไปเจริญอานาปานัสสติภาวนา จนเข้ารูปฌานต่าง ๆ ได้จะเกิดมรณญาณมักจะมีญาณที่รู้วันตาย มีสติปัญญารู้การแตกดับของสังขารชีวิตตนเองได้ก่อน 7 วัน 145–168

บทที่ 11

คุณยายเฒ่า อายุ 100 ปีได้รับการถ่ายทอดธรรมด้วย "จิต–ถึง–จิต" พบพระสูตรกรรมวิธีตายได้ตามที่ต้องการ

4 อย่าง เช่นทำสมถะตาย. ทำสมาธิตาย. เจริญอานาปานัสสติ หน้า
ภาวนาตาย. ดับจิตในรูปฌาน 4. มักจะนั่งสมาธิเข้าฌานจน
ตัวแข็งแห้งไป ร่างกายไม่เน่าเปื่อยอยู่ได้เป็น 100 หรือ 1.000
ปีก็มี. ทุก ๆ ครูบาสอนว่า 4. กรรมวิธีดับทุกข์กายใจ. แต่ไม่
เฉลียวใจว่าเมื่อดับทุกข์ได้-ก็เอามาตายได้เช่นกัน

ตายแบบที่ 1 ตายในธาตุ 4. (ตายในการเพ่งธาตุ 4.)
ตายแบบที่ 2 ตายในการเพ่งขันธ์ 5 (รูป-เวทนา-สัญญา
-สังขาร-วิญญาณ) เป็นความว่างไป. สมัยแผ่นดินถังนิยมใช้
แบบนี้กันมาก 169-196

บทที่ 12

ตายแบบที่ 3 ตายในการเพ่ง สติปัฏฐาน 4 (กาย-
เวทนา-จิต-ธรรม). ตายแบบที่ 4 คือตายแบบ พระอริยเจ้า
พระมหาโพธิสัตว์เข้ารูปฌานนั่งสมาธิตาย คืออริยบุคคลที่แท้
จริง พระสูตรตกทอดสืบลงมานมนานปี เป็นบรมธรรม เป็น
มรดกโลก. ถ้าสนใจเรียนรู้ไว้ก่อนตายกันบ้าง จะโชคดี เป็น
คนที่กล้าไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมเท่าไรนัก เป็นวิชาการที่ใช้
แก้โรคกลัวต่าง ๆ เช่นกลัวผี กลัวตาย จะหายไปมาก.
พระพุทธศาสนาเข้าเมืองจีน สมัยสามก๊ก แต่จีนมี 1 ศาสนา
ขงจื๊อ. 2. ศาสนาเต๋า. 3 ศาสนาพุทธ. อยู่ก่อนบ้างแล้ว ตั้งแต่
พระเจ้าฮั่นเม้งตี้ได้สร้างวัดม้าขาว ตั้งกองแปล พระไตรปิฎก.
ภายหลังพระถังซำจั๋ง ได้นำมหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก จาก
มหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย เข้าเมืองจีน แล้วตั้งกองแปลเป็น
ภาษาจีน ได้ถวาย พระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องเต้ สมัยแผ่นดินถัง 197-214

สารบัญ

หน้า

บทที่ 13

ธรรมะของคนขี้เมา–ทิ้งเมียดีกว่าทิ้งขวดเหล้า. นายจิวแซ่ฉั่ว ชวน พระบัญญา (ตี้หุย) ดื่มเหล้า ว่าเป็นน้ำทิพย์ดื่มแล้วไม่ต้องไปสวดมนต์ หรือนั่งหลับตาก็บรรลุธรรม มีตาทิพย์ดูท้องฟ้าเห็นดาวชมเดือนได้สนุกดีเหมือนกัน ท่านจะดื่มบ้างไหม? กระผมจะทำบุญด้วยเหล้าของผมขวดนี้ เอาไว้ชาติหน้า ๆ จะได้มีบุญ ได้ดื่มขวดนี้กันอีก

พระอาจารย์บัญญา (ตี้หุย) ใช้ตำราดูโหงวเฮ้ง แล้วใช้ขวดเหล้านั้นแสดงธรรม สอนให้รู้แจ้งสูตรอรหัตภูมิ ไปเสียเลย. 215–238

บทที่ 14

กรรมวิธีดูโหงวเฮ้ง บ่อเกิดตำราจีนมักจะเอาผลของรูปลักษณะก่อน. ส่วนแขกอินเดีย มักจะเอาเหตุ คือหาเหตุที่ชาติก่อน ๆ ทำให้เกิดเป็นรูปลักษณะอย่างนี้ได้ก่อน. ดูอนุสัยจิตตามคัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตรต่าง ๆ ว่าภูมิจิต มีภูมิธรรมใครจะบรรลุธรรม เป็น "อรหัตภูมิ–โพธิสัตว์ภูมิ–พุทธภูมิ" พระอาจารย์บัญญา (ตี้หุย) ได้แสดงธรรม เทศนาธรรมที่โลกแตก! บันทึกธรรมนี้ไว้โดย คณะศิษย์ สามเณรหุยทง และสามเณรหุยเม้ง ณ สำนักสงฆ์ เชิงภูเขาถ้ำสิงโต แห่งคุนลุ้นซัวทิศตะวันตก เมืองจีน สมัยแผ่นดินราชวงศ์ถัง 239––248

สารบัญ (ฑ. 15)

หน้า

ขอจารึกชื่อผู้เกิดโพธิจิต อุทิศสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน และซ่อมแซมบูรณะพุทธวิหาร. ตำหนักพระศรีอารย์มหาโพธิสัตว์ ไว้เป็นตัวอย่างสืบไปอีก 100 หรือ 1,000 ปี สาธุ! 251–285

ตำนานศิษย์–เต๋า–เซียน–เซ็น เล่ม 3 นี้ ได้พิมพ์ พ.ศ. 2552 ครั้งแรก จำนวน 12,000 เล่ม ชมรมกองบุญกุศลนี้ได้อธิษฐานจิตอุทิศดังเช่นทอดผ้าป่า ส่งไปไว้ตามห้องสมุดวัด และประชาชนจังหวัดต่าง ๆ ร่วม 3,000 กว่าแห่ง แห่งละ 2 เล่ม ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย)

พ.ศ. 2552 พิมพ์ครั้งที่ 1. 12,000 เล่ม.

พ.ศ. 2553 พิมพ์ครั้งที่ 2. อีก 5,000 เล่ม.

พ.ศ. 2554 พิมพ์ครั้งที่ 3. อีก 3,000 เล่ม.

พ.ศ. 2558 พิมพ์ครั้งที่ 4. อีก 4,000 เล่ม.

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส.)

ผู้จัดการกองบุญของสรรพสัตว์

(ถ้าธนาณัติรับเงิน ป.ณ. คลองเตย. แห่งเดียว)

231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. 10330

百年得道

千年壽命

鍊精化氣

鍊氣化神

鍊神反虛

๑๐๐ ปี ได้บรรลุธรรมนี้

๑๐๐๐ ปี มีวาสนาอายุยืนทรงพลัง

ฝึกกาม(อสุจิ)แปรธาตุเป็นพลังงาน

ฝึกพลังงานแปรธาตุเป็นราศี(รัศมี)

ฝึกราศี(รัศมี)แปรธาตุให้หวนกลับเป็นความว่าง.

จากคัมภีร์เซียน-เต๋า

พระเจ้าอึ้งตี่(ปฐมกษัตริย์จีน)

จิวบุ้นอ้วง(ราชวงศ์จิว)

เกียงไท้กง(พระราชครู)

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่

พระถังซำจั๋ง

พระเจ้าลี้ซีหมิน(ถังไท้จง)

พระจี้กงมหาโพธิสัตว์(พระราชครู) พระธรรมาจารย์ป้อจี่เซี้ยงซือ

รูปภาพทั้งหมดนี้-เอื้อเฟื้อโดยคุณธำรง ปัทมพาส

ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น

เล่ม 3 (มี 13 บท)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

道仙禪 (三集)

บทที่ 1

บ่อเกิดพระจี้กงและคิ้มสิ่วเซียนซือ

ศิษย์เอก-อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับฟังมาอย่างนี้ จากตำนานเก็บเรื่องจารึกไว้ว่า สำนักครูบาแห่งภูเขา **คงท่งซัว** ภาคเหนือ-จีน. มีสมัยหนึ่ง **หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ)** สาธุคุณท่านเป็น หลวงปู่ทวด สายเต๋าและพุทธ ที่มีอายุยืนค้ำฟ้า (อายุพันปี) ท่านได้อบรมสั่งสอนสานุศิษย์ ถ่ายทอดสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานไว้หลาย ๆ ศตวรรษ

อยู่มาวันหนึ่งท่านให้ศิษย์ช่วยกันจดจารึกไว้ว่า สมัยที่ตัวหลวงปู่ทวด (โจ้ว) ท่านยังเป็นชายหนุ่ม ที่ชอบท่องเที่ยวออกไปเสาะแสวงหาความรู้จากนักปราชญ์ที่มีชื่อเสียงตามเมืองต่าง ๆ มากมาย ท่านได้สืบเสาะถามหนทางไปจนถึง สำนักครูบา**แห่งภูเขาคงท่งซัว** เมืองจีน. แล้วได้มีบุญโอกาสนมัสการ**หลวงตาเซียนเฒ่า** องค์หนึ่งที่มีอายุทรงพลังกายใจยืนนานมาหลาย ๆ ร้อยชั่วอายุของศิษย์ ท่านมีพระนามที่ฮ่องเต้โบราณ

พระราชทานนามให้ว่า อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว (王禪老祖) ราชาแห่งฌานมหาครูบา

หลวงตาเซียนเฒ่า อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว รูปนี้ท่านบำเพ็ญพรต ถือศีลกินวาตา ได้เจริญฌานสมาบัติชั้นสูง เข้านิโรธสมาบัติ (คือหยุดนิ่งการเคลื่อนไหวทางกายและทางจิตได้ลงชั่วคราว หรือสุดแล้วแต่จะกำหนดเอาพักผ่อนนาน ๆ กี่วันกี่เดือนกี่ปี-ก็ยังไม่ตาย) ถ้าเอาตามตำราแบบเต๋า เต๋าว่าได้บรรลุเข้าถึงสูตรศาสตร์ของ "อิม-เอี๊ยง (หยิน-หยาง)" จึงมีอายุทรงพลัง "วัชรกาย (กิมกังชิง)" และบรรลุถึง "วัชรจิต (กิมกังชิม)" ทั้งกายและใจทรงพลังมีอายุยืนนานได้ตามที่ตนเองต้องการ

แล้วยังมีจิตว่าง (ซิมโคง) แบบพุทธจิตว่างจากความคิดปรุงแต่งทั้งปวงได้ตามที่ต้องการ คือมีสติปัญญาเข้าถึงธรรมชาติจักษุ เป็นสติปัญญาชั้นโลกุตรธรรม ที่สามารถปลดเปลื้องตนเองให้ออกมาเสียจากความคิดปรุงแต่งของโลกียรมณ์ทั้งปวง จิตควบคุมความนึกคิดที่เกิดดับเป็นวัฏจักร จะหยุดหรือจะดับได้ตามที่ตนเองต้องการดับ จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ทั้งปวง แบบพุทธเรียกว่า จิตได้หยุดพักอยู่ใน "สุญตาวิหารธรรม" อาณาจักรแห่งความว่าง คือ "นิพพาน" ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์ ทำไม่ได้และฟังก็แทบจะไม่รู้เรื่องเลย

แล้วสาธุคุณหลวงปู่ท่านยังชอบหลบมุมสงบ แอบซ่อนตัวไว้ในป่าภูเขาดงดิบ ที่มนุษย์ค้นหาไม่พบ ไม่สนใจมายาการของ

โลก เช่น **โลกธรรม 8 ประการ** จิตท่านว่างมาก จึงไม่มีทุกข์กายทรมานใจ จึงมีอายุยืนทรงพลังเป็นพันปี จนลืมวันเดือนปีเกิด ว่ามีอายุมานานกี่ร้อยหรือกี่พันปีเท่าไร ๆ กันแล้วโว้ย!

ชายหนุ่ม ได้พบเห็นแล้วก็เกิดศรัทธาจิต **หลวงตาเซียนเฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว)**[1] พระองค์นี้มาก จึงได้กราบไหว้แล้วขอถวายตัวเป็นศิษย์รับใช้การงานทุกประการ เพื่อที่จะหวังให้สาธุคุณท่าน ช่วยสอนวิชาการ หรือชี้แนะหลักธรรมหรือสูตรลึกลับของครูบาอาจารย์โบราณต่าง ๆ ดังเช่นของดีใน **"ศาสนาขงจื๊อ–ศาสนาเต๋า–ศาสนาพุทธ"** นับว่าชายหนุ่ม (คิ้มสิ่ว) ได้เคยเป็นศิษย์เอกก้นกุฏิของสำนักอริยครูบา แห่งภูเขาคงท่งซัวมายุคหนึ่งเหมือนกัน

ตอนก่อนบวช **ชายหนุ่ม** มีลักษณะแปลกกว่าชนทั้งหลาย เช่นมีตีนดูแล้วคล้าย ๆ ตีนของนกอินทรี ท่านครูบาอาจารย์ต่างๆ ได้บอกว่า เป็นคนที่อยู่นิ่งไม่ได้ ตีนแบบนี้ บ่งถึงมีอนุสัย (ปิ้งแส่) จิตชอบท่องเที่ยวปีนป่ายไปตาม เทือกเขา ถ้ำภูผาป่าดงดิบต่าง ๆ **เข้าตำราดูลักษณะโหงว้เฮ้ง** คัมภีร์โบราณ

---

1 พ.ศ. 2510 ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง บอกว่าทางตำนานสายเทวนิยม (ซึ้งก่า) และตำราหมอดูเก่ามักจะมีรูปภาพเขียนเก็บเรื่อง อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว ว่าได้เกิดก่อนสมัยแผ่นดิน **พระเจ้าจินซี ฮ่องเต้** จึงมีอายุยืนทรงพลังชีวิตเป็นพัน ๆ ปี จาก ธ. ธีรทาส.

เก็บเรื่องไว้ ว่ามีตีนรูปลักษณะดูเหมือนพวกนก สัตว์บินเดินเร็วๆ ต่างๆ ท่านอริยครูบา จึงตั้งชื่อเรียกเล่นจนติดปากว่า "คิ้มสีว" คือสัตว์บินเดิน หรือพวกนกที่ได้เคยถือศีล เป็นสัตว์บำเพ็ญบารมี สร้างแต่กรรมดีมาจากชาติก่อนๆ มากชาติผลบุญกุศลจึงได้มาเกิดเป็นคน แต่ก็ยังทิ้งหลักฐานไว้ให้เห็น ว่าได้เคยเกิดเป็นนกใหญ่ๆ จึงยังมีรูปตีนของนกติดมาเกิดในชาติเป็นมนุษย์ไว้บ้าง[1]

คิ้มสีว ชายหนุ่ม มาอยู่ในสำนักครูบา คงท่งซัว แล้วก็มุ่งแต่การศึกษา การฝึกเจริญรูปฌาน 4 เวลาว่างก็ฝึกวิชากังฟูต่างๆ พอนานวันคืนเข้าก็อดทนไม่ไหว! เหมือนดังกับเขาจับเสือตัวโตๆ แล้วเอาไปขังไว้ในกรงแมวเล็กๆ มันอึดอัดใจตกนรกทั้งเป็นก็ว่าได้ จึงได้คิดจะหนีออก เที่ยวไปบุกป่าขึ้นภูเขาแถวนั้นดูบ้าง "ลูกเสือออกจากกรงแมว"

คิ้มสีว ชายหนุ่ม ได้หนีเที่ยวแต่ยังไม่ชำนาญหนทางแถบนั้น บังเอิญวันหนึ่งหลงทางมุดเข้าไปยังถ้ำลึกลับในหุบเขานั้นได้พบเห็นเป็นหอพระสมุดดูเก่าแก่โบราณมานานปีมาก ที่เก็บซ่อนความลับของพวกเซียนโบราณ เป็นคลังตำรา พระคัมภีร์วิชาการอย่างสูง ได้จารึกไว้บนแผ่นทองคำ ทองเหลือง แผ่นศิลาจารึกเรื่องสูตรศาสตร์ต่างๆ เก็บไว้ในถ้ำลึกลับอันกว้างใหญ่มากนี้ ถูกปกปิดหวงห้ามคนนอกเข้าหรือออก บันทึกเรื่องก่อนสมัยราชวงศ์ฮั่น พระเจ้าฮั่นเม้งตี้ ก็มีมากมาย

1 เริ่มบ่อเกิดของตำราดูลักษณะศาสตร์ (โหงว้เฮ้ง) ธีรทาส.

คิ้มสิ่ว ชายหนุ่ม[1] ได้ค้นหาจนพบหลักฐานที่จารึกไว้ในถ้ำนั้นแล้ว แสดงให้เชื่อสรุปความว่า พระพุทธศาสนา ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี แห่งอินเดียนั้น ได้เข้ามาเผยแพร่ในเมืองจีน สมัยท่านปราชญ์เอก **เหลาจื๊อ** และ **ขงจื๊อ** ก็มีบ้างแล้ว ตำนานจารึกไว้ว่า เพราะมีเขตแดนของประเทศจีนกว้างขวางใหญ่หลวงมาก มีเส้นทางทิศตะวันตก ก็เดินทางผ่านด่าน "**เง็กมึ้งกวง**" ข้ามทะเลทราย "**มกฮ้อเอี้ยง**" ผ่านทิวเขาน้ำแข็ง ภูเขาหิมาลัย ก็ถึงเมืองอินเดียแล้ว

แล้วยังมีเส้นทางไปอินเดียได้อีกทางหนึ่ง คือเดินทางผ่านป่าดงดิบเสฉวน ข้ามภูเขา ผ่านเทือกเขา **คุนหลุนซัว** ก็ถึงเมืองอินเดียได้เหมือนกัน ซึ่งเส้นทางเหล่านี้ได้ใช้การติดต่อซื้อขายสินค้ามาตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว เป็นเส้นทางที่พวกนักพรต ฤาษี โยคี เซียน หรือพระธุดงค์ รู้จักดี. แต่เรื่องเส้นเดินทางหรือถนนหนทางโบราณนั้น เป็นที่รู้กันว่าเหมือนดังสายแม่น้ำคงคาโบราณต่าง ๆ พอนาน ๆ ปีเข้ามันก็ตื้นเขินทางตันแม่น้ำเปลี่ยนแปลงการไหลเวียนของสายน้ำเองได้เช่นกัน มีทุกบ้านเมือง

---

1 ชายหนุ่ม **คิ้มสิ่ว** ภายหลัง ๆ ตอนแก่ได้มาเป็นครูบาเจ้าสำนักภูเขาคุนหลุนซัว อยู่สมัยหนึ่ง ชื่อที่นิยมเรียกกันว่า **หลวงพ่อเฒ่า** (คิ้มสิ่วเซียนซือ) ผลงานของท่านมีอยู่ในหนังสือ "**ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)**" เล่มที่ 4 โดย ธ. ธีรทาส.

แล้วให้เชื่อได้อีกอย่างว่า พระพุทธศาสนา เข้าเมืองจีนยุคแรก ๆ โน้น มีผู้นำเข้ามาแบบนักบุญ หรือพระธุดงค์ นักท่องเที่ยวจาริกแสวงบุญ แบบฤาษี โยคี ไม่ใช่แบบทางราชการ จึงไม่ได้มีการจดบันทึกเก็บเรื่องไว้ในตำนานเป็นประวัติศาสตร์

ถึงสมัยราชวงศ์ฮั่น พระเจ้าฮั่นเม้งตี่ (สมัยสามก๊ก) ได้อัญเชิญ **พระไตรปิฎก** ของพระพุทธศาสนา จากอินเดียนำเข้ามาเมืองจีน ตอนนี้จึงเป็นทางราชการ จารึกในประวัติศาสาตร์ไว้ว่าได้สร้าง **วัดม้าขาว (แป๊ะเบ๊ยี่)** ได้ตั้งกองแปลพระธรรมวินัย และพระคัมภีร์ดูหลักฐานให้เชื่อว่ามีของ **นิกายหินยาน (เสียวเส็ง). และของนิกายมหายาน (ไต้เส็ง).** ต่าง ๆ ไว้เป็นภาษาจีนแล้ว

คิ้มสีว ชายหนุ่ม ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่น คนเลือดร้อนมีความอยากรู้ อยากเห็นเรื่องลึกลับ เป็นคนสอดรู้อยากฟังในเรื่องลึกลับ เรื่องที่เขาชอบปกปิดไว้เป็นความลับ หรือรหัสลับของสวรรค์ ของแต่ละสำนักต่าง ๆ มาก ถ้ามีโอกาสก็หนีเที่ยวหรือแอบไปมุดเข้าตามถ้ำลึกลับ ไปแอบค้นคว้าหาอ่านหลักฐานที่จารึกไว้เสมอ ๆ วันหนึ่งได้พบ **พระคัมภีร์ชุดหนึ่งมี 8 ผูก** มีอยู่ผูกหนึ่ง ชื่อว่า **"วิปัสสนาฌานธรรมฉับพลัน (เซี้ยงฮวบตุ๋นก่า)"** จารึกไว้ในรูปแบบชีวประวัติ ใช้ภาษาจีนโบราณ

มาก ได้จารึกไว้ในแผ่นหินสีเขียว[1] ไว้ว่าบ่อเกิดของ **พระจี้กง มหาโพธิสัตว์** สรุปความมีดังนี้

บ่อเกิด พระจี้กง

พระคัมภีร์ศิลาจารึกชุดนั้น ได้กล่าวสรุปความไว้ว่า ณ สำนักครูบาแห่งภูเขาคงท่งซั่ว ทางทิศตะวันออกเมืองจีน ได้มี **หลวงตาเซียนเฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว)** องค์หนึ่งท่านบำเพ็ญพรต แอบซ่อนตัวหลบมุมสงบอยู่ในหุบเขามานับร้อย ๆ หรือพันปี จนลืมอายุตนเองว่าเกิดในแผ่นดินไหน มีอายุนานปีเท่าไร ๆ แล้ว

วันหนึ่ง **หลวงตาเซียนเฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว)** สาธุคุณท่านได้ออกธุดงค์ผ่านป่าทิวเขา ลำธารน้ำตกพริ้วได้ยินเสียงมีเด็กร้องไห้ เสียงนั้นตามสายลมที่โชยมาจากหุบเขาเงื้อมผาเบื้องสูงมาก **ท่านหลวงตาเซียนเฒ่า** มีหูทิพย์ ก็กำหนดจิตแล้วค่อย ๆ ติดตามสายเสียงนั้นไป ๆ อาศัยที่ท่านมีวิชา **อภิญญา 6. ทำตัวเบา ๆ วิชาทำกายว่าง ๆ "ตัวเบา–กายว่าง"**

---

1 พระคัมภีร์ยุคแรก ๆ เหล่านี้พระอริยครูบาที่สอนท่านในเมืองจีนได้บอกว่าโบราณท่านนักปราชญ์เอาแต่หลักธรรมไม่สนใจเรื่องพิธีกรรมต่าง ๆ และไม่สนใจเรื่องแยกนิกายต่าง ๆ แล้วด้วยความเก่าแก่นานเป็นพัน ๆ ปี ได้ถูกภัยสงครามแทบจะพูดได้ว่าต้นฉบับแท้สูญพันธุ์ไปเกือบหมดแล้ว

จากกิมเซ็ง แซ่เล้า พ.ศ. 2482

แล้วยังมีวิชากังฮู (กังฟู) ชั้นสูงของจีน จึงมีกำลังภายใน จึงเหาะตัวลอยขึ้นตามไหล่ภูเขาแต่ละลูกไปได้ เป็นของธรรมดาๆ ท่านพยายามติดตามไปจนถึงต้นเสียงของเด็กร้องไห้นั้น จนได้พบเด็กน้อยอยู่ในถ้ำเล็กๆ ที่เงื้อมผาสูงชัน เป็นที่พวกนกยักษ์มาอาศัยทำรวงรังเพื่อออกไข่เลี้ยงลูก

หลวงตาเซียนเฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) เอะใจ! ทำไมจึงมีเด็กแดงมาอยู่ใน **รังนกอินทรี** มองดูไปรอบๆ ปากถ้ำนั้นก็ไม่เห็นมีแม่นก มีแต่ขนนกและเปือกไข่ยักษ์ที่แตกกองไว้บนหญ้าฟางแห้งๆ ซึ่งคงจะแม่นกไปคาบเอามาทำรังกองใหญ่

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ท่านจึงรีบเข้าไปอุ้มเอาเด็กแดงน้อยนั้นขึ้นมาดู เห็นแล้วก็ฉงน! นึกแปลกใจมาก เด็กน้อยยังหลับตาอยู่ มีตีนเหมือนนกอินทรี. มีใบหน้าสามเหลี่ยมยาว. หน้าผากกว้างอิ่มนูนโหนก. ขนคิ้วดกดำละเอียดอ่อน เป็นปื้นยาวๆ ตั้งอยู่บนฐานของคิ้วที่สูงมาก. เด็กน้อยถูกอุ้มไว้ พอได้ไออุ่น ก็ลืมตาที่แหลมคมมีน้ำหล่อเลี้ยงสายตาสดใสแจ๋ว เหมือนเพชรน้ำงาม. มีจมูกโด่งเป็นสันตรง. ปากสี่เหลี่ยม. ใบหูหนายาวยาน มีขอบหูสวย กลมดังเส้นเชือก. ดูรูปลักษณะคล้ายๆ คนแก่ที่มีอายุยืนเป็นร้อยๆ ปีมาเกิด! **ลักษณะโหงวเฮ้ง** อย่างนี้เข้าตำราว่าบ่งถึงในชาติก่อนๆ จะต้องได้เคยบำเพ็ญพรต หรือได้สร้างสมบุญ

กุศลบารมีที่เป็นกรรมดีแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ไว้เป็นทาน มามากชาติแล้ว จึงได้เกิดมีรูปลักษณะดีอย่างนี้

เสน่ห์งามตาของเด็กน้อยนี้แรงมาก จึงทำให้นักพรตจิตหวั่นไหว! เกิดโลภะจิตอย่างแรง โอ.. เจ้ามาอยู่ในถ้ำนี้ได้อย่างไรกัน ?

เด็กน้อย ยังนอนหลับ ๆ ตื่น ๆ อยู่ พอได้ยินเสียง **หลวงปู่เฒ่า** เข้าอีกครั้ง ก็ลืมตามองดูแล้ว ยิ้ม! หัวเราะน้อย ๆ ที่น่ารักน่าเอ็นดู มันช่างดึงดูดอารมณ์ ทำให้นักพรตจิตหวั่นไหว! เกิดความรักและเมตตากรุณาจิต คิดสงสารเด็กน้อยนั้นอย่างแรงกล้า **หลวงปู่เฒ่า** จึงรีบด่วนอุ้มเด็กน้อยเอามากอดไว้ แล้วก็มองดูซ้าย ดูขวาก็ไม่เห็นมีอะไร ? จึงยอมทำผิดศีล อุ้มเด็กนั้นหนีออกจากรังนกอินทรี ขโมยเอาเด็กน้อยที่น่ารักนั้น มาชุบเลี้ยงไว้ใน สำนักครูบาแห่ง **ภูเขาคงห่งซัว** เมืองจีน สืบไปเลย

เด็กน้อย ที่น่ารักนี้ ได้ตั้งชื่อว่า "**จิ๊กง**" เด็กน้อยพอมาอยู่ในสำนักครูบานี้แล้ว ใครเห็นใคร ๆ ก็รักเอ็นดูมาก เป็นเด็กที่อบอุ่นทางจิตใจ เด็กโตวันโตคืนที่เร็วมาก คือโตวันด้วยร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์สง่างามตาดี รักการศึกษา และโตคืนด้วยการฝึกชอบนั่งแต่สมาธิตลอดคืน แทบจะไม่เคยต้องนอนจนหลังแตะถึงพื้นเสื่อเลย มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แสดงแวว

ของนักปราชญ์ เรียนหนังสือจดจำได้เก่ง สวดมนต์ท่องพระ-คัมภีร์มีเสียงดีเด่นมาแต่เยาวัย

หลวงตาเซียนปู่เฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) สาธุคุณท่านตั้งใจพยายามสอนสรรพวิทยาการต่าง ๆ ของสำนักครูบา **คงท่งซัว** ทั้งหมดถ่ายทอดให้แก่ เด็กชาย **จี้กง** สืบไว้ พออายุครบ 20 ปีก็ได้บวชเป็นพระภิกษุ แล้วได้ออกเทศนาสอนธรรมทาน จาริกไปตามแดนต่าง ๆ แทนครูบาอาจารย์ได้เป็นอย่างดี ภายหลังได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าสำนักครูบา คงท่งซัว[1] สืบไป

หลวงตาเซียนปู่เฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) พอเสร็จกิจหน้าที่ของโพธิสัตว์ คือถ่ายทอดธรรมด้วย **"จิต–ถึง–จิต"** ให้แก่**พระภิกษุจี้กง** แล้ว **หลวงตาเซียนปู่เฒ่า** มีอายุต่อไปอีกร่วม 100 ปี แล้วสาธุคุณท่านก็ลาโลก ด้วยการกำหนดจิตเจริญสมถะ คุมธาตุ 4. (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) จนเพ่งจิตได้สมาธิชั้นสูง เจริญอานาปานัสสติภาวนา ไปจนได้ "รูปฌาน 4."

1 สำนักครูบาแห่งภูเขาคงท่งซัว จีนโบราณจัดว่าเป็นศูนย์รวมนักปราชญ์เก่าแก่ แบบมหาวิทยาลัยนาลันทา อินเดีย. แล้วก็เหมือนดัง สำนักครูบาแห่งภูเขาซงซัว วัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) มณฑล เหอหนาน เป็นสำนักเซ็น (ฌาน) จีน พระเจ้าเฮ้าบุ้งตี้ ผู้สร้างไว้ เมื่อประมาณ 1,500 ปีก่อน บางยุคก็ถูกภัยสงครามทำลายร้างไป แบบมหาวิทยาลัยนาลันทา อินเดีย เช่นกัน

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

แล้วค่อย ๆ ควบคุมธาตุต่าง ๆ ในร่างกายใจตนเอง จนเข้าสู่ "**อรูปฌาน**" ที่สุดปล่อยวางครั้งสุดท้าย **จิตดับ-สังขารดับ** แล้วก็ตายใน "**ฌานสมาบัติ**" นั้นไป ประวัติศาสาตร์ได้จารึกไว้ว่า สาธุคุณท่านเป็น "**พระมหาโพธิสัตว์**" พระอย่างนี้นาน ๆ หลายพัน ๆ ปี จึงจะมีมาเกิดสักองค์หนึ่งแล... สาธุ!

พบแผ่นศิลาจารึก สมัยราชวงศ์ฮั่น ได้กล่าวไว้ว่า หลวงตาเซียนปู่เฒ่า (อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) องค์นี้เป็นที่เคารพนับถือของนักปราชญ์ราชบัณฑิตมาก จารึกไว้หลายราชวงศ์ของพระเจ้าแผ่นดินจีน

มีตำนานกล่าวไว้อีกว่า สาธุคุณท่านได้บรรลุถึง "**ธรรมกาย คือ วัชรกาย**" ร่างกายจึงทรงพลังงานแห่งอายุยืน และได้บรรลุถึง "**ธรรมจิต คือ วัชรจิต**" จิตจึงทรงพลังงานมี "**อภิญญา 6**" มีอภิญญาจิตที่สูงมาก **จึงคุมธาตุ 5. (กิม-บัก-จุ้ย-ฮ้วย-โท้ว)** ธาตุ 5. แบบเต๋า-จีน. ทั้งภายนอกกายและภายในใจตนเองได้ มีสติปัญญาเข้าถึงธรรมชาติจักษุอย่างนี้ได้ จะทำให้มีอายุยืน 100 ปีหรือ 1,000 ปีก็ทำได้ ถึงเวลาที่จะปลงสังขารชีวิต คือตายได้ตามต้องการที่จะตายตรงนั้นได้ และจะไปเกิดในโลกธาตุใด ๆ หรือโลกธาตุหนึ่ง ก็ได้ตามต้องการ มีวิญญาณอิสระ เพราะมีสติปัญญาคุณธรรม ภูมิธรรมถึงชั้น "**พระมหาโพธิสัตว์**" ที่สำรองเอาไว้เป็น **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า.** เพียงอีกชั้นเดียวก็ได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ

เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์หนึ่งในอนาคตกาล ท่านจะก่อตั้งศาสนาหรือวางหลักสูตรธรรมไว้ในโลกธาตุใดๆ หรือโลกธาตุหนึ่งก็ได้ แล้วที่โลกเขาเคารพคุณธรรมอันสูงยิ่งใหญ่ของพระมหาโพธิสัตว์ก็อย่างนี้ มีพรหมวิหารธรรม 4 ประการ สาธุ!

พบพระสูตร พระอรรถกถาจารย์กล่าวเรื่อง **อานาปานัสสติภาวนา** แปลชื่อนี้เป็นภาษาจีนว่า "**เชี่ยวเส็กกวง**" สูตรนี้กรรมวิธีใช้สูดลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออก ในที่มีอากาศที่บริสุทธิ์ หรือเรียกว่า **โคจรลมปราณ** เป็นสูตรบรมธรรมสากลที่เรียกว่าบรมธรรม คือ **พระพุทธเจ้า** นักปราชญ์โบราณก่อนพุทธกาลยอมรับ ที่เรียกว่าสากลนั้น คือสัตว์โลกทุกๆ ชีวิตพอเกิดมาก็รู้จัก "**อานาปาณะ**" คือลมหายใจเข้า ลมหายใจออก จึงจะมีชีวิตอยู่รอดได้ สัตว์เดรัจฉานรู้เพียงแค่นั้น

ส่วนมนุษย์เป็นยอดของสัตว์โลก มีอริยครูค้นพบกรรมวิธีจึงวางสูตรศาสตร์ได้พัฒนาสติปัญญาสูงจนใช้อานาปาณะนั้นเป็นการดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจได้ มีสติปัญญาสูงยิ่งๆ ขึ้นไปอีก **ใช้อานาปาณะ มาเจริญสติภาวนา** จนเจริญฌานได้ถึง "รูปฌาน และ อรูปฌาน" ต่างๆ จนบรรลุถึง "ธรรมกาย และ ธรรมจิต" ผลคือบำเพ็ญบารมีสูงจนได้ "วัชรกาย และ วัชรจิต" คือจิตเข้าถึงศูนย์กลางของพลังงานแห่งธรรมชาติในร่างกายใจตนเองได้ จึงเกิดมีอภิญญาจิตที่สูงมาก ตรงนี้เข้าสูตรที่ ฤาษี โยคี อินเดีย โบราณ และพวกเซียนชั้นสูงใน

ลัทธิเต๋า จีน. เข้าถึงและกล่าวสอนศิษย์ไว้ว่า ถ้าบรรลุถึงสัจธาตุตรงนี้แล้ว จิตจึงคุมธาตุ 4. (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) ในร่างกายใจตนเองได้ แปรธาตุต่าง ๆ ในร่างกายใจตนเองได้มาก เป็นความรู้ชั้น **พระมหาโพธิสัตว์** ทั้งมีอภิญญา 6. และยังจะปล่อยวางได้ทุกภาวะ ดับได้ทุกขณะจิต มีวิญญาณอิสระคล่องตัวมาก การที่จะเกิด จะไปเกิด จะเกิดดับได้ตามที่ตนเองต้องการทำ จะหยุดพักในสุญตาวิหารธรรมได้ตามที่จะต้องการแล้ว สาธุ!

พระสูตรตรัสไว้ชัดเจนมาก แยกสติปัญญาธรรมชาติจักษุมีภูมิธรรม ถ้าเป็นเพียงแค่สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ของ **พระโสดาบัน. พระสกิทาคามี. พระอนาคามี. พระอรหันต์** นั้นท่านมีเพียงแค่ดับทุกข์กายดับทุกข์ใจตนเองได้ และหลุดพ้นวัฏสงสารในชาตินี้ได้ หมดชาติ–ขาดภพ–นิพพานคืออรหัตภูมิ (จบกันตรงนี้) คือยังไม่มีภูมิธรรมสูงอย่าง **พระมหาโพธิสัตว์** ที่จะมีไว้เพื่อสำรองเป็น **พระพุทธเจ้า** ในอนาคตกาลหรือมหากัปเบื้องหน้า ๆ โน้น **พระมหาโพธิสัตว์** ท่านต้องสร้างสมบารมีผลงานอันยิ่งใหญ่ ที่ต้องท่องเที่ยวไกล ๆ ไปโปรดสัตว์ ผ่านทั้ง 6 ภูมิทั่วถึงทุก ๆ โลกธาตุ ผลงานอันยิ่งใหญ่ที่ต้องผูกมิตรไมตรีไว้กับสรรพสัตว์ ถึงวันที่บรรลุธรรมอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วางศาสนาสอนสรรพสัตว์เขาจึงเชื่อถือศรัทธา ต้องสร้างเหตุปัจจัยแห่งพรหมวิหาร 4 เป็นบุญกุศลอย่างนี้ทิ้งไว้ในโลกธาตุนั้น ๆ คือสร้างเหตุไว้ก่อนแล... สาธุ!

บทความพิเศษก่อนวันตาย

(จากเสถียร โพธินันทะ)

พ.ศ. 2509 ธ. ธีรทาส. ได้นำต้นฉบับ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" นี้ไปถาม อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ก่อนวันที่ท่านจะจากโลกนี้ 3 วันว่า "เกิดและตายได้ตามที่ต้องการในทั้ง 6 ภูมิของ พระมหาโพธิสัตว์ นั้นทำได้อย่างไร ?"

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ท่านตอบทันทีว่า พระสูตรพระอภิธรรม ของฝ่ายมหายานได้เก็บเรื่องนี้ไว้ชัดเจนว่า พระมหาโพธิสัตว์ ท่านได้สร้างสมบำเพ็ญบารมีอันยาวนาน ๆ เริ่มตั้งแต่ 1. ปุถุชนโพธิสัตว์ 2. อริยโพธิสัตว์ 3. มหาโพธิสัตว์ จนได้บรรลุถึง อภิญญา 6. จึงมีอภิญญาจิตที่สูงมาก และยังมีมหาปณิธานที่จะท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ทั่วถึงทั้ง 6 ภูมิ คือทุก ๆ โลกธาตุก่อน หรือไปทุก ๆ ดวงดาวในมหาจักรวาลก่อน ท่านมีมหาอุดมคติสูงยิ่งใหญ่ที่โลกเคารพบูชา จึงจะบรรลุถึงพุทธภูมิ. (จบกันตรงนี้)

ตรงนี้ความในพระสูตร คือทุก ๆ ดวงดาวในโลกท้องฟ้านั้นก็มี สิ่งมีชีวิต คือดาวดวงหนึ่งก็คือโลกธาตุหนึ่ง ดังเช่นโลกมนุษย์เรานี้ก็จัดว่าดาวดวงหนึ่ง เรียกว่าสหายโลกธาตุ แล้วก็มี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี. ฉะนั้นพึงเชื่อว่าโลกธาตุอื่นๆ หรือดาวดวงอื่นๆ ก็มีอย่างนี้ พระไตรปิฎก มหายานได้จารึกพระนามของ พระพุทธเจ้าไว้ตั้ง 1,000 พระองค์เลย ดังเช่นมีพระสูตร ชื่อว่า "ไชฮุกเก็ง" มีแพร่หลายใช้สวดเป็นมงคลสูตรตามวัดจีนและโรงเจต่างๆ เขาสอนให้เชื่อกันมาอย่างนี้

พ.ศ. 2510 ธ. ธีรทาส. ได้ถาม พระอาจารย์หลวงจีนเย็นบุญภิกขุ ท่านได้บวชที่วัดโซกาย เมืองจีน ภายหลังมาเป็นเจ้าอาวาสวัดทิพย์วารี บ้านหม้อ กทม. (ก่อนมรณภาพ 1 ปี)

ธ. ธีรทาส. ถามว่า หลักฐานที่มาของ พระสูตรเกี่ยวกับเรื่อง อานาปานัสสติภาวนา สาธุคุณท่านได้เปิดพระคัมภีร์ชุด มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก ที่ พระถังซำจั๋ง นำมาจากมหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย ได้พบว่า "อานาปานัสสติภาวนา" จีนแปลเป็นภาษาจีนอ่านว่า "เซี่ยวเส็กกวง" บางนิกายจีนพูดภาษาอินเดีย-อานาบ๋ว-ก็มี.

เซี่ยวเส็กกวง เป็นกรรมวิธีที่ใช้กำหนดที่ลมหายใจเข้าและปล่อยลมหายใจออก (อานาปาณะ) ฝ่ายลัทธิเต๋านิยมเรียกว่าการ "โคจรลมปราณ" ภาคปฏิบัติปุถุชนจะต้องเริ่มต้นการเจริญสมถะกรรมวิธีก่อน จนสูงๆ ขึ้นไปเกิดมีสมาธิจิต แล้วถัด

ไปจึงเจริญอานาปานัสสติภาวนา จนได้ "รูปฌาน 4." เป็นบรมธรรม เป็นโลกียธรรมที่นักปราชญ์โบราณสรรเสริญมาก ใช้กันมากมีมาก่อนพุทธกาลแล้ว จึงมีคำกล่าวกันไว้ว่า พวกฤาษีโยคี อินเดีย. และพวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า เมืองจีน ท่านถือศีลกินวาตา คือกินลม กินอากาศที่บริสุทธิ์ กินลมปราณ อาหารหยาบใช้น้อยมาก มุ่งการเจริญ "รูปฌาน คือ ฌานโลกีย์" ให้ได้ก่อนจึงมีอายุทรงพลังงาน อายุยืนเป็นร้อย ๆ เป็นพัน ๆ ปีได้

พระคัมภีร์สายตรงเซ็น (ฌาน) เก็บเรื่องไว้ว่า รูปฌาน คือ ฌานโลกีย์ มีมาก่อนพุทธกาลนมนานแล้ว พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าเป็นมีดสองคม มีคุณและมีโทษเท่ากัน. อันตรายตรงที่ศิษย์ปัญญายังอ่อน ไม่เข้าใจรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง ขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ มักจะชอบติดรูปฌาน หลงใหลรูปนิมิตต่าง ๆ ที่ตนเองคิดไปทำให้มีขึ้น สร้างให้เกิดในจอจิต แล้วหลงผิดคิดว่าเป็นของจริง เป็นสัจภาวะ หลงผิดตอนปลายมือมักจะแก้ยาก บางรายแก้ไม่ตก คือนิมิตหลอกก็มี จิตหลอนตัวเองก็มี คิดว่าเป็นของจริงไปหมด แก้ยากที่สุดบางคนพูดเองเออเอง ขาดสติปัญญาตรงนี้ ที่สุดเพี้ยนไปก็มีทุก ๆ ศาสนา

จับจุดได้พวกนี้มักจะชอบอวดว่าตนได้บรรลุธรรมวิเศษแล้ว หลงผิดว่ามีทวยเทพ มีเทวดาเป็นองค์ใน มีวิญญาณมาประทับจิตตน ภาษาที่ใช้สอบอารมณ์ กรรมฐานว่ายังหลงงมงายในอารมณ์อย่างหนึ่ง.

กรรมวิธีดูง่าย ๆ พวกนี้มักจะใช้กรรมวิธีอย่างนี้ก่อน คือโลกียกรรมใช้ก่อบาปมากกว่าบุญ มีในทุก ๆ ศาสนา จับเคล็ดลับดูได้ง่าย ๆ ตรงที่จิตยังไม่สงบ จิตยังเกิดดับ มีความคิดปรุงแต่งเรื่องไร้สาระ จิตวุ่น จิตไม่ว่าง พวกนี้มักจะไม่สงบในตอนปลายมือ และไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ไม่นิพพาน ยกเว้นเจ้าตัวจะพูดอวดเองต่าง ๆ ว่านิพพานแล้ว อวดว่าบรรลุธรรมวิเศษแล้ว กรรม!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้แล้วจึงแยกธาตุดูสูตรศาสตร์ต่าง ๆ เหล่านี้จนหมด เห็นภัยมีโทษบางอย่างที่แก้ยากพระพุทธองค์จึงตัดบท แก้ความวางสูตรเสียใหม่ เอาความปลอดภัยเป็นเป้าหมาย ลัดตัดทางมุ่งเอาความหลุดพ้นก่อน ให้ออกจาก "**รูปฌาน**" รูปฌานต่าง ๆ แล้วเข้าสู่ "**ฌานโลกุตระ**" คือ "**อรูปฌาน**" ฉะนั้นอรูปฌานจึงเป็นของพระพุทธศาสนาแท้เป็นปัญญาวิมุตติ ที่ดับอัตตา–ดับตัวตน. ดับอาตมัน ดับอวิชาให้รู้แจ้งอนัตตา เข้าสุญตานิพพานแล... สาธุ!

แล้วยังมีนักปรัชญาด้วยลิ้น นักค้านบางคน ทั้งจีนและไทยชอบค้านพูดว่า พวกครูทั้ง 6 เป็นอริยครูของ สิทธัตถราชกุมารมาก่อน บางองค์ก็ทำรูปฌาน และอรูปฌาน ได้เหมือนกัน. บางองค์ก็เข้าสุญตาได้ แล้วจะว่าเป็นของพุทธแท้ เป็นสุญตานิพพานได้อย่างไรกัน?

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ขอตอบแก้ความตรงนี้ไว้ว่า ครูทั้ง 6 ทำได้ก็จริงอยู่ แต่ของท่านครูเหล่านั้น ยังติดอาตมัน **ติดปรมาตมัน** ตัวตนชั้นละเอียดอยู่ต่างกับพระพุทธศาสนาอย่างนี้ แต่ก็ไม่ใช่ของครูทั้ง 6 ต่ำไปนะ! ท่านมีสติปัญญาสอนศิษย์เป็น **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ได้ไม่ใช่ครูชั้นต่ำๆ นะ! ผู้มีคุณธรรม ความกตัญญูกตเวทิคุณจะต้องเคารพ **ไม่ใช่เนรคุณ** เพราะท่านเป็นครูของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพวกเราทีเดียว คือปู่ทวด

พระพุทธศาสนา เป้าหมาย ดับอัตตา ดับตัวตน ดับอวิชา. ดับอาตมัน ดับปรมาตมัน จึงหลุดพ้นวัฏสงสารได้สิ้นเชิง ต่างกันเพียงแค่นี้. (จดจำไว้ให้แม่นยำจะไม่สอบตก.)

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ตอบย้ำความเรื่องนี้ไว้อีกว่า เท่าที่อ่านในประวัติศาสตร์ หรือปัจจุบัน ผู้ที่ยังไม่รู้แจ้งสูตรศาสตร์นี้จริง มักจะแยกสติปัญญาตรงนี้ไม่เป็น หรือผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงธรรมนี้บ้างเลย มักจะสงสัย หรือชอบค้านเรื่องดังที่กล่าวมานั้นมาก.

ข้าพเจ้าขอบันทึกธรรมเก็บเรื่องฝากไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ อย่าหลงผิด ที่ต้องการรู้แจ้งสัจจธรรมแนวนี้แล... สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส.

บทที่ 2

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่-ปลอมพระองค์เป็นกรรมกร พึ่งธรรมช่างไม้-มณฑลกังโซว-เม่าซัวฮวบ

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้จากตำนาน **สำนักครูบาแห่งภูเขาเม่าซัวฮวบ** มณฑล กังโซว จีน มีวันหนึ่ง **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่** ได้ปลอมแปลงพระองค์เองเป็นสามัญชน แอบหนีออกจาก พระราชวังหลวง ท่องเที่ยวไปสืบราชการลับตามเมืองต่าง ๆ วันหนึ่งพระองค์ท่านได้เข้าไปขอพักแรมในวัดแห่งหนึ่ง **ชื่อสำนักครูบาแห่งภูเขาเม่าซัวฮวบ** พอเสวยพระกระยาหารวัดเสร็จแล้ว ก็ออกเที่ยวเดินชมดูตามรอบ ๆ วัดนั้น เห็นมีช่างไม้กลุ่มหนึ่งกำลังทำงานซ่อมแซมหลังคาโบสถ์เก่า จึงหยุดดูก่อน

มีหัวหน้าช่างไม้ **ชื่อนายกังฮู** เห็นแล้วก็ทึ่ง! ในรูปลักษณะ แล้วได้ส่งเสียงร้องตะโกนลงมาจากหลังคาโบสถ์นั้นว่า

อาเฮีย! พ่อหนุ่มรูปหล่อคนที่ยืนดูอยู่นั้น เฮ้ย! เฮ้ย! ลื้อเข้ามาพักวัด ขอกินข้าววัดจนอิ่มแล้ว แต่อย่าได้ลืมทำบุญทานไว้บ้างซี! ชาติหน้า ๆ จะได้ไม่เป็นหนี้วัด แล้วจะได้เกิดเป็นคนรูปสวยงาม รูปหล่ออย่างนี้อีกนะ!

หรือลื้อ ! จะถือว่า ข้าวของวัดนั้น เป็นวัตถุของกลางที่ชาวบ้านเขาอุทิศให้ไว้ หรือจะเถียงอีกว่าเขาทำบุญแจกทานให้เป็นทานใคร ๆ ก็ใช้ได้ต่างหาก !

โอ ! นั่นก็จริงอยู่ แต่เจ้าจงอย่าได้ลืมความจริงไปว่า เจ้าของข้าวสุก และวัตถุสิ่งของต่าง ๆ เหล่านั้น ทุก ๆ คนเขาได้ยกมือขึ้นไหว้ ! แล้วปากพูด ทำการอธิษฐานจิตต่าง ๆ อธิษฐานจิตไว้ก่อนที่จะทำบุญทานนั้นทุก ๆ คนไปนะ ! จริงไหม ?

แล้วเรื่องอธิษฐานจิตก่อนทำบุญนั้น จะมีใครกล้าเถียงว่าไม่จริง... หรือไม่มีอย่างนั้นบ้างไหม ? ก็ขอเชิญให้เขาผู้จะคัดค้านนั้น ไปดูได้มีทุก ๆ วัด มีทุก ๆ ศาลเจ้า ทุกโรงเจกันเลยเป็นคำตอบก็แล้วกันเอย !

โอ ! อาเฮีย ! รูปลื้อช่างหล่อสวยงามจังเลย อั้ว ! ชักจะหลงเสน่ห์ในรูปสวยงามของลื้อบ้างแล้วว่า... คิดอยากจะขอบอกความจริงให้ พึงรับรู้แจ้งสัจธรรมไว้อีกอย่างว่า คือทุกคนหรือทุก ๆ ครั้งในจิตใจของผู้ทำบุญทานนั้น "จิตเขามุ่งหวัง" จิตมีเจตนาเป็นความยึดมั่นถือมั่นไว้ ขอให้จงได้ลาภผลต่าง ๆ นานา กลับคืนมานะ ! พอไหว้แล้วก็ขอให้ได้อย่างโน้น ! ขอให้ประสพผลสำเร็จโชคดีอย่างนี้ นั่นคือเขาได้ทำสัญญา เป็นการทวงหนี้ไว้ก่อนแล้วนะ ! คอยทวงคืนเวรกรรมไว้ในตัวแล้วนะ ! อย่าสงสัย ! แล้วจะมีศิษย์โง่ค้านเรื่องนี้อีกบ้างไหม ?

อาเฮีย ! จงตั้งใจฟังไว้ให้ดี อั้วรักเฮียมาก ฟังธรรมะให้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้เลยว่า ใน พระสูตร และ พระอภิธรรม ตรัสสอนไว้ว่า เมื่อมีเจตนา คือจิตเกิดแล้ว เป็นมโนกรรม เมื่อมีกรรมก็ย่อมจะมีแรงกรรมวิบากของผลนั้นตามมา มันมีพลังงานเป็นแรงกรรมเครือข่ายที่สืบเนื่อง สนองตอบมาในวัฏสงสารอย่างหนึ่ง กรรมข้ามภพข้ามชาติระยะยาวนาน ๆ ไปทางโน้นทีเดียว จะจบไม่ลงอีกด้วยนะ !

แล้วที่ชาวบ้านเขายอมทำบุญให้แก่วัด ให้ง่าย ๆ นั้น ตรงนี้เป็นเพราะว่า แรงกรรมวิบากของบุญ ถูกสอนถ่ายทอดกันลงมาจนเป็นวัฒนธรรม ว่าพระภิกษุเป็นเนื้อนาบุญ ท่านเป็นผู้ถือศีล มีคุณธรรมเพื่อแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ ท่านมีศีลเป็นดุลถ่วงโลกให้สงบเย็น ให้สังคมมีสามัคคีธรรม สันติภาพอันยาวนาน ๆ จะได้เกิดขึ้นบ้าง. การทำบุญทานก็คือเพาะเชื้อบุญกุศล ให้เกิดผลเจริญงอกงามดีในชาติหน้า ๆ ได้อีก เขาจึงศรัทธาการทำบุญทานให้แก่พระภิกษุ นักบวช นักบุญ แต่เขาก็หวังผลบุญนั้นต่าง ๆ นานาเช่นกันเอย อย่าสงสัย ! จะมีชาวพุทธแท้ที่รู้แจ้งกรรมอย่างนี้มีในเมืองนี้ สักกี่ท่าน ?

โอ ! โฮ ! อมิตาพุทธ ! เดี๋ยวก่อน อาเฮีย ! ลื้อ ! ทำไมมีรังสีทองเหลืองอร่ามบนใบหน้า ออกมาเป็นแวบ ! แวบ ! อีกด้วยล่ะ ! หือ ! ช่างสวยงามจริง ๆ ตั้งแต่อยู่วัดมานานปี ก็ยังไม่เคยได้พบเห็นคนสวยอย่างนี้ หรือจะเป็นเทวดาแปลงกายลงมาเที่ยวชมเมืองมนุษย์กันบ้าง หรือเปล่า สงสัย ?

จะบอกให้ อั้ว! **ชื่อนายกังฮู** เป็นศิษย์ก้นกุฏิของวัดนี้ วันนี้ตั้งใจจะพูด บอกธรรมะขอฝากคนรักไว้ว่า จงอย่าลืม! จงอย่าได้ลืม **"คำว่า-อธิษฐานจิต หรือคำสาบาน คำสาป"** ต่าง ๆ นั้น จงอย่าได้ดูถูกว่า เขาพูดเล่น ๆ ไปนะ! มันมีแรงกรรมวิบากผล ติดตามทางจิตใจทุกคำพูด เป็นวจีกรรม เป็นมโนกรรม มันประทับจิต ติดวิญญาณเขาไปแล้ว ติดตามไปทุกชาติภพในพระอภิธรรมว่า ไปถึงได้ทั้ง 6 ภูมิเชียวนะ! อย่าสงสัย !

เอาละ! **นายกังฮู** หลงเสน่ห์รูปหล่อ เป็นคนสวยงามจริง ๆ ของ **อาเฮีย** มาก จึงหลงพูดแต่ธรรมะให้ฟังเสียมากมายเลย! เจ้ามาวันนี้ กินข้าววัด นอนวัด จะไม่มีเงินทำบุญทานไว้บ้างเลย ก็ไม่เป็นไร... แต่ต้องชดใช้หนี้นั้น ด้วยแรงงานทางกายบ้างก็ได้ ช่วยวัดทำงานการขนไม้ ให้เขาซ่อมแซมโบสถ์วัดก็ได้บุญชดใช้หนี้วัดก็ได้เช่นกันเอย

ตรงนี้ทาง **พระอภิธรรม** กล่าวถึงเรื่องวิญญาณศาสตร์ได้กล่าวไว้ว่า ออกแรงกายทำบุญ ได้บุญมากเหมือนกัน เจ้าไปเกิดในชาติหน้า ๆ จะได้ไม่ต้องเป็นหนี้ พระสงฆ์ หรือหนี้วัดเป็นหนี้สินของสรรพสัตว์ **คือติดหนี้บุญ...ติดหนี้คุณ...มีหนี้ค้างไว้ในวัฏสงสารมาก... จะเป็นบาปเวรกรรม เกิดชาติ**

หน้า ๆ จะถูกเขาบังคับวิญญาณ ไม่มีความอิสระทางจิตใจ. ก็นรกเหมือนกันนะ!

แล้วถ้าคนที่มีเวรบาปกรรมหนัก ๆ ไปเกิดในบ้านเมืองนั้น จะต้องถูกโทษทัณฑ์ หรือถูกเขาบังคับทางใจ บังคับให้สยบทางใจ เรียกว่าวิญญาณไม่อิสระ แล้วบาปกรรมอย่างนี้ จะทำให้ปัญหาชีวิตอาภัพแก้ไม่ตกได้ง่าย ๆ นักนะ! คนยังมองข้ามบาปเวรนี้กันไป กรรม!

อ้วนายกังฮู รักลื้อมาก ขอบอกธรรมะนี้ เอาบุญวะ! ขอให้มนุษย์คนใด ๆ ถ้ารู้กฎแห่งกรรมวิบากสูตรนี้ไว้บ้าง เท่ากับมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ จะได้ปลอดภัยในวัฏสงสารมากแล... สาธุ!

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้ฟัง **นายกังฮู** ช่างไม้วัด ซึ่งเป็นศิษย์ก้นกุฏิของ สำนักครูบาแห่งภูเขา **วัดเม่าซัวฮวบ** นั้น พูดจามีเหตุผล เป็นธรรมะที่ซาบซึ้งกินใจ เป็นยิ่งนัก! ซึ่งยังไม่เคยได้ฟัง พระหรือนักปราชญ์ในเมืองหลวง ท่านไหน ๆ เทศนาให้ฟังอย่างนี้มาก่อนบ้างเลย จึงจำนน **นายกังฮู** แล้วก็เดินเข้าไปช่วยเขาขนไม้ขื่อ ไม้แปร หยิบส่งไม้เหล่านั้น ขึ้นหลังคาโบสถ์จนเสร็จ ก็หยุดเหนื่อย แล้วก็ลาจากสำนักครูบาวัดเม่าซัวฮวบ มณฑลกังโซว นั้นไป โดยที่ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าหนุ่มคนนั้นคือ **พระเจ้ากรุงจีน** ฮ่องเต้แท้ได้ปลอมแปลงพระองค์เป็นสามัญชนมาทีเดียวแล...

บทที่ 3

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ไม่แสดงตัวเป็นกษัตริย์ เมื่อพบพระจี้กง ถามเรื่องบุญ-และ-กุศล-ต่างกันอย่างไร ?

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระภิกษุตี้หุย (พระปัญญา) ดังได้สดับมาอย่างนี้ จากตำนานพื้นเมืองที่เก็บเรื่องของ สำนักครูบาแห่งภูเขาคงท่งซัวจีน. ว่าเรื่องมีในสมัยหนึ่ง **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่** ได้ทราบข่าวจากครูบาอาจารย์ และจากชาวบ้าน เขาพูดเล่าลือกันแพร่หลายมากว่าบนภูเขา แห่งคงท่งซัว ได้มี**พระหลวงตาจีนเฒ่า** ที่มีอายุยืนค้ำฟ้าอยู่องค์หนึ่ง ท่านมีรูปร่างกาย บุคลิกลักษณะที่มีแปลกพิลึกกึกกือ คือมีตีนเหมือนคล้าย ๆ นกอินทรี ใบหน้าก็สามเหลี่ยมยาว ๆ ดูคล้ายหน้านกมาเกิด ชื่อ **พระจี้กง** ท่านเกิดจากไข่นกอินทรี. **ท่านอ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว (พระราชาแห่งฌานครูบา)** ไปพบในถ้ำ บนภูเขา ได้นำเอามาชุบเลี้ยงสอนวิชาการบำเพ็ญพรตแบบพุทธ และแบบเต๋า จนถือศีลกินวาตาได้อาศัยหลบมุมสงบแอบซ่อนตัวไว้ตามเทือกภูเขา **คงท่งซัว** ทางทิศตะวันออกของเมืองจีน สาธุคุณองค์นี้ชอบอาศัยอยู่กับธรรมชาติ มีความสันโดษ คือยินดีในสิ่งที่ตนมีอยู่ ตนได้อยู่ ท่านชอบอยู่กับ

พวกพืชผักผลไม้ **ลูกเซียนท้อ** ซึ่งเป็นผลไม้ทิพย์ ของเทวดาต้นหนึ่งอยู่ตามภูเขาน้ำตกมีอายุยืนเป็นพันปี ลูกเซียนท้อ มีทั้งพันธุ์กินดิบพันธุ์กินสุก (สุกสีเหลือง) พวกเซียนโบราณปกปิดไว้เป็นความลับให้รู้ไว้ในกลุ่มพวกเดียวกัน ใช้เป็นอาหารบำรุงกายบำรุงสมอง ทำให้อายุยืนใช้มาหลาย ๆ ร้อย ๆ พัน ชั่วอายุคนมาแล้ว ส่วนใบเขียวสดใสเป็นมันดี ใช้เพ่งดูให้เกิดอารมณ์สมถะดี

พระจี้กง ในสายตาของปากชาวบ้าน ปุถุชนคนโลกีย์ว่าท่านเป็น พระบ้า ๆ บอ ๆ เพราะว่าท่านพูดจาเถรตรงจนเกินไป บางทีก็พูดเป็นปริศนาธรรม ฝากคนฟังให้เอาไปคิด ตีให้แตกเอง บางครั้งก็พูดขวางโลกเขาไปเลย มันช่างขัดต่อกิเลสตัณหาอุปาทานต่าง ๆ ของสังคม ผืนโลกที่เขาหลงใหลกันในยุคนั้นมากเกินไป เขาฟังไม่เข้าหู รับไม่ไหว บางคนฟังไม่รู้เรื่องเอาเลย! พระอย่างนี้ชาวบ้านพูดว่า **พระจี้กง** เป็นพระดิบ ๆ สุก ๆ หรือพระห่าม ๆ เพี้ยนไปเลย![1] **หลวงพ่อเฒ่า** ได้ฟังแล้วชอบใจ

---

1. บุญเป็นของโลกีย์ คือจิตยึดมั่นถือมั่นในผลกรรม กรรมดีที่ตนได้ทำไว้นั้น เป็นอัตตา ตัวตน ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิ. ฉะนั้นผู้ที่หลุดพ้นแล้ว และรู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากที่ดี จึงเห็นว่าจะทำบุญไว้มากมายบุญจะดีอย่างไรก็ต้องมีสังขารไว้รองรับผลบุญนั้น คือเกิดแก่เจ็บตายในวัฏสงสารคอยรับบุญของตนเอง ผู้ได้สติเห็นภัยในการเกิดอีก มันไม่สนุกในการเกิดแก่เจ็บตายเสียแล้ว สู้เอานิพพานไม่ได้ ดับทุกข์กายใจ หมดวัฏจักรได้สิ้นเชิงเลยอย่างนี้. แล้วนิพพานเป็นโลกุตรธรรมจะมีใครสนใจจริงกันสักกี่ท่าน...?

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

ได้แต่ยิ้มๆ หรือหัวเราะแบบจิตว่าง ท่านก็ไม่เอากับใครๆ ง่ายๆ นัก จึงเป็นพระที่ไร้ประโยชน์ในทางโลกีย์นิยมไป เป็นกรรมของสัตว์โลกที่ขาดบุญ เข้าไม่ถึงธรรมะอย่างนี้เองเอย...

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้เคยฟังเทศนาธรรม และผ่านพบพระเถระผู้ใหญ่ และครูบาอาจารย์ชื่อดังของเต๋า พวกเซียนชั้นสูง นักปราชญ์หรือศาสดาจารย์ที่เก่งมาก็มากแล้ว พอได้ยินข่าวว่ามี พระแบบนี้ ก็สนใจทันที คิดว่าไม่ใช่พระธรรมดา จึงอยากที่จะรู้จักความจริงยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ภายหลังได้สืบเสาะเส้นทางไปค้นหาจนพบ **พระจี้กง**

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ พอได้เห็นรูปร่าง มีลักษณะพิเศษ มีรูปทรงใบหน้า สามเหลี่ยมยาวๆ มีดวงตาแหลมคมเหมือนดังตานกอินทรีหรือตาหงส์ มีราศีแจ่มใส สายตามีแสงพุ่งตรงออกมา ไม่กวัดแกว่ง. มีเสียงพูดจาเย็นๆ ยาวๆ มีอำนาจลึกลับฟังแล้วหน่วงจิตใจคน ให้อยากฟังเสียงนั้นอีก ลักษณะโหงว้เฮ้งอย่างนี้ ดูช่างพิลึกๆ สงสัยหรือคงจะเป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์โบราณเป็นล้านๆ ปี ที่ยังหลงตกค้างโลกไว้เป็นแน่ บางทีก็ยังมีแสงรังสีเหลืองอร่าม แวบ! แวบ! ออกมาจากใบหน้า เห็นพลังงานแสงอย่างนี้แล้ว ก็แปลกใจมาก ซึ่งยังไม่เคยได้พบเห็นมาก่อน จึงเกิดศรัทธาจิต ได้เข้าใกล้ไปนมัสการ แล้วก็ขอถาม

ปัญหาธรรมะ ที่ยังข้องใจ ไม่รู้แจ้งในธรรมบางอย่าง เพื่อที่จะดูเชิงของ **หลวงพ่อเฒ่า** ดูที่ก่อน

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ นมัสการแล้ว ได้ถาม หลวงพ่อเฒ่าว่า ข้าพเจ้าได้ออกเงินทอง ได้ทำกุศลสร้างวัดแจกทานทุกอย่างไว้มากมาย เวลามันสนองตอบกลับมาแล้ว ได้ผลอย่างไร? แล้วกุศล-และบุญมันต่างกันอย่างไร? พระคุณเจ้า

พระหลวงตาจีน (จี๊กง) ตอบว่า "**ไม่มีกุศลเลย**" ไม่เป็นกุศลเลย และไม่ใช่เป็นทางนำมาซึ่งกุศลแต่อย่างไรเลย... และยังไม่เกี่ยวข้องเนื่องด้วยกับคำว่า "**กุศล**" ทั้งปวงอีกด้วย. เพราะว่า-กุศล-นั้นจะเกิดขึ้นได้จาก "**ธรรมกาย และ ธรรมจิต**" จนรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อน สูงขึ้นไปอีกมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ และปล่อยวางทางจิตใจ จนดับกิเลสตัณหาอุปาทาน กุศลตัดวัฏสงสารการเกิดแก่เจ็บตาย ที่สุดได้มรรคผลนิพพาน สูงสุดถึง "**พระโพธิญาณ**" ซึ่งแนวทางธรรมะอย่างนี้ จึงเรียกว่า "**กุศล**" ที่แท้จริง

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้ฟังคำตอบ ของ **หลวงพ่อเฒ่า** องค์นี้ว่าอย่างนั้น "**ไม่มีกุศลเลย**" ฟังแล้วสะดุ้ง! แทบจะเป็นลม แต่ในใจคิดว่า วันนี้เราเข้ามาผิดวัด หรือไหว้พระผิด

องค์หรือเปล่าหนอ... ยังฉงนฉงายมากที่สุด มีอารมณ์ค้าง... คำว่า **ไม่มีกุศลเลย** อย่างนี้? ทำไว้ตั้งเยอะแยะแล้ว บอกว่าไม่มีกุศล...

พระหลวงตาจีน (จี้กง) มีญาณที่รู้วาระจิตผู้ฟังธรรมดี จึงได้พูดอีกว่า ที่เจ้าได้บอกว่าออกเงินทองไปช่วยการสร้างวัดต่าง ๆ ทำกุศลแจกทานทั้งปวงที่พูดมานั้น มันเป็นเพียงแค่ทำบุญ เจ้าได้ทำบุญ **เป็นโลกียบุญ** เพราะว่าบุญนั้นแปลว่าความดีงาม คุณงามความดีของโลกีย์ บุญเป็นของโลกียสุข มีประจำวัฏสงสาร ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์ต้องการบุญกันมาก เพราะยังไม่รู้แจ้งธรรมะ **"ว่าการเกิดคือทุกข์"** การเกิดมีชาติภพ ต้องมีกรรมคือเกิด แก่เจ็บตาย เป็นกรรมที่บังคับตัวในวัฏจักร อย่าสงสัย! คือยังไม่ได้ตัดวัฏสงสาร ยังไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพาน ที่ดับทุกข์ได้สิ้นเชิงแล...

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ มีพื้นความรู้พระพุทธศาสนา เพียงแค่โลกียธรรม คือธรรมที่จะให้อยู่รอดแค่ทาง **"โลกีย์"** เท่านั้น พอมาได้ฟัง **หลวงพ่อเฒ่า** เทศนาตอบตรงคำว่า **"ไม่มีกุศลเลย"** ฟังแล้วก็ตกใจ! จะไม่มีกุศลไปได้อย่างไรกัน? มันช่างสงสัยงง ๆ ฉงนฉงายไปเลย! เพราะยังไม่มีความรู้แจ้งรากเหง้าสัจธรรม เรื่อง **"บุญ และ กุศล"** ยังแยกบุญ แยกกุศล

ไม่ออกยังสับสน ภายในจิตใจก็อึดอัดว่า วันนี้เราจะเข้าวัดถูกไหม... จะไหว้พระผิดองค์ไปหรือเปล่าหนอ...?

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ท่านมีญาณที่รู้วาระจิตผู้อื่น ๆ ดี จึงได้เทศนาธรรมต่อไปอีกว่า เดี๋ยวก่อน! เรื่องที่เจ้าได้กระทำไปทั้งหมดนั้น มันเป็นเพียงแค่บุญ ได้ทำบุญเท่านั้นเอง. แล้วเจ้ายังมีความข้องใจ สงสัยต่อไปอีกว่า การทำบุญแบบนั้น ในชาติต่อ ๆ ไป จะได้บุญสนองตอบกลับมาอย่างไร... มีบุญเป็นแบบอย่างไหนอีกใช่ไหม ยังสงสัย...?

โอ! หลวงพ่อเฒ่า ขอตอบให้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากของบุญให้หายสงสัยข้องใจเรื่องบุญเสียเลย ว่าการที่ได้ทำบุญแบบอย่างนั้น **คือเทวสมบัติ ได้เทวสมบัติ** ที่ไม่เที่ยงพูดง่าย ๆ ทำบุญแบบอย่างนั้นจะสนองตอบ ทำให้เจ้าได้ไปเกิดเป็นคนมีบุญมาก ได้รูปสวย รวยทรัพย์ ปัญญาโลกีย์ดี โรคภัยน้อย อายุยืน มีบริวารที่ดี เกิดในบ้านเมืองที่สวยงาม มีโลกียสมบัติมากกว่าชนทั้งหลาย เป็น "**เทวนิยม**" แล้วอย่าหลงจนเกินไปนัก เจ้าได้มีโอกาสใช้บุญนั้นเพียงแค่ มีลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ที่ไม่เที่ยงเท่านั้นเอง ชั่วคราวแล้วก็ทิ้งมันไป อย่าสงสัย!

คัมภีร์เทวศาสตร์

โอ ! **หลวงพ่อเฒ่า** รู้ว่าภายในจิตใจของเจ้า ยังสงสัยอีกต่อไปว่า "**เทวสมบัติ**" จะได้มาอย่างไรอีกใช่ไหม ? เอ้า! **หลวงพ่อเฒ่า** จะตอบแก้ความข้องใจสงสัยที่ลึกลงไปอีกว่า ตามคัมภีร์เทวศาสตร์ กล่าวไว้ว่า เทวสมบัติต่าง ๆ นั้นเจ้าจะได้มาจาก พวกที่ได้รับการแจกทานไปในชาติก่อน ๆ พวกที่ได้รับส่วนบุญจากเจ้าไป หรือได้พึ่งใบบุญจากเจ้าไปนั้นเอง ไม่ในชาติใดหรือชาติหนึ่งพอถึงเวลาอายุของบุญส่งผลก็จะเอามาคืนบุญทั้งปวงตามกฎแห่งกรรมวิบาก "**เหตุอย่างไร-ผลตามมาอย่างนั้น**" เป็นกรรมวิบากที่ติดตามไปในวัฏสงสารอีกด้วย.

เจ้าจงฟังให้ดี จดจำไว้ให้แม่นยำทีเดียวว่า คือเท่ากับว่าพวกที่ได้รับส่วนบุญ ของเจ้า หรืออาศัยใบบุญจากเจ้าไปนั้น ก็คือพวกเขาเหล่านั้นได้ขอยืมบุญ ขอยืมบุญจากเจ้าไปใช้ก่อนต่างหาก ! ขอยืมบุญไปใช้ชั่วคราวก่อนต่างหาก ! อย่าสงสัย !

คัมภีร์บุญและทาน
ให้เชื่อว่าตายแล้วเกิด

หลวงพ่อเฒ่า ขอสรุปความในคำตอบตาม **พระคัมภีร์บุญและทาน** ที่ได้กล่าวสอนไว้ว่า "**บุญ-คือเอา-เอาบุญ-ทำบุญ**" การทำบุญนั้นส่วนมากจิตได้ยึดมั่นถือมั่นเป็นอัตตาตัวตน เป็นอุปาทานคือนึกเอาเองแล้วจิตยึดมั่นถือมั่นว่าจะต้องเป็นอย่างนั้นๆ "บุญ-คือเอา-เอาบุญ-ทำบุญ" ทุก ๆ คนกันเลย!

ส่วนคำว่า **ทาน**-สูงขึ้นไปอีกชั้น ทานก็คือให้ทาน แจกทานไป จิตใจเสียสละมากกว่า จิตปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นลดน้อยลงบ้างแล้ว. ให้ทาน แจกทาน ผลกรรมไปในทางวิญญาณอิสระ สูงสุดยอดคือสุญตาทาน มีอยู่ในโพธิสัตว์ศีลสูตร

บุญ-ทาน ทั้งบุญและทาน ปุถุชนคนโลกีย์จงทำไปเถิด มันยังดีกว่าไม่คิดทำไว้บ้างเลย **บุญ-ทาน** มันไม่สูญหายไปทางไหน เพียงแต่คอย ๆ ๆ ไปจนถึงวันเวลาของ "**บุญ และทาน**" นั้นส่งผล เพราะว่าอำนาจของบุญและทานนั้น มันก็มีอายุกรรมเป็นพลังงานเกิดดับในตัวของมัน พูดง่าย ๆ การทำบุญทาน คือต้องคอย ๆ แรงกรรมวิบากของบุญทาน มันจะส่งผลสนองตอบให้มาในทันที หรือจะส่งผลมาในชาติหน้า ๆ หรือชาติใดชาติหนึ่งเท่านั้นเอง (มีอายุของมันเอง)

บุญ-ทาน พูดได้อีกแบบหนึ่งว่า คอย ๆ วันที่บุญทานคิดบัญชี สนองตอบ หรือเล่นงาน ก็จะต้องชดใช้คืนบุญ-ทานนั้นไป คือคืนบุญ คืนทานที่ยืมเขามาใช้ก่อน ตั้งแต่ชาติก่อน ๆ หรือยืมมาในชาติใดชาติหนึ่ง กรรมวิบากอย่างนี้ มันได้ประทับจิตติดวิญญาณไว้ก่อนแล้ว ว่าจะต้องส่งคืนเขาในวัฏสงสารอันยาว ๆ นาน ๆ บ้าง จะพูดว่าจะคืนในชาติเกิดเป็นคน หรือชาติมนุษย์ หรือจะคืนในชาติที่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ "เหตุสร้างกรรมไว้อย่างไร-ผลกรรมวิบากจะตามอย่างนั้น" แล้วกรรมไม่ยกเว้นให้ใคร ๆ กรรมยุติธรรม กรรมโกหกคนไม่เป็นอีกด้วย อย่าสงสัย!

บาป-บุญ-กุศล ทั้ง 3 อย่างนี้มันก็มีอายุของมันเอง มันไม่เที่ยงได้เช่นกัน. เรื่องนี้พึ่งธรรมนี้แล้ว จงจดจำไว้ก่อนเป็นสูตรที่ต้องให้เชื่อว่า ตายแล้วยังต้องเกิดอีก ชาติหน้า ๆ มีจริง จึงจะนำสติปัญญาชวนให้คิดสูตรนี้ออก ที่สุดจะตีแตกแทงทะลุเรื่องกฎแห่งกรรมวิบาก เรื่องชาติภพต่าง ๆ อีกมากด้วยแล... สาธุ!

คัมภีร์วิญญาณศาสตร์

พระคัมภีร์วิญญาณศาสตร์ กล่าวเรื่องกฎแห่งกรรมวิบากเป็นบรมธรรมมีในศาสนาโยคี ฤาษี ฮินดู อินเดีย. พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า พวกเทวนิยม จีนโบราณ เชื่อถือกันมาก.

ว่าการยืมสมบัติวัตถุเงินทองต่างๆ หรือการฉ้อโกงต่างๆ ถ้ามองตามสูตรวิญญาณศาสตร์ กฎแห่งกรรมวิบากกันแล้ว นั่นก็คือการขอยืมเอาไปใช้ก่อน หรือขอยืมบุญทานของผู้อื่นๆ ไปใช้ก่อน ถึงเวลาก็จะต้องเอามาใช้คืนหนี้บุญ ใช้คืนหนี้คุณ แน่นอนเพียงต่างกันว่าจะใช้คืนในรูปแบบต่างๆ กัน เช่นใช้คืนทางตรงใช้คืนเกิดเป็นลูกที่ดี มีความกตัญญูกตเวที รู้บุญคุณที่ชุบเลี้ยงมาที่ดี. ใช้คืนทางอ้อมมาเกิดเป็นค่าทาสบริวารที่ดีซื่อสัตย์ เก่งในการงานที่ดี ช่วยงานหาเงินทอง สร้างสมบัติต่างๆ ให้จนร่ำรวยให้เจ้าของในชาติที่เกิดเป็นคนก็มีมากมาย. หรือคืนหนี้บุญหนี้คุณทางอ้อม เป็นมิตรให้ความอบอุ่นทางจิตใจ ให้คุณงามความดีต่างๆ ช่วยทางสังคมให้ดีก็ได้ เรื่องผลกรรม ผลงานอย่างนี้ ทางพระคัมภีร์วิญญาณศาสตร์ ต้องมีเหตุมีผล จึงสนองตอบมาจากกรรมวิบากแห่งอดีตๆ หรือชาติก่อนๆ ทั้งปวงแล... ถ้าสอนให้มนุษย์เชื่อไว้ก่อน มักจะกลัวบาปไม่ก่อเวรกรรมที่หนัก มีผิดศีล 5 ไม่บริสุทธิ์ได้บ้างแล... สาธุ!

คัมภีร์เอี๊ยะเกีย (อี้จิง)

เป็นคัมภีร์เก่าก่อนพุทธกาล รวมเรื่องชื่อ เอี๊ยะเกีย (อี้จิง) พระเจ้าจิวบุ๋นอ๋อง และท่านเซียนปราชญ์ชื่อเกียงไท้กง (เกงเสง) เป็นราชครูแห่งราชวงศ์จิว ได้เคยรวบรวมไว้สมัยหนึ่งเหมือนกัน

เป็นคัมภีร์ตรรกวิทยาก็ว่าได้ พวกหมอดู หมอเดาความชอบเอาไปใช้กันมาก. มีผูกอรรถกถาจารย์ได้กล่าวว่า เรื่องกรรมวิบากการชดใช้หนี้คืนชาติ จะชดใช้หนี้บุญ ตอบแทนหนี้คุณนั้นใช้คืนได้หลายแบบเช่นกัน พวกที่มีบาปกรรมฉ้อโกงชีวิตเขาที่มีกรรมหนัก ๆ พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า จะต้องไปเกิดเป็นวัวเป็นควาย ช้าง ม้า ลา แรด ที่ทำงานให้มนุษย์ได้อย่างแข็งแรงดีมาช่วยคนทำงานได้ดี ได้ชดใช้กรรมกันในชาติที่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเหล่านั้นก็ได้ หรือหนี้กรรมแบบเบา ๆ เกิดเป็นสัตว์**แสนรู้สวยงามที่น่ารักเจ้าของเห็นแล้วก็สบายใจ มีเพื่อนอบอุ่น**ทางใจ พอใช้หนี้หมดเวรกันก็ตายจากไป หรือมีอันเป็นไปให้จากกัน ชาติหนึ่ง ๆ ก็มีได้. แล้วที่บาปกรรมหนักที่สุด เป็นหนี้มากที่สุด เกิดเป็นสัตว์ที่แข็งแรง ได้ทำงานนำโชคดีลาภผลมาให้เจ้าของ เช่นช่วยทำไร่ไถนา เทียมเกวียนขนย้ายวัตถุต่าง ๆ พอแก่ชราภาพ หมดแรงทำงานใช้หนี้แล้ว เจ้าของเขายังจับเอาไปฆ่าให้ตาย เพื่อกินเนื้อมันอีก บาปหนักแค่ไหน ? **"สร้างเหตุไว้อย่างไร-ผลจะตามมาอย่างนั้น"** สูตรนี้เชื่อกันหลายศาสนา

คัมภีร์พระอภิธรรม

กรรมชรูปที่สร้างคนและสัตว์

ตามพระคัมภีร์อภิธรรมปิฎก ของนิกายธรรมลักษณะเป็นสูตรศาสตร์ที่จะให้สร้างรูปคน หรือรูปสรรพสัตว์ต่าง ๆ ได้กล่าวไว้ว่า "**กรรมชรูป**" คือกรรมที่ให้สร้างรูปคน มีลักษณะต่าง ๆ เรียกว่า "**กรรมชรูป**" กรรมที่จำแนกรูปสรรพสัตว์ต่าง ๆ ว่าบุคคลใด ๆ ที่ได้สติเห็นภัยในวัฏสงสารบ้าง ถ้าไม่ประมาทในโลกนี้ และโลกหน้า ๆ โน้นกันแล้ว จงบำเพ็ญบุญและทานไว้บ้างก่อนเถิด! สูงขึ้นไปอีกชั้นจงหาโอกาสเจริญศีลสมาธิภาวนาและวิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ จนให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อนเถิด! เท่ากับไม่ประมาทได้ประกันชีวิตไว้บ้างแล้ว สาธุ! อย่างน้อยพอตายจากชาตินี้ไป ก็จะได้มีบุญกุศลเป็นทุนให้กรรมชรูป ได้สร้างรูปเป็นมนุษย์ ที่มีบุญวาสนาสูงส่งดี มีโชคดี พอเกิดมาในโลกนี้ก็มีทรัพย์สมบัติเงินทอง มีปัจจัย 4 อย่าง มีผู้สร้างไว้ให้แล้ว กินใช้ไปทั้งชาติก็ไม่หมด แต่มีบางคนหลงใหลยึดมั่นถือมั่นสมบัติบุญเก่า ๆ นั้นไว้มากจนเป็นอัตตา ตัวตน "**อัตตาบุญ**" จิตใจหวงแหนยึดครองเป็นอัตตา ตัวตนชั้นละเอียด (อัตตาบุญ) จนกลายเป็น จิตมีวิตก-จิตมีวิจารณ์ "**วิตก-วิจารณ์**" กังวลอยู่ตลอดเวลา แทบจะพูดได้ว่าเป็นนรก ยังขาดอริยครูชี้แจงอริยมรรคให้จิตรู้แจ้งว่า จะ

ต้องปล่อยวางจิตใจลงก่อน ต้องมองทะลุสายกรรมวิบากของสรรพสัตว์ว่า จะมีสมบัติเงินทองมากมายเท่าไร ๆ ก็เพียงแค่ที่ตนยังมีลมหายใจเข้า มีลมหายใจออกไป เพียงแค่เท่านั้น มันช่างชั่วคราวแล้วก็หมดสิทธิ์ครอบครอง ในชาติหนึ่ง ๆ ก็ผ่านไป เป็นความจริงหันไปมองดู สมบัติวัตถุต่าง ๆ ในโลกนี้ที่มีอายุนานสัก 1,000 ปี แต่ก็ได้เปลี่ยนเจ้าของที่ยึดครองไปตั้ง 500 รายก็มี มันไม่เที่ยง มีตัวอย่างให้ดูแทบทุกชาติบ้านเมืองกันเลย กรรม!

อย่าลืม สูตรหลักกรรมแห่งการเวียนว่ายตายเกิด เป็นบรมธรรม คือกฎธรรมชาติอันหนึ่งที่ปราชญ์แท้จำนนมามาก นับหลักฐานแทบจะไม่ถ้วนว่ามีกี่ท่าน ที่จำนนสูตรนี้ว่า **"ใครจะมีอะไร...ใครจะได้อะไร...จะต้องมีผู้ให้...จะต้องมีผู้สร้างให้...จะต้องมีผู้ทำไว้ให้...จะต้องมีผู้ช่วยส่งเสริมอุปถัมภ์ค้ำจุนไว้มาให้...ผลงานนั้นจึงทรงเจริญอยู่รอดมาได้...ในชาติเป็นมนุษย์"** หรือในชาติเป็นสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ ทางวิญญาณศาสตร์ถือว่า เป็นกรรมวิบากอย่างเดียวกันแล้วไปไกล ๆ ยิ่งขึ้นกว่านั้น เป็นกรรมที่สืบเนื่องโยงใยสัมพันธ์ดึงดูดแรงกรรมวิบากไปทั่วถึงทั้ง 6 ภูมิ หรือถึงกันทุก ๆ โลกธาตุแล...

คัมภีร์หลุดพ้น (โลกุตรธรรม)

พระหลวงตาจีน (จี๊กง) กล่าวว่า โอ! **หลวงพ่อเฒ่า** เห็นความตั้งใจ สนใจฟังเทศนาธรรมนี้ของเจ้าดี จึงขอฝากไว้อีกหน่อยว่า ตั้งแต่โบราณกาลครูบา สายหลวงพ่อเฒ่า หรือนักปราชญ์ที่รู้แจ้งทาง **คัมภีร์วิญญาณศาสตร์** หรือผู้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบากที่ดี ท่านได้มองทะลุและตีแตกแรงกรรมวิบากในระยะยาวนาน ๆ ได้ดี ท่านมักจะสอนศิษย์ของท่านว่า ทุก ๆ ครูบาอาจารย์สรุปความแล้ว เรื่องอย่างนี้ สอนตรงกันมากอย่างหนึ่งว่า "บุญ-นั้นยังไม่ใช่ของดีหมด... บุญนั้นยังไว้ใจหมดไม่ได้ บุญนั้นมันไม่เที่ยง บุญนั้นยังไม่ใช่-เฮง-ดีหมด บุญยังไม่ใช่เป็นของที่ว่าโชคดีหมด หรือว่าเฮงดีหมดนะ! ฉะนั้นปราชญ์ เขาจึงแยกคำว่า **บุญและกุศล** มันไม่เหมือนกัน. ถ้าใครเข้าใจว่า **บุญ และ กุศล**[1] ไม่เหมือนกันแล้ว ผู้นั้นจะเริ่มรู้จักกฎธรรมชาติจักษุและรู้พระพุทธศาสนาอีกด้วยแล... สาธุ!

---

1 พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ มีความรู้พระพุทธศาสนาเพียงแค่โลกียธรรม ยังเข้าใจผิดอีกว่า **บุญและกุศลนั้นเหมือนกัน ถามโลกีย์** แต่ พระจี๊กง **ตอบโลกุตระ** จึงทำให้ฉงนฉงายไปเลย.

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

ถ้าแยกธาตุลึกลงไปอีกจะพบว่า บุญนั้นยังมีกรรมที่ไม่ดีผสมไว้ บุญนั้นยังมีบาปที่ผสมไว้อย่างหนึ่ง ที่ภาษาชาวบ้านเขาเรียกว่า "ซวย" คือมีโชคร้ายนั่นเอง มันแอบซุกซ่อนไว้ในตัวบุญนั้นมี 4 อย่าง ซึ่งสายตาปัญญาปุถุชนคนโลกีย์ มักจะไม่มีธรรมชาติจักษุ จึงมองไม่เห็นบาปกรรมที่ซุกซ่อนไว้ในตัวบุญนั้นเท่าไรนัก พระคัมภีร์สูตรทางนี้ได้กล่าวไว้ว่า ใครจะมีบุญดี มีบุญวาสนาสูงส่งแค่ไหน ก็จะรับบาปกรรมนั้นเท่ากัน คือจะเกิดเป็นคน เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็รับบาปตรงนี้เท่ากัน ยุติธรรม จึงเรียกว่าความซวย ของที่ไม่ดี "ซวย" มีอยู่ในบุญนั้น 4 อย่าง คิดลึกลงไปแล้ว ไม่ใช่เฮงดี "บุญเป็นของเฮงดีหมดนะ!" มีดังต่อไปนี้

(1) ทุกข์-การต้องเข้าไปเกิดอยู่ในท้องของแม่ จนกว่าจะโตได้เกิดออกมาเป็นตัวตน-ลำบากกายใจทั้งแม่และลูก-ทุกข์.

(2) ทุกข์-การต้องแก่-ชรา-ของร่างกายใจ-ซวย.

(3) ทุกข์-การต้องเจ็บป่วย-ซวย.

(4) ทุกข์-การต้องทรมานกายใจ แล้วตายไป-ซวย.

เมื่อแยกธาตุลึกลงไป จะเห็นบ้างหรือยังความที่ไม่ใช่ของดี ไม่ใช่ของเฮง 4 อย่างนี้ไม่เฮงแน่นอน จึงเรียกว่า "ซวย" ไปเลยก็ได้ มันมีติดตามแอบซ่อนในคนมีบุญ คนมีบาป และสรรพสัตว์ในทั้ง 6 ภูมิ. อย่าสงสัย.

ถ้าใครคิดที่จะหลุดพ้นวัฏสงสารต้องสนใจศึกษาคัมภีร์สูตรนี้ด้วย

คัมภีร์พุทธ-การเกิดคือทุกข์

ตามพระคัมภีร์พุทธ ชอบเทศนาไว้ว่า "**การเกิดคือทุกข์**" จะเกิดทางกายหรือเกิดทางจิตก็มีทุกข์ เป็นพุทธพจน์. โอ! มันช่างยากเสียจริง ๆ เมื่อเกิดมาแล้วจะให้ทำอย่างไร ? เกิดเป็นคนนั้น ถ้าขาดบุญ ก็ลำบาก (ชีช้ำ) ถ้าขาดกุศล ก็ไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง จิตก็ไม่สงบ จิตไม่เย็นว่าง และไม่มีทางหลุดพ้นตัดวัฏสงสาร จะต้องรับกรรมคือการเกิด-การแก่-การเจ็บการตาย. ตามเดิม ๆ ถ้าขาดมรรคผลก็ไม่นิพพาน ไม่ดับทุกข์สิ้นเชิง กรรม! ดูให้ลึกซึ้ง **บุญและกุศล** มันต้องเดินทางสวนกัน กลับกัน จึงเกิดมีคำสอนว่า ปุถุชนคนโลกีย์ ต้องให้เดินสายกลางไว้ก่อน เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ! (ถ้าโลกีย์ปราชญ์แท้คงจะไม่สงสัย ?)

พระพุทธเจ้า ยังเคยอ่อนใจหมดกำลังใจที่จะสอนคน

ตรงนี้เอง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** ตรัสรู้แล้วก็หมดกำลังใจ ไม่รู้ว่าจะเอา "**โลกุตรธรรม**" ของพระพุทธองค์ที่ได้ตรัสรู้นี้ ว่าจะเอาไปสอนใครกันดี จะไปเอาใครมาฟังกันรู้เรื่องได้ เพราะหลักธรรมมันฝืนใจกับคนโลกียนิยม ขัดกับกิเลสตัณหาอุปาทานของมนุษย์ทั้งปวงเลย! กรรม!

บังเอิญ พระพุทธองค์มองไปเห็นในสระน้ำอันใสแจ๋ว **เห็นมีดอกบัว 4 เหล่า** จึงฉุกคิดขึ้นมาว่า มนุษย์ในโลกนี้ก็มีสติปัญญา 4 กลุ่มเหมือนกัน พวกที่ดอกบัวพ้นน้ำ คือมีสมองสติปัญญาทางโลกีย์สูงมากก็มี ดังเช่นพวกเบญจวัคคีย์ทั้ง 5 มีบุญที่มีพื้นฐานความรู้ธรรมชาติจักษุดีมาก พวกนี้พอที่จะได้เพาะเชื้อบุญกุศลแห่งโพธิจิตทิ้งไว้ก่อน ต่อไปจะเป็นเนื้อนาบุญกุศล ที่แพร่หลายสืบถ่ายทอดไปได้บ้าง เพราะพระพุทธองค์มองเห็นดอกบัว 4 เหล่า จึงเกิดกำลังใจคิดก่อตั้งศาสนาได้วางศาสนาพุทธไว้ในสหายโลกธาตุนี้แล... สาธุ!

พระหลวงตาจีน (จี้กง) โอ! หลวงพ่อเฒ่า ได้เทศนาธรรมไปทั้งหมดนี้ ถ้าเจ้ายังข้องใจสงสัยอยู่ ก็จะต้องคอยๆ ไปจนเจ้าพัฒนาสติปัญญาธรรมชาติจักษุ จนรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเองก่อน แล้วตีสูตรกรรมวิบากแตก วันนั้นเริ่มปลงใจเชื่อว่า "**กรรมมีจริง**" คนตายแล้วยังจะต้องเกิดอีกตามกรรมวิบากนั้นจริงๆ หรือว่าชาติหน้ามีจริง ตามหลักฐานคัมภีร์ต่างๆ เมื่อไรแล้ว วันนั้นเป็นคำตอบ ของ **หลวงพ่อเฒ่า** ก็แล้วกันเอย... สาธุ!

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่[1] ได้ฟังธรรมเทศนามาถึงตรงนี้ แต่ก็ยังฉลาดเท่าเดิม ยังเป็นศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) อยู่ แล้วพระองค์ก็ยังถือตัว ไม่ยอมแสดงตัวเป็นกษัตริย์ พระองค์มีแต่ปัญญาโลกียธรรมล้วน ๆ จะรับโลกุตรธรรมทันทีไม่ไหว! จะฟังไปเท่าไร ๆ ก็ยิ่งจะฉงนฉงายสับสนงงงวยคำว่า "**บุญและกุศล**" มันต่างกันอย่างไร? ยังแยกบุญ แยกกุศลที่มันต่างกันไม่ออก...ในใจคิดว่า ถ้าขืนทนฟัง **หลวงพ่อเฒ่า** องค์นี้เทศนาธรรมไปนาน ๆ บุญและกุศลของเราที่ทำไว้มากมายจะหายไปหมดเลย!

หลวงพ่อเฒ่า เทศนาจนบุญ-กุศลของเขาหายไปหมดเลยอย่างนี้ กรรมไหม? แต่อีกใจหนึ่งก็นึกศรัทธา ท่านเป็นปราชญ์ในแผ่นดินจีนแท้จริง ตรงที่ยกหลักฐาน พระคัมภีร์ต่าง ๆ ซึ่งเคยได้ยินชื่อตำราเหล่านี้จากนักปราชญ์และครูบาในเมืองหลวงมาบ้างแล้ว ก็ทึ่ง! มาก แต่ยังเป็นปริศนาธรรมที่ค้างอารมณ์แล้วก็ยังติดใจไว้มาก แล... สาธุ!

---

1. พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้พบพระหลวงตาจี่น (จี้กง) ประมาณ พ.ศ. 1030 พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ "ถามเรื่องโลกีย์-แต่หลวงพ่อ ตอบโลกุตระ" แล้วจะฟังกันรู้เรื่องได้อย่างไรกัน?

ภายหลังได้นิมนต์พระจี้กง เข้าวังมาเป็น พระราชครู ถวายพระนามว่า พระธรรมาจารย์ ปอจี้เซี้ยงซือ. ก่อนพบพระโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อ) 37 ปี.

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

บทที่ 4

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่-สนใจสูตรรหัสลับสวรรค์ ทำให้ทรงพลังอายุยืน 100 ปีหรือ 1,000 ปี

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระหลวงตาจีน (จี้กง) สำนักครูบาแห่ง ภูเขาคงท่งซัว จีน. สาธุคุณท่านมีญาณวิเศษ คือรู้วาระจิตของผู้ฟังธรรมะได้ดี ว่าสงสัย ขัดข้อง ต้องการอะไร ๆ พอมาถึงวันนี้ หลวงพ่อท่าน พูดว่า โอ ! พ่อหนุ่มรูปงาม และมีบุญลักษณะโหงว้เฮ้งดีมี พร้อมโลกียบุญ ที่ได้เคยสร้างสมไว้นับชาติมาแทบไม่ถ้วน ผล บุญกุศลแต่ชาติก่อน ๆ เมื่อมาเกิดในชาตินี้จึงทำให้มีรูปลักษณะดี อย่างนี้ได้

หลวงพ่อ เห็นความตั้งใจฟังธรรมเทศนาของเจ้าดีมาหลาย วันแล้ว และยังกินพวกลูกผลไม้ เซียนท้อสุกกินกับพวกลิง พวกช้าง เป็นอาหารได้อีกด้วย อย่างนี้หาได้ยากมาก กฎของ สำนักครูบาแห่ง **ภูเขาคงท่งซัว** ถือมังสวิรัติ (ไม่เสพเนื้อสัตว์) พวกที่เข้ามาศึกษาใหม่ ๆ ให้ฝึกกินข้าว กับผลไม้หรือกินพืชผัก ยอดไม้ ในป่าเขาเท่าที่มี ฝึกกินเข้าปาก (ปลง) ว่าผ่านลิ้นลง ไปแล้ว ก็เหมือนกันหมด ฝึกดับการติดรสตรงลิ้นให้ได้ก่อน ชีวิตจะอยู่รอดได้ง่าย ๆ

แล้ววันก่อนๆ พ่อหนุ่มรูปงาม ได้ฟัง **หลวงพ่อ** ตอบปัญหา และเทศนาธรรมไปนั้น ฟังนานๆ จนบุญที่ทำไว้มากมายทำบุญมาเกือบตาย พอมาได้ฟัง **หลวงพ่อ** แล้วบุญนั้นมันหายไปแทบหมดเลยแล้วซี ! ตกใจคงจะเสียดายบุญที่ยึดมั่นถือมั่นบูชาไว้นั้น ช่างทำใจยาก ปลงใจไม่ลง จะให้ทิ้งบุญนั้นไม่ลงได้ในทันที ใช่ไหม? หรือฟังหลวงพ่อองค์นี้แล้วบุญเขาหายไปหมดเลย !

สูตรรหัสลับของสวรรค์-อินเดีย ทรงพลังกาย-พลังจิต-จีน

พระหลวงตาจีน (จี้กง) เอ้า! อย่าตกใจ อย่าเสียดายบุญมากไปเลย **หลวงพ่อ** ยังมีกรรมวิธีที่จะทำให้ทรงพลังกายและใจ มีอายุยืนได้เสวยบุญนั้น นานๆ ไปถึง 100 ปี หรือ 1,000 ปี ก็มีกรรมวิธีทำได้ มีได้ เป็นบรมธรรมของอินเดียพวกฤาษี โยคี ทำได้ และพวกเซียนชั้นสูงของจีน ก็ทำได้ **แต่พ่อหนุ่ม** จะต้องตั้งใจจริงๆ เป็นการลงทุน ออกบวชสร้างขันติธรรมบารมี แบบพุทธจนคุมธาตุ 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) ภายในร่างกายใจตนเองได้ และภายนอกร่างกายตนก็ได้บำเพ็ญสูงจนได้บรรลุถึง "**รูปฌาน 4.**" บำเพ็ญสูงยิ่งขึ้นไปอีก

จนได้บรรลุถึง **"วัชรกาย และ วัชรจิต"** บำเพ็ญสูงยิ่งขึ้นไปอีกจนได้บรรลุถึง **อภิญญา 6.** จะเอาบ้างไหม[1] หรือกลัวไปเลย ?

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ตอนนี้ก็ยังถือตัวอยู่ ไม่แสดงตัวว่าเป็นกษัตริย์ พอได้ยินคำว่า มีสูตรรหัสลับของสวรรค์ ที่ทำให้อายุทรงพลังกายใจ มีอายุถึง 100 ปีหรือ 1,000 ปีได้เท่านั้น **พ่อหนุ่ม** คนไหนจะไม่ต้องการเรียนหรือฟังธรรมนั้น ปลุกกิเลสตัณหาอุปาทานลุกขึ้นมาทันทีเลย. **พ่อหนุ่ม** ก็ยกมือขึ้นไหว้! ขอพระเมตตากรุณาจิตของ **หลวงพ่อ** ให้สอนธรรมที่เป็นสูตรรหัสลับของสวรรค์-จีน และอินเดีย อย่างนี้ก่อน พระคุณเจ้า เพราะตั้งแต่เกิดมาก็ยังไม่เคยได้ฟังธรรมอย่างนี้ สาธุ!

---

1 อภิญญา 6. คือความรู้ยิ่ง มี 6. อย่าง (1) มีอิทธิวิธี แสดงฤทธิ์ได้. (2) มีทิพโสต หูทิพย์. (3) มีเจโตปริยญาณ รู้จักกำหนดใจ รู้วาระจิตผู้อื่น ๆ (4) มีบุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติได้. (5) มีทิพยจักษุ ตาทิพย์. (6) มีอาสวักขยญาณ รู้จักทำอาสวะให้สิ้นไป ความตรัสรู้

เรื่องอภิญญา 6. สูตรนี้ ฤาษี โยคี อินเดีย. พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋าเมืองจีน. และพระพุทธศาสนา ทั้งหินยาน และมหายาน กล่าวไว้ตรงกันเป็นบรมธรรม

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2500

ใช้จิตวิทยา–ล่อให้ต้องสนใจพึ่งธรรม

พระหลวงตาจีน (จี้กง) กล่าวว่า ยังมีหลักฐานในพระคัมภีร์สูตรหัวใจ ของลัทธิเต๋า-จีน. ที่โลกียปราชญ์ทุกยุคทุกสมัย ยังเคารพนับถือกันมาก ทั้งของอินเดีย ก็มีคัมภีร์กามสูตร ยุคอุปนิษัท จึงทำให้พวกฤาษี โยคี โบราณและพวกเซียนชั้นสูงจีน มีอายุยืนทรงพลังกายใจมาก ดูกรรมวิธีสอนก็คล้ายๆ กัน ถ้าได้บรรลุธรรมนี้แล้ว จะทำให้มีอายุยืนเป็น 100 ปีหรือเป็น 1,000 ปีก็ได้ตามต้องการมาก. หันมาดูหลักฐานประวัติศาสตร์จีน **พระเจ้าอ๊องตี่** เป็นปฐมกษัตริย์จีน ยังต้องไปเรียนเต๋า กับท่านปราชญ์เอก ชื่อ **กวงเส่งจื๊อ** มาแล้ว ต้องนับว่า **ฮ่องเต้จีน** โบราณเป็นตัวอย่างที่ครองราชมีอายุยืนนานเป็นร้อยปีขึ้นไป

พระคัมภีร์ตำรายาถ่ายรักษาโรค หมอเซียนโบราณ ได้กล่าวไว้ว่า พระจี้กง มหาโพธิสัตว์ มีคุณธรรม มีญาณรู้พิเศษ ท่านใช้เป็นหมอรักษาคนใบ้–คนบ้า โดยใช้วิชาเซียนโบราณสะกัดจุดประสาท จับเส้น นวดเส้น จี้จุดประสาทให้ชา (ตาย) แล้วให้กินยาถ่ายล้างโรค ขับพิษร้ายๆ ให้ออกไป แล้วเปลี่ยนเส้นทางเดินของเลือดลม ให้โคจรลมปราณ ฝึกให้ออกกำลังกาย สอนเจริญสมถะ ให้เกิดผลสมาธิ. แล้วสอนให้เรียนภาษาคนใบ้ให้ใช้กันจนแพร่หลาย (มีชื่อ)

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้ฟังข่าวนี้แล้ว พระองค์ท่านไม่เชื่อว่าเป็นพระบ้า จะมีสติปัญญาสอนวิชาคนได้อย่างนี้ พวกที่กล่าวหาว่า พระบ้านั้น. คงจะเข้าไม่ถึงจิตใจ–สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ของ พระจี้กงมหาโพธิสัตว์ ท่านต่างหาก!

จาก ซินแสกิมเช็ง แซ่เล้า พ.ศ. 2484

สูตรหัวใจรหัสลับสวรรค์ลัทธิเต๋า

"จงฝึกกาม (อสุจิ) คือฝึกน้ำอสุจิให้แปรธาตุ-เป็นพลังงาน.

(หล่อเลี้ยงสมอง-ร่างกายตน)

จงฝึกพลังงานนั้นให้แปรธาตุ-เป็นราศี (รัศมี) ไปเสียเลย.

จงฝึกราศี (รัศมี) นั้นให้แปรธาตุ-เป็นความว่าง (สุญตา) ไป.

ความว่างตรงนี้เข้าแบบพุทธ-คือสุญตานิพพาน

ก็ได้เหมือนกันแล..."

พระหลวงตาจีน (จี้กง) พอวันรุ่งขึ้น ท่านหัวเราะแบบจิตว่าง ปล่อยวางไปในตัว ไม่เทศนาขยายความ ชี้แจงสูตรหัวใจรหัสลับลัทธิเต๋า-จีน. ว่าจะปฏิบัติได้อย่างไรกัน... ทิ้งไว้เป็นปริศนา-ให้อารมณ์ค้างใจไว้ก่อน

เอาละ! **หลวงพ่อ** รู้ว่าเจ้า ในใจยังคิดว่าเข้าวัดผิด ไหว้พระผิดองค์หรือไม่หนอ... จงฟังให้ดีนะ! ฉันจะบอกความจริงให้ว่าในชาตินี้ทั้งเนื้อทั้งตัวของเจ้านั้น ก็ยังมีกุศล **"มีกุศลอยู่หน่อยหนึ่ง"** หรือมีกุศลนิดเดียวเท่านั้น

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ฟังคำว่ามีกุศลอยู่นิดเดียวเท่านั้น ก็ฉุนกึก! ขึ้นมาในจิตใจทันที เพียงแค่ฟังธรรมไม่รู้เรื่องเท่าไรกัน ก็เครียดอึดอัดใจมากแล้ว ยิ่งมาถูกคำพูดที่หมิ่นพระบรม

เดชาอย่างนี้ ก็สุดทนเป็นยิ่งนักเอย! แต่ในส่วนลึกของจิตใจยังเคารพปราชญ์ สรรเสริญบัณฑิต การเทศนาธรรมอยู่ และจำนนการเทศนาสัจธรรม ที่มีหลักฐาน ที่พระองค์ยังไม่เคยได้ฟังนักปราชญ์ หรือพระอาจารย์องค์ไหนได้เคยเทศนาธรรมต่าง ๆ อย่างนี้มาก่อนเลย ฟังแล้ว พระองค์ก็ทิ้งเป็นปริศนาธรรม มีอารมณ์ค้างใจ อยากจะฟังอีกเช่นกันมากแล...สาธุ!

พระหลวงตาจีน (จี๊กง) โอ! พ่อหนุ่มรูปงาม ที่น่าสงสาร กุศลของเจ้านั้น **หลวงพ่อ** จะบอกให้ คือในสมัยหนึ่งเจ้าได้เคยไปออกแรง ทำงานด้วยกายและใจตนเอง โดยที่ช่วยผู้อื่น ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับเรียกร้องค่าจ้าง และเงินทองต่าง ๆ และไม่เกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจไปบังคับจิตใจผู้อื่น ๆ ตรงนี้มีกำลังแรงมาก คือวันที่อดีตมีอยู่ครั้งหนึ่ง เจ้าไปทำงานออกแรงกายใจได้ช่วยเขาแบกขนย้าย ไม้ขื่อ ไม้แป ไม้กระดาน ช่วยเขาส่งให้ขึ้นไปได้ซ่อมแซมหลังคาโบสถ์ในวัดมาครั้งหนึ่ง มีวันนั้นมีเท่านั้นเอง ที่นับว่าเป็น "**กุศล**" เป็นกุศลของเจ้าเองโดยแท้จริง เพราะว่าจิตเจ้ายินดี ไปออกแรงกายใจทำให้เขา และยังไม่หวังผลที่จะให้ตอบแทนอีกด้วย และจิตยังลดความยึดมั่นถือมั่นในศักดิ์ศรี จิตลดอัตตา จิตลดตัวตนของเจ้ามากที่สุดในชีวิต. **หลวงพ่อ** ว่าคงจะยังไม่เคยทำได้ในชีวิต และอดทนได้แบบอย่างนี้มาก่อนเลย ก็ว่าได้จริงไหม...? ตอนนั้นจิตเจ้า

สูงกว่าการทำบุญ **สูงกว่าบุญ** ตรงที่ยังปล่อยวางความยึดถือ ไม่หวังผลการตอบแทนใด ๆ อีกด้วย จึงเป็นกุศลเข้าสูตร **สุญตาทาน** มากแล... สาธุ!

เอาละ! ทำไม **หลวงพ่อ** จึงพูดย้ำความว่า **สูงกว่าบุญ** เพราะว่าจิตเจ้าปล่อยวาง ไม่หวังผลตอบแทน นั่นคือเท่ากับการปฏิบัติธรรม ที่อดทนขันติบารมีสูง เสียสละ ลดความโลภในเกียรติยศศักดิ์ศรี ได้ดับอัตตา ดับตัวตน ในจิตใจลงมากที่สุดแล้วในชีวิตของเจ้า **จัดว่าเป็นกุศล-กุศลที่ประทับจิต ติดวิญญาณมาจนถึงทุกวันนี้** จึงได้มีแรงพลังงานบารมีมาถึงวันนี้สืบไปแล... สาธุ!

เอ้า! ในขณะนี้วาระจิตของเจ้า ยังเกิดความสงสัยอีกอย่างว่า ทำไมออกแรงนิดเดียวเท่านั้น กุศลจึงมียิ่งใหญ่โตได้อย่างไรกันขึ้นมาอีกใช่ไหม...?

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ จำนนแสดงตัวเป็นฮ่องเต้จีน

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ เอะใจ! ฉุกคิดขึ้นมาทันทีว่า เอะ! เรื่องที่เราแอบหนีไปท่องเที่ยวต่างเมืองนั้น แล้วได้ช่วยเขาออกแรงขนไม้ซุง ไม้แป ไม้แผ่นกระดาน เป็นกรรมกร ช่วยขนส่งให้เขาได้ซ่อมแซมหลังคาโบสถ์เก่า ๆ แห่งสำนักวัด ที่ภูเขาเม่าซัวฮวบ มณฑลกังโซว เมืองจีน มาครั้งหนึ่งนั้น เรื่องมัน

อยู่ห่างกันคนละเมืองและก็ห่างไกลนานปีมาแล้วนี่! เป็นความลับที่ยังไม่มีใครได้รู้เรื่องอย่างนี้เลย เอะใจ! ชักสงสัย ทำไม **หลวงพ่อ** องค์นี้ท่านรู้ความลับในใจของเราอีกด้วยเล่า? หือ... หรือท่านต้องมีญาณวิเศษ ที่รู้วาระจิตผู้อื่นๆ ดี ท่านต้องได้บรรลุถึง "**รูปฌาน และ อรูปฌาน**" ต่างๆ แน่นอนแล้ว แล... สาธุ!

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ มาถึงตอนนี้ ก็เกิดศรัทธาจิตอย่างสูง จึงได้ยกมือขึ้นไหว้! อย่างเหนือหัว แล้วลงกราบที่พื้นดินอีก 3 หน ได้กล่าวแสดงตัว **เป็นฮ่องเต้ จีน** ได้ท่องเที่ยวแอบมาสืบราชการลับตามเมืองต่างๆ กับราชเลขา ชื่อ **เอี๋ยเฮียงไท้ซิ้ว** ผู้บันทึกการเดินทางต่างๆ พระองค์ได้คุกเข่าลงอีกครั้ง ยกมือขึ้นไหว้! ขออภัยโทษ ขอขมากรรมสาธุคุณเจ้าอีกด้วยทุกประการ แล... สาธุ!

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ตรัสว่า ขอน้อมนมัสการ พระคุณธรรมในดวงจิตไว้อย่างสูง แล้วขอถวายตัว คือถวายพระองค์เองเป็นศิษย์ ขอไหว้ครู กราบลงที่พื้นดินอีก 3 ครั้ง[1]

---

1 นักวิจัยจิต ตำนานประวัติศาสตร์วาตรงนี้จิต ของ พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ยอมลดอัตตาตัวตนที่เป็นฮ่องเต้จีน จิตยกขึ้นสู่อนัตตาธรรม ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่พระองค์ได้ยอมจำนนคุกเข่าผู้อื่นๆ ถึง 3 ครั้ง.

ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

แล้ว ตรัสว่า ขอพระเมตตากรุณาจิต ขอให้สาธุคุณเจ้าช่วยโปรดสัตว์สอนชี้แนะหลักธรรมะ ที่ต้องการคือเรื่อง **"วิปัสสนาญานธรรม"** อย่างฉับพลัน ของ พระบรมครูบาต่างๆ แล้วขอให้ **หลวงพ่อ** เทศนาสอนแบบสรุปย่อสั้นๆ เอาแต่แก่นหัวใจการเจริญธรรม ได้อย่างฉับพลันก่อน เพราะรู้ว่าสังขารชีวิตไม่เที่ยง จะไม่มีเวลามากพอที่จะมาศึกษาเช่น วิชา **"สมถะ-สมาธิ-วิปัสสนาญานสติปัญญาธรรมชาติจักษุ"** และวิชาการเจริญฌานต่างๆ ได้มากนัก ขอธรรมะเพียงแค่ใช้ดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจตนเองได้ก่อน และถ้ามีบุญโอกาสอีกก็คิดที่จะแบ่งปันวิชา สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานนี้ แบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ได้รู้ตามไว้บ้างแล... สาธุ!

ฮ่องเต้จีน-พบพระมหาโพธิสัตว์ (จี๊กง)

พระหลวงตาจีน (จี๊กง) พอรู้แน่นอนว่า เป็นกษัตริย์ (ฮ่องเต้จีน) ท่านก็กล่าวคำว่า สาธุ! ขอถวายพระพร ขอน้อมนมัสการ พระคุณธรรมในดวงจิต ตรงที่มหาบพิตร **เกิดจิต-คิดว่าถ้ามีบุญโอกาสก็คิดจะแบ่งปันวิชา สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานนั้น แบ่งปันให้แก่**

สรรพสัตว์ได้รู้ตามไว้บ้างนั้น สาธุ! เป็นเพราะจิตเกิดอย่างนี้ของมหาบพิตร คือ **"โพธิจิต"** ท่อมตะ เป็นเชื้อสายเผ่าโพธิญาณแล... สาธุ! สาธุ! สาธุ!

คัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตรต่าง ๆ

ขอถวายพระพร ตรงที่ มหาบพิตร เกิดจิตคิดที่จะฟังธรรมแล้วคิดที่จะแบ่งปันสติปัญญาธรรมชาติจักษุ สุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน ให้แก่สรรพสัตว์บ้างนั้น **"คือเกิดโพธิจิตอันยิ่งใหญ่"** ตามพุทธพจน์ตรัสไว้ว่า **"ธรรมทานชนะการให้ทานใด ๆ ในโลกนี้แลโลกหน้าแล... สาธุ!"**

มหาบพิตร **เกิดโพธิจิต** ถ้าเป็นปุถุชนคนโลกีย์ คือโลกียจิต ก็ได้ทำบุญทาน ได้ฝากฝังขุมทรัพย์ไว้ในแผ่นดินสืบวัฏสงสารไปทั้ง 6 ภูมิ แล... สาธุ!

มหาบพิตร **เกิดโพธิจิต** ถ้าเป็นอริยจิต คืออริยภูมิ เป็นโลกุตรจิต ก็คือได้ทำการเพาะเชื้อกุศล ให้เกิดเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธจิต ใน พระอภิธรรมนิกายธรรมลักษณะ กล่าวไว้ว่า ได้ปลูกฝังโพธิจิตการสืบต่ออายุโพธิสัตว์ไป คืออริยธรรมเนื่องด้วย**เรื่อง "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" ไว้ในแผ่นดินนั้น** ยังพระโพธิญาณให้บังเกิดขึ้นในสหายโลกธาตุนี้ ยังได้แพร่หลายสืบวัฏสงสารไปอีกถึงทั้ง 6 ภูมิแล... สาธุ! (ยิ่งใหญ่แบบนี้)

มีองค์ธรรมที่รับรอง-จิตเกิด

พระหลวงตาจีน (จี้กง) กล่าวว่า ที่มหาบพิตร "**เกิดโพธิจิต**" ครั้งนี้ มีองค์ธรรมรับรอง เป็นบรมธรรมที่ พระพุทธเจ้า นักปราชญ์โบราณก่อนพุทธกาลหลายพันปี ส่วนมากเคารพยอมรับว่าถูกต้องสัจธรรม จึงเรียกว่า มีองค์ธรรมรับรองหรือกฎหมายรับรองว่าถูกแล้ว มีเป็น พระสูตร ตรัสไว้ว่า "**จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลาย-ก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรม ทั้งหลาย-ก็ดับ.**" ฉะนั้นการเกิดจิต เกิดโพธิจิตครั้งนี้ของ **มหาบพิตร** สมควร**ที่จะต้องเก็บจารึกไว้เป็นตำนานสอนสรรพสัตว์สืบไปด้วยแล...**

สาธุ! สาธุ! สาธุ!

ขอเดชะ

บทที่ 5

วิปัสสนาญานสติปัญญาอย่างฉับพลัน

ถวายฮ่องเต้-จีน. ขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ.

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระหลวงตาจีน (จี้กง) สำนักครูบาแห่งภูเขาคงท่งซัว จีน. พอรู้ว่าเป็นฮ่องเต้-จีน แอบปกปิดเป็นความลับ เพื่อเที่ยวแสวงหาสัจธรรม สาธุคุณท่านก็ทูลเกล้า ถวายพระพรว่า มหาบพิตรมีราชกิจมาก จะมาศึกษาธรรมอยู่นาน ๆ จนแตกฉานนั้นย่อมจะไม่ได้ ฉันขอถ่ายทอดชี้แนะหลักธรรม ชื่อว่า **"วิปัสสนาญานสติปัญญาธรรมชาติจักษุ อย่างฉับพลัน"** ที่ต้องการให้รู้ไว้ก่อนว่าเมืองจีน มี 3 ศาสนาใหญ่ ๆ สรุปแล้วทั้ง 3 ศาสนานี้เริ่มต้นจะหนีไม่พ้นต้องปฏิบัติศีล 5 ก่อนสูงขึ้นไปก็ศึกษา อริยสัจ 4. (ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค.) ภาษาจีนใช้คำว่า ซี่เซี่ยถี่ (โข้ว-จิบ-มิก-เต๋า)

สรุปเป้าหมายจุดยืนของ 3 ศาสนา

"ขงจื๊อ-อยากอยู่ (จีน)

เต๋า-ไม่อยากตาย (จีน)

พุทธ-ไม่อยากเกิด (อินเดีย)"

(1) **ศาสนาขงจื๊อ (ยู้ก่า)** เป็นศาสนาที่เกิดขึ้นในเมืองจีน ศาสดาองค์แรก คือท่านโลกียปราชญ์เอก ชื่อ **ขงจื๊อ** ท่านมุ่งการสอนแต่โลกียธรรม และวัฒนธรรมที่ดีงาม ฉันว่า **ท่านขงจื๊อ–อยากอยู่ในโลกนี้** จึงมุ่งสอนว่าการเกิดเป็นมนุษย์จะต้องมีความกตัญญูกตเวที เป็นคุณธรรมทางใจไว้ 8 ประการ[1] เป็นอย่างน้อย คือมีร่มโพธิ์ ร่มไทร สร้างค่านิยมให้เกิดมีวัฒนธรรมที่ดีงาม เป็นเชิงบังคับวิญญาณ เพื่ออาศัยความอยู่รอดของโลกียสุขอย่างหนึ่ง ฉันว่าท่านขงจื๊อ พูดและสอนถูกต้องเหมือนกัน แต่ยังเป็น "**อัตตา ตัวตน**" คือโลกียธรรม ซึ่งทางโลกจะขาดเลยก็ไม่ได้แล... สาธุ!

(2) **ศาสนาเต๋า** เป็นศาสนาเก่าแก่ที่เกิดขึ้นในเมืองจีน เชื่อว่ามาจากเทวนิยมก่อน แล้วก็พัฒนาสติปัญญาสูงขึ้นมาจนมีศาสดาองค์แรก หลักฐานว่า ชื่อ **กวงเส่งจื๊อ** ตั้งชื่อสำนักครูบาแห่งภูเขาคงท่งซัว เมืองจีน ประวัติศาสตร์ว่าเกิดมีขึ้นในสมัย

---

1 คุณธรรม 8 ประการของ ขงจื๊อ มี (1) เฮ้า 孝 (2) ตี๋ 悌 (3) ตง 忠 (4) สิ่ง 信 (5) โล้ย 禮 (6) หงี่ 義 (7) เนี่ยม 廉 (8) ชี่ 恥 หลักธรรมคำสอนขงจื๊อยังมีอีกมากมาย เวลาที่ผ่านมาสองพันกว่าปี พระเจ้าแผ่นดินจีน ทุก ๆ พระองค์เคารพคุณธรรมของ ขงจื๊อ เป็นโลกียปราชญ์ที่อมตะ

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

แผ่นดิน **พระเจ้าอึ้งตี่** ปฐมกษัตริย์จีน เชื่อว่ามีมากครูหลายอาจารย์ แตกแยกออกเป็นสำนักต่าง ๆ มาดังมากก็สมัยท่านปราชญ์เอก **เหลาจื๊อ** เจ้าของพระคัมภีร์ **เต๋าเต็กเก็ง (เต๋าเต้จิง)**

สรุปความแล้ว **ลัทธิเต๋า** สอนกว้างขวางและสูงขึ้นไปอีก เช่นกล่าวไว้ว่า สรรพสิ่งในโลกนี้เกิดขึ้นจากธรรมชาติ มี **"อิม-เอี๊ยง (หยิน-หยาง)"** คือดังแบบพุทธกฎทวินิยมโลกีย์ (ของคู่-ของคู่) แบบของพุทธศาสนาได้เหมือนกัน มันมีพลังงานดึงดูดทำให้แปรธาตุ เย็น-ร้อน-อ่อน-แข็ง. หรือเกิดสุข เกิดทุกข์ และเปลี่ยนแปลงไปไม่เที่ยงเช่นกัน (ถ้าเป็นหนึ่งจะเบา ๆ)

ฉะนั้นมนุษย์ในโลกนี้ต้องศึกษาแสวงหาวิชาความรู้ปรับปรุงไว้ช่วยตัวเองทุก ๆ วัยของชีวิต เช่นปากท้องพออยู่รอดได้แล้วจะต้องสนใจฝึกโคจรลมปราณ **"โคจรลมปราณ"** ฝึกกายใจให้ทรงพลังชีวิตทุก ๆ วัย ควบคุมจิตใจสงบสุข ให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ อายุจะได้ยืน เป็นอมตะ ถ้าบรรลุลัทธิเต๋าชั้นสูงเป็นเซียนแท้มีอายุยืนทรงพลังเป็น 100 ปีหรือ 1,000 ปีก็มี.

ฉันจึงว่า **"เต๋า-ไม่อยากตาย"** ยังจัดว่าเป็นโลกียธรรมชั้นสูง เต๋าสอนเหมาะสมที่จะอยู่ในโลกนี้ ที่เปลี่ยนแปลงไม่เที่ยง เต๋ามองเห็นธรรมชาติจักษุที่ ไม่เที่ยง เป็นอนัตตายังเป็นโลกียธรรมชั้นสูงแล... สาธุ!

อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา

(3) **ศาสนาพุทธ** เกิดขึ้นในอินเดีย เป็นของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** มีหลักฐานทางการนำเข้ามาเมืองจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น **พระเจ้าฮั่นเม้งตี่** ศาสนาพุทธได้สอนสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก คือสอนเหนือโลกียธรรม ที่เมืองจีนมีอยู่ คือพุทธมุ่งการสอนให้ออกจากโลกียภูมิ ให้เข้าโลกุตรภูมิทางเดียว คือเป้าหมายให้หลุดพ้นออกจากวัฏจักรการ "**เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย**" ทีเดียว ไม่ต้องมีการวนเวียนเกิดดับในวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิอีกด้วย. เรียกว่า **นิพพาน** ดับทุกข์ได้สิ้นเชิง. ฉันจึงว่า "**พุทธ-ไม่อยากเกิด**" หลักธรรมให้ปฏิบัติจนรู้แจ้ง **เรื่องธรรมเนื่องด้วย "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา"** แล... สาธุ!

แล้วถ้ามหาบพิตร เบื่อการเกิดแก่เจ็บตายในโลกียภูมิ คือเอื่อมระอาการมีสังขารไว้รับกรรมวิบากต่าง ๆ ที่จะต้องวนเวียนไปในวัฏสงสารอันยาวนาน ๆ ในทั้ง 6 ภูมิ ขึ้นมาเมื่อไรกันแล้ว ขอสาธุ! ถวายพระพรว่า พระพุทธศาสนาสอนเรื่อง "**โลกุตรธรรม**" ตัดวัฏสงสารนั้นถูกต้องที่สุด เป็นทางออก เป็นทางเอกที่ดีสุดยอดแล้วแล... สาธุ!

สมัยสามก๊ก พระเจ้าฮั่นเม้งตี่

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ถวายพระพรอีกว่า พระสูตรศาสตร์ เรื่อง **วิปัสสนาฌาน-สติปัญญาธรรมชาติจักษุอย่างฉับพลันนั้น** เป็นของ พระอริยครูบาช่วยกันเก็บเรื่อง **พระ-พุทธเจ้า** องค์ก่อน ๆ ตรัสไว้มากครูบาอาจารย์ แล้วได้พระมหาโพธิสัตว์ต่าง ๆ ช่วยกันสอนสืบถ่ายกันลงมา ให้ไว้เป็นศาลาพักใจของมนุษย์ ได้เป็นอย่างดี ได้มีการแปลเรียบเรียงเก็บเรื่องไว้หลาย ๆ ภาษา ต้นตอพระคัมภีร์ชุดนี้ เป็นของ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ตรัสไว้ในเมือง อินเดีย. หลักฐานในประวัติศาสตร์จีน ได้นำ พระไตรปิฎกเข้าเมืองจีน แล้วได้สร้างวัดม้าขาวตั้งกองแปลไว้เป็นภาษาจีน สมัย **พระเจ้าฮั่นเม้งตี่ ยุคสามก๊ก** ภายหลังได้ถูกภัยสงคราม ได้มีพวกเซียนชั้นสูง นักปราชญ์แท้เห็นคุณประโยชน์ ช่วยกันเก็บรักษาลี้ภัยสงครามจึงได้เหลือตกค้างไว้ เพราะว่าหลักธรรมชั้นสูงของลัทธิเต๋า เข้ากันได้กับพุทธศาสนามาก เช่น **"คนรู้ไม่พูด-คนพูดไม่รู้"** สรรพธรรมเป็นหนึ่ง. ของจริงมีไม่มาก เป็นสัจจภาวะธรรม. เพียงแต่ลัทธิเต๋า เขาตั้งต้นจากโลกียภูมิ เริ่มสอนจากโลกีย์ขึ้นมาหา **"โลกุตรธรรม"** แล... สาธุ!

วิปัสสนาลืมตา-ดูโลกเป็นยังน่ารัก

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ถวายพระพร เทศนาธรรมวันนี้ จากหลักฐาน **พระคัมภีร์เต๋า** โบราณว่าด้วยเรื่องธาตุไม้ (บัก) มีคุณประโยชน์ของต้นไม้ต่าง ๆ เช่นธาตุไม้โดยทั่วไป คือพวกต้นไม้ หน่อไม้ กิ่งยอดไม้ ดอกไม้หรือผลไม้ต่าง ๆ ตามป่าเขาที่ยังซ่อนพลังงานลึกลับ ตำรามนุษย์ยังตีไม่แตกหมด มีพลังงานอันสีเขียวขจีต่าง ๆ ช่างสดใสตามธรรมชาติเป็นตถตาเป็นเช่นนั้นของมันเอง ปัญญาของมนุษย์ยังค้นไม่พบรหัสลับ **เป็นธาตุที่หาค่ามิได้** ถ้าใช้วิปัสสนาลืมตามองดูโลกนี้ยังพอน่ารัก ยังให้ชีวิตสรรพสัตว์ทรงอาศัย **"ธาตุไม้"** อยู่รอดมาได้จนถึงทุกวันนี้ ผู้ขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุตรงนี้ ไม่รู้คุณประโยชน์ มักชอบทำลายหรือจุดไฟเผาป่าไม้ต่าง ๆ เป็นบาปกรรมร่วมของสากล เป็นบาปกรรมที่แก้ไม่ตกเสียแล้ว

ต้นกล้วยไม้ในป่า เป็นครูสอนคน

ธาตุไม้ นักปราชญ์เซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า ฉลาดการฉวยโอกาสเอาคุณประโยชน์จากต้นไม้ต่าง ๆ ใช้ความเขียวสดมีใบไม้เป็นมัน สีมันสดใสอ่อนแก่ต่าง ๆ เอาพลังงานที่สดชื่นชะอุ่มของมันมาใช้ เพ่งพิจารณาดู ไปนาน ๆ ถัดไปใช้สูดเอาลมที่ผ่านใบไม้มาก ๆ นั้น สูดเอาลมนั้นเข้าปอด หายใจเข้าออก

มากๆ จนอิ่มเต็มปอด แทบไม่ต้องหายใจ นั่นคือมีลมปราณ เป็นลมปราณใช้เป็นอาหารทางกายใจก็อยู่ได้บ้าง เหมือนต้นกล้วยไม้ป่ากินอากาศ กินลมปราณก็ไม่ตาย มนุษย์สมควรเรียนดูแบบกล้วยไม้เป็นครูบ้าง กินอากาศให้หล่อเลี้ยงกายใจ ทำให้มีอายุยืนทรงพลังกายใจ เป็น 100 ปี หรือเป็น 1,000 ปี ท่านเซียนนิยมใช้สูตรนี้ เป็นงานที่ฝึกสอนยาก ละเอียดมาก ให้ทำดูก่อน มากกว่าพูดให้ฟัง เรียนไม่รู้จบ แต่มีจริงแล... สาธุ!

ธาตุไม้ นักปราชญ์ฝ่ายพุทธ นิยมใช้เอาลมที่พัดผ่านสวนป่าดงไม้ น้ำตกพริ้ว สายลมเย็นสะอาดบริสุทธิ์ แล้วสูดเอาลมนั้น หายใจเข้าออกมากๆ **ทำอานาปาณะ ฯ** กรรมวิธีอย่างนี้เป็นบรมธรรมทั้งของ ฤาษี โยคี เซียนชั้นสูงเต๋า ก็ใช้สูตรอานาปาณะอย่างเดียวกัน ของจริงดีมีไม่มาก ถ้าใช้เป็นยังมีคุณประโยชน์อย่างมหาศาล โบราณกับปัจจุบันยังอมตะ

นิโรธสมาบัติ[1] เข้ารูปฌานพิเศษชั้นสูง

ธาตุไม้-ผสมธาตุลม มีพลังงานหล่อเลี้ยงชีวิต พวกฤาษี

---

1 คัมภีร์อุปนิษัท ก่อนพุทธกาล อินเดีย ได้กล่าวไว้ว่า การเข้านิโรธสมาบัตินั้น เป็นการเข้ารูปฌานพิเศษที่สูงสุด ได้หยุดนิ่งการเคลื่อนไหวทางกายและเคลื่อนไหวทางจิต หยุดนิ่งลงชั่วคราวได้ ไม่ตาย หรือแล้วแต่ต้องการจะกำหนดวันเดือนปี เอานานๆเท่าไรก็ได้ ยังไม่ตาย ที่เขาเรียกว่านั่งสงบนิ่งว่างถือศีลกินวาตา (กินลม กินอากาศ) เหมือนดังต้นกล้วยไม้ตามป่าดง มันกินอากาศก็มีชีวิตอยู่รอดงามตาดี พวกสัตว์จำศีลก็มี

จาก ซินแส กิมเซ็ง แซ่เล้า พ.ศ. 2483

โยคี เซียนชั้นสูงลัทธิเต๋า มาหลายพันปีหรือเป็นหมื่นๆ ปีก็ว่าได้ เช่นพวกนั่งเข้ารูปฌาน 4. อยู่ได้เป็นหลายๆ วัน เป็นเดือน เป็นปีก็มี ไม่ตาย กินลมถือศีลกินวาตา อยู่ได้มีจริง

พวกสติปัญญาสูงยิ่งขึ้นไปอีก **เข้านิโรธสมาบัติ** คือเข้ารูปฌานพิเศษชั้นสูงสุดยอดของการเจริญฌาน อยู่เป็น 100 ปีหรือ 1,000 ปี แล้วแต่ต้องการจะกำหนดจิต เข้านิโรธสมาบัติ คือหยุดการเคลื่อนไหวทางกาย และทางจิต หยุดนิ่งได้ชั่วคราว ไม่ตาย มีจริง เพราะร่างกายฝึกชั้นสูง จนร่างกายใจปรับตัวเองได้แล้ว ไม่กินอาหารหนัก ไม่ต้องใช้อาหารหยาบ ก็ทรงอยู่ได้.

แต่พวกกินข้าวกินพืชผักผลไม้ต่างๆ หรือกินเนื้อสัตว์ต่างๆ ยังเป็นอาหารหยาบ อาหารหนัก ไม่เหมือนพวกธาตุลม ธาตุไม้ที่ผ่านลมพัดกลั่นกรองมาแล้วสะอาดบริสุทธิ์ดี จัดว่าอากาศเป็นอาหารพวกเบาๆ ที่สุด (พวกเข้ารูปฌาน นั่งนิ่งๆ ตัวแข็ง กินอากาศอย่างนี้ 7 วันไม่ตาย) มีมากมาย

พระพุทธเจ้า เทศนาธรรมเกาะลังกา
ชี้โทษของการฆ่าสัตว์กินเนื้อสัตว์

แล้วยังมีหลักฐานที่สากลโลกยอมรับว่า พระคัมภีร์สายลังกาวงศ์ดั้งเดิม อินเดีย ได้เก็บเรื่องนี้ไว้ชัดเจนมากว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้ไปเทศนาธรรมโปรดชาวเกาะ

ลังกาถึง 3 ครั้ง ชี้เรื่องโทษบาปกรรมของการฆ่าชีวิตสัตว์ตาย ต่าง ๆ และกรรมร่วมของการที่กินเนื้อสัตว์ต่าง ๆ เนื้อสัตว์นั้น จัดว่าเป็นอาหารหนัก ให้โทษมากกว่าให้คุณ ดังเช่นเนื้อสัตว์นั้นเน่าง่าย ๆ แล้วคนที่เสพเนื้อสัตว์นั้น ก็จะมีโทษตรงที่ทำให้ร่างกายเน่าง่าย ๆ เปื่อยง่าย ๆ คือร่างกายเป็นโรคที่เน่าเปื่อยง่าย ๆ โรคเรื้อรังที่รักษาหายยาก ไม่ค่อยจะมีภูมิต้านทานเชื้อโรคต่าง ๆ

"เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

แล้วปราชญ์ที่รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบาก มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ สูงสุดยอดโลกีย์ จนเข้า **รูปฌาน และอรูปฌาน** และเข้ารูปฌานพิเศษสูงสุดยอด คือ **นิโรธสมาบัติ.**[1] ดังเช่นตัวอย่าง **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ศากยมุนี ได้ถ่ายทอดธรรมด้วย **"จิต-ถึง-จิต"** ให้แก่ **พระมหากัสสปเถระ** แล้วยังได้มอบจีวรและบาตรให้อีกด้วย.

หลังจากนั้นท่านพระมหากัสสปเถระ ได้นำเอาไปเก็บไว้คอย ๆ ๆ ๆ อีก 5,000 ปี โดยท่านนั่งเข้า **นิโรธสมาบัติ** คือหยุดการเคลื่อนไหวทางกายและทางจิต หวังคอย ๆ จะมอบต่อไปเพื่อถวายให้แก่ **พระศรีอารยเมตไตรย์ มหาโพธิสัตว์** ที่จะ

1 คำว่านิโรธสมาบัติ. บางพระคัมภีร์ใช้คำว่า นิโรธฌานสมาบัติก็มี

จาก ส. โพธินันทะ

ได้มาบรรลุ **อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ** เป็น **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** องค์ต่อไปในโลกมนุษย์นี้.

จากหลักฐานที่โลกยอมรับ คือมีบันทึกการเดินทางสืบพระพุทธศาสนาของ หลวงจีน **พระฟาเหียน** จากจีน ไปอินเดีย เมื่อ พ.ศ. 900 สาธุคุณท่านยังได้พบ นมัสการ **พระมหากัสสปะเถระ** ยังเห็นท่านนั่งนิ่งเข้านิโรธสมาบัติ อยู่ในถ้ำภูเขาตีนไก่ อินเดีย ต้องจัดว่า สาธุคุณท่านได้ **วัชรกายและวัชรจิต** อีกด้วยร่างกายจึงทรงพลังงานมีอายุยืนถึง 5,000 ปี ได้ไม่ตาย เพียงแต่หยุดการเคลื่อนไหวทางกาย และทางจิตลงได้ชั่วคราว (ไม่ใช่ตาย)

แล้วอริยครูก่อนพุทธกาล ดังเช่น ฤาษี โยคี อินเดีย พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า จีน. ฝึกสอนศิษย์ให้มีการถือมังสวิรัติก่อน ออกบวช (ถือศีล 5.)

คัมภีร์อุปนิษัทอินเดียก่อนพุทธกาล พิสูจน์ เนื้อสัตว์เป็นอาหารให้โทษมากกว่าให้คุณ

หลักฐานมีคัมภีร์ของอุปนิษัท อินเดีย มีก่อนพุทธกาล ให้พิสูจน์เนื้อสัตว์ต่าง ๆ ใช้เป็นอาหารของมนุษย์ ให้คนกินจะให้โทษมากกว่าให้คุณ ให้พิสูจน์ได้จะเห็นว่า เป็นจริง ดังเช่น

เนื้อสัตว์สดที่คนชอบกิน จงนำเอาไปวางแขวนไว้กลางแจ้งดูสัก 3 หรือ 7 วัน จะได้พบคำตอบทันทีว่า ส่วนมากเนื้อสัตว์นั้นจะเน่าเปื่อย หรือมีตัวหนอนชอนไช ขึ้นอืดบวมแล้วเน่าแตกเละไป. ตรงนี้จะได้คำตอบเองว่า ถ้าคนเอาเนื้อสัตว์ต่าง ๆ นั้นมากินฝังไว้ในร่างกายคนมาก ๆ นาน ๆ ไป กรรมอย่างนี้มันจะทำให้เนื้อคนนั้นเน่าเปื่อยง่าย คนเป็นโรคร้ายแรงที่รักษายากบ้างไหม... เป็นคำตอบ

ส่วนพวกพืชผักผลไม้ต่าง ๆ นั้น เขาจัดไว้ว่าเป็นอาหารพวกเบา ๆ พิสูจน์ได้จงนำเอาพวกพืชผักผลไม้ต่าง ๆ นำไปวางหรือแขวนไว้กลางแจ้งดูสัก 3 หรือ 7 วัน จะพบเห็นว่ามันเหี่ยวแห้ง[1] ไม่ค่อยจะเน่าเหม็นต่าง ๆ จะได้พบคำตอบว่า พวกพืชผักผลไม้ต่าง ๆ นั้น ทำให้เนื้อเหนียวตัว เนื้อทนทานหยุดเน่าเปื่อย ทำให้เนื้อในร่างกายหายเน่าง่าย ๆ ต่างกันอย่างนี้ยังไม่ได้พูดถึงเรื่องมีบาปเวรกรรมว่าจะส่งผลถึงชาติหน้า ๆ เรื่องกรรมชรูปว่า คือกรรมที่สร้างรูปคนหรือรูปสัตว์ต่าง ๆ เพราะ

1 จากตำราตรวจพืชผักผลไม้ต่าง ๆ ไม่ค่อยจะได้พบว่ามีเชื้อโรคประเภทอันตรายแก่มนุษย์เลย. ตรงกันข้ามได้พบจุลินทรีย์บางประเภทที่ฆ่าเชื้อจุลินทรีย์ที่ทำให้เนื้อเน่า (ฆ่าเชื้อจุลินทรีย์ที่ทำให้เนื้อเน่าเปื่อยต่าง ๆ) อาหารพืชผักผลไม้ต่าง ๆ ขับถ่ายเทของเสียออกจากร่างกายได้หมด ทำให้เซลในร่างกายมีอายุยืน

จาก ดร. มาโนชญ์ ชุมสาย

วิญญาณสัตว์โลกนั้น มักจะชอบไปเกิดตามกลุ่มของพวกกินอาหารเหมือนกัน คือเกิดตามอาหารที่ชอบกิน กรรมชรูปจึงสร้างสังขารชีวิตจึงทรงอยู่รอดได้นาน

อินเดีย และ จีน

มีคัมภีร์เก่าแก่สอนการเจริญรูปฌานของคนโบราณต่าง ๆ อินเดีย และจีน สูตรนี้สอนตรงกันว่า ต้องถือมังสวิรัติ ฝึกการกินเจให้ได้ก่อน แล้วพูดตรงกันที่น่าคิด น่าฟังกันมากว่าเป็นเชิงเปรียบเทียบให้คิดว่า ผู้ที่จะศึกษาการเจริญ**รูปฌาน 4. ต่าง ๆ** หรือสูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้นพิเศษ จนเข้า **"นิโรธสมาบัติ"** ได้นั้น มีจำนวนมากมาย มากเท่ากับขนสัตว์ บนตัวควายเผือก (นับเส้นขนไม่ถ้วน). แต่จะศึกษาทำได้จนสำเร็จได้จริง ๆ นั้นมีน้อยมาก น้อยเท่า ๆ กันกับ-เขาสัตว์ บนหัวควายเผือกนั้น (มีสองเขา)

ขอเดชะ

บทที่ 6

อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา. คือพุทธแท้ ไม่รู้จักพระสูตรนี้-ไม่รู้พุทธศาสนา

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระหลวงตาจีน (จี้กง) สำนักครูบาแห่งภูเขา คงท่งซัว ถวายพระพร เรื่องคัมภีร์ปรัชญาธรรมชาติต้นไม้ สืบเนื่องต่อจากพระคัมภีร์ผูกก่อน ๆ สรุปความถ้านักศึกษาธรรม มีบุญวาสนาบารมีสืบเนื่องมาจากชาติก่อน ๆ บ้าง คงจะนำเอาไปปรับปรุงใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตได้บ้าง แล้วรู้สูตรนี้บ้างจะมีเพื่อนทางใจ ได้กำไรชีวิตทุก ๆ วัย ต้องถือว่าเป็นโชคดี ที่ไม่ต้องใช้เวลานานเป็นร้อยหรือพันชาติ จึงจะมีบุญโอกาสได้พบสัจธรรมนี้ได้แล... สาธุ!

ถวายพระพร เนื่องจาก มหาบพิตร มีราชกิจมาก **หลวงพ่อ** ขอสรุปย่อความเอาแต่แก่นหลักธรรมที่เหมาะสมมี 3 ขั้นตอน คือสูตรนี้เหมาะสมกับนักศึกษาที่ไม่มีเวลามากพอ และไม่มีสถานที่ดี ที่มีลมดี อากาศบริสุทธิ์ดีมีครบ 5 ธาตุที่สมดุลกันดี[1] ที่

---

1 **ธาตุ 5. จีนนับ** (1) ธาตุทอง (2) ธาตุไม้ (3) ธาตุน้ำ (4) ธาตุไฟ (5) ธาตุดิน.

ธาตุ 4. อินเดียนับ (1) ธาตุดิน (2) ธาตุน้ำ (3) ธาตุไฟ (4) ธาตุลม.

ส. โพธินันทะ. พ.ศ. 2509

จะใช้**เจริญอานาปานัสสติภาวนา** ได้ดี. ในสำนักสอนการปฏิบัติธรรมโบราณมักจะใช้ต้นไม้ ป่าไม้เป็นบทศึกษาสอนศิษย์ไปเรียนเซ็น (ฌาน)

คัมภีร์นี้ใช้ต้นไม้หลิว

ภาพต้นหลิว ดังที่กล่าวมานั้น จะใช้เป็นต้นไม้อื่น ๆ ก็ได้ เป็นแบบอย่างสอนฝึกทางจิตใจ ให้ทดลองดูก่อนเท่าที่จะมีโอกาสได้พบเห็น และทำได้สะดวกดี เริ่มมีการฝึกเจริญสมถะ คือ **"สมถะ–ให้เกิดผล–สมาธิ"** แล้วใช้จิตที่เป็นสมาธินี้เป็นบาทฐาน ยกจิตขึ้นสู่หลักวิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ สูตรย่อความมี 3 ขั้นตอน ใช้ได้กับคนทั่วไป

ดังเช่นได้มีโอกาสพบเห็นสวนป่าไม้ หรือต้นไม้หลิว หรือต้นไม้ที่มีใบสดใสจะเขียวแก่อ่อน ดูใบเป็นมัน ช่างงามตาชื่นใจ จงรีบฉวยโอกาสขอหยุดนิ่ง! ชมดูสักพักหนึ่งก่อน จงใช้กรรมวิธีเพ่งสายตามองดู พิจารณาทางวิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุจนให้รู้แจ้ง เห็นแจ้งทั่วถึงภาพนั้นดูก่อน. คือใช้สายตามองดูคลอเคลียให้กว้าง ๆ จนหลับตาก็ยังติดภาพนั้น ยังจับภาพนั้นไว้ในสมอง หรือจอจิต เห็นอย่างนี้ไว้ยกหนึ่งก่อน.

หรือจะเรียกว่าใช้เพ่งจิต ใช้จิตไปคลอเคลียภาพนั้น ใช้จิตไปเกาะเกี่ยวไว้กับภาพต้นไม้เหล่านั้นก็ได้ จงฝึกหัดแบบนี้ทดลองเล่นไปนาน ๆ จนหลับตาก็ยังเห็นภาพเป็นนิมิต ได้อัดภาพนั้นไว้ในจอจิต **"เห็นภาพในจอจิต"** ที่ไม่เที่ยง ภาพนั้นมันเกิดขึ้นได้ มันก็ดับได้. บางทีภาพนั้นไม่เที่ยง มันหลอกหลอนได้ ระวังจะเข้าใจผิด จะหลงยึดติดไว้จนงมงายในอารมณ์ไป (บีดบัง–นิพพาน) กรรมวิธีดู หรือเพ่งต้นไม้อย่างนี้เล่นไปนาน ๆ จะเกิดผลทำให้จิตหยุดนิ่งได้มาก จิตสงบอยู่ที่ตรงนี้ได้มาก ๆ เป็นสมถะอย่างหนึ่งที่ใช้กันแพร่หลายมาก แล้วถ้าสมถะ ๆ ๆ ๆ อิ่มตัวมาก ๆ เพราะผลจากนี้จะทำให้เกิดสมาธิตามมาเอง

สมถะ–เกิดผลคือ–สมาธิ

ใช้เจริญอานาปานัสสติภาวนา

ขั้นตอนต่อไปเมื่อทำสมถะเกิดผลคือสมาธิได้มากแล้ว วิปัสสนาธรรมชาติจักษุเริ่มต้นให้ใช้การ **เจริญอานาปาณะ** คือสูดลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออก เรียกว่า **"อานาปาณะ"** มนุษย์และสรรพสัตว์ก็ใช้ลมหายใจเข้าออกเหมือนกัน แต่มนุษย์ต้องเติมคำว่า **"สติภาวนา"** ลงไปอีก ตำราสอนกรรมฐานเรียกว่า **"เจริญอานาปานัสสติภาวนา"**

พวกฤาษี โยคี อินเดีย. พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า จีน. โบราณต่าง ๆ ชอบใช้สูตรนี้กับต้นไม้ สวนป่าไม้ **เจริญอานาปานัสสติภาวนา** คืออาศัยสวนป่าไม้ ที่มีความเขียวสดใสใบเป็นมันต่าง ๆ เอาลมที่พัดผ่านต้นไม้ต่าง ๆ นั้น แล้วสูดลมหายใจเข้า ปล่อยลมหายใจออกแรง ๆ เอาอากาศบริสุทธิ์ดีอัดเข้าปอดไว้มาก ๆ

ภาษากรรมฐานเรียกว่า ทำอานาปานัสสติภาวนากับความเขียวสดชื่นของธาตุไม้ ลมที่พัดผ่านกลั่นกรองจากใบไม้มาก ๆ นั้นสะอาดบริสุทธิ์ดี **"ธาตุไม้"** กรรมวิธีนี้ทำไปนาน ๆ จะให้ความรู้สึกว่ามันประทับจิต ติดวิญญาณ รู้สึกตัวเบา ๆ กายว่าง ๆ บางทีแทบจะไม่ต้องหายใจก็ได้ ตัวเบาใจอิ่ม อาหารจากธาตุไม้มันอัดไว้จนเต็มปอด **ที่พวกฤาษี โยคี อินเดีย เรียกว่าถือศีลกินวาตา. ทางลัทธิเต๋า เรียกว่าโคจรลมปราณ** กินลมปราณกินอากาศ ก็มีชีวิตสดชื่นยืนนานเป็นร้อยหรือพันปีก็มี. สูตรศาสตร์เหล่านี้เป็นที่นิยมของนักปราชญ์ ขงจื๊อ–เต๋า–พุทธ. และนักปลูกต้นไม้โบราณ เล่นบอนไซ ทำสวนหย่อมในเวียงวังทั่วไป

จิตเป็นธาตุรู้–จิตเป็นตัวรู้
เห็นภาพต้นไม้ใบไม้ปลอดภัย

กรรมวิธีเห็นภาพนิมิต แบบใช้ต้นไม้ใบไม้ ธาตุไม้ไม่มีอันตราย เพราะว่าเป็นของธรรมชาติ ของจริงไม่หลอกลวง ธาตุไม้ที่มีความเขียวสดใส เป็นสัจจธาตุ ที่ไม่มีมายาการ เพราะจิตมนุษย์ที่ได้ฝึกฝนศึกษาจนรู้แจ้งกฎธรรมชาติ เพราะจิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ พอเห็นใบไม้หรือสวนป่าไม้เข้าภายในจิตใจก็จะรู้สึกว่าซื่อสัตย์ เป็นสัจจธาตุ อย่างหนึ่ง มีพลังงานที่โบราณรู้จักนำมาใช้ฟอกจิต ขัดเกลาอนุสัยจิต ฟอกอารมณ์ขับพิษร้าย ๆ ในร่างกายใจตนเองไปในตัวอย่างหนึ่ง เช่นเห็นแล้วสบายใจ สงบเย็นใจ หายอารมณ์หงุดหงิดอย่างนี้เป็นต้น ผลที่สุดจะทำให้สุขภาพกายและใจสดชื่นแข็งแรงดี สายตาจะดีขึ้นบ้างอย่างหนึ่ง

กรรมวิธีอย่างนี้ ถ้าทำเป็นจะสนุกมาก จะใช้ต้นไม้เล็ก ๆ ต้นที่สวยงามตาพอใจของเราเอง ดูแล้วพอใจ เพียงต้นเดียวก็ใช้ได้ มีเพื่อนทางใจกับต้นไม้เล็ก ๆ สวนหย่อมย่อส่วนรูปภูเขาให้เล็ก ๆ ลงก็ได้ ภาพศิลปอย่างนี้มักจะเป็นเพื่อนทางใจที่ซื่อสัตย์ให้อารมณ์สงบนิ่ง ไม่ไหวติง มีเพื่อนเล่นให้อยู่นิ่ง ๆ ตรงนั้นได้นาน ๆ อย่างหนึ่ง

แล้วทำไมมีบางคนเกิดมาก็มีบุญวาสนาบารมี มีบ้านใหญ่โตสวยงามรโหฐานมีเงินทองไม่เดือดร้อน ก็ยังมีทุกข์ใจ เพราะขาดเพื่อนทางใจ ถ้าเขาผู้นั้นได้พบ **"ปรัชญาธรรมของต้นไม้"** และเข้าถึงปรัชญาธรรมชาติของธาตุไม้ **"ธาตุไม้"** จะให้คุณประโยชน์มาก หรือพอได้มีความรู้แจ้ง ธาตุทั้ง 5. ที่สมดุลย์กันดี ยิ่งจะอยู่รอดของสังขารชีวิตได้สงบสุขกายใจมากกว่าชนทั้งหลาย ถ้าเข้าถึงจนได้บรรลุธรรมชาติจักษุ จะอยู่คนเดียวอยู่ป่าช้าเรือนว่าง บนยอดภูเขาป่าดงดิบมีลำธารน้ำตกพริ้วคนเดียว ก็ยังยิ้มบันเทิงใจ สงบสุขมีกำไรชีวิตมากในชาติหนึ่งๆ ก็ผ่านไป

สูตรศาสตร์กรรมวิธีอย่างนี้ ตั้งแต่โบราณกาลมาก่อนพระพุทธเจ้า เกิดขึ้นในอินเดีย ห้ามเอารูปที่ก่อสร้างขึ้นโดยฝีมือมนุษย์ทำขึ้นเอง จะเป็นรูปพระพุทธเจ้า รูปพระเจ้า รูปเทวดาเทพที่มีอิทธิฤทธิ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ หรือเล่ากันไว้เป็นนิทาน แล้วเอามาก่อสร้างเป็นรูปภาพขึ้นมา คนหลงผิดคิดว่าเป็นภาพตัวจริง แท้จริงทั้งหมดเป็นของทำให้เกิดมีขึ้น สร้างขึ้นแล้วนำมาเก็บไว้ในจอจิต (สมอง) เป็นนิมิตนานไปมักจะหลงผิดง่ายๆ กลายเป็นโรคจิตหลอนตัวเอง ไม่สงบ

แล้วศิษย์โง่มีมากกว่าศิษย์ที่ฉลาด จะแยกธาตุนั้นไม่เป็นแยกไม่ออกว่า **"เป็นภาพจริง หรือภาพปลอม"** ตำราอริยครูจึง

ห้ามเอาภาพเหล่านั้น นำมาทำนิมิต เอามาเพ่งเป็นนิมิต จะไม่ปลอดภัยตอนปลายมือ. ถ้าหลงผิดติดไว้จะแก้ยาก เป็นมาก ๆ กลายเป็นโรคจิตหลอนตัวเอง

ดังที่เพ่งดูต้นไม้ใบไม้สดเขียว ระยะยาวนาน ๆ อารมณ์นั้นจะไม่เหมือนกัน ตรงที่วัตถุที่ก่อสร้างขึ้นนั้นเป็นของปลอม ต้นไม้สัจจธาตุ จิตรู้ว่าเป็นของจริงโดยธรรมชาติ ไม่หลอกลวง ตอนปลายมือไม่หลงผิด สัจจภาวะธรรม จิตสงบ ไม่งมงายในอารมณ์วิปัสสนาภูมิแล... สาธุ!

รูปฌาน หรือ อรูปฌาน
ก็ต้องใช้อานาปาณะนำทาง

ภาพต้นไม้หลิว หรือต้นไม้ต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานั้น คัมภีร์โบราณทาง อินเดีย ตกอยู่ในมือของพวกฤาษี โยคี. ส่วนทางเมืองจีนโบราณ ตกอยู่ในมือของพวกเซียนชั้นสูง ลัทธิเต๋า. ชอบใช้กรรมวิธีอย่างเดียวกัน เจริญอานาปาณะ ฯ จนได้รูปฌาน และ อรูปฌาน (พระพุทธศาสนาคืออรูปฌาน)

ส่วนรูปฌานนั้น เป็นฌานโลกีย์ พวกทางเจโตวิมุตติชอบใช้ นำเอาไปเล่นแร่แปรธาตุ นำเอาไปปลุกเสกคาถาอาคม เขียนเลขลงยันต์ เขียนฮู้ ให้เกิดความขลัง พวกเล่นฌานฌานโลกีย์ ทางนี้ไปนาน ๆ มักจะร้อนวิชา คุมจิตใจให้สงบตอนปลายมือยากมาก. **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** ตรัสรู้

แล้ว เห็นว่ามีคุณ และมีโทษเท่ากัน เป็นมีดสองคม จึงกวาดทิ้งพวกเล่นนิมิตหลอกต่างๆ กสิณหลอกต่างๆ ที่คิดทำขึ้นเองก่อสร้างขึ้นเอง แล้วหลงผิดยึดติดจนงมงายในอารมณ์ ปิดบังพระนิพพานไป จึงเอาออกจากพุทธศาสนาไป. **เอาอรูปฌานเข้าสูตร "อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" หัวใจของพุทธแท้**อยู่ที่ตรงนี้

พระไตรปิฎก หินยาน. และมหายาน
อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา.

ถวายพระพร ขอสรุปความ เรื่อง **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา."** เป็นหัวใจที่จะทำให้เกิด พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะออกจากประตูพระธรรมนี้ ถ้าไม่รู้แจ้งสูตรศาสตร์ 4 หลักธรรมนี้แล้วจะไม่มีพระพุทธศาสนาในบ้านเมืองนั้น

(1) **อนิจจัง**-แปลความหมายว่า ในร่างกายตน หรือนอกร่างกายตน หรือสรรพสิ่งในโลกนี้ และสรรพสิ่งในโลกหน้าหรือชาติหน้าๆ แท้จริงเป็นของไม่เที่ยง (อนิจจัง) ไม่มีความแน่นอนมันเปลี่ยนแปลงไปเสมอๆ ถ้าอย่างนี้จิต (และสมอง) ต้อง

ใช้สายตาเพ่งดู จิตคิดพิจารณา จิตต้องเกิดและดับ จิตยังต้องปรุงแต่งเป็นวัฏจักร ในพระคัมภีร์ว่า เป็น "**อนิจจตา-ความเป็นของไม่เที่ยง-อนิจจัง**" ยังเป็นโลกียรมณ์ เป็นโลกียธรรม. ถ้าจิตหลุดพ้นจากความคิดปรุงแต่ง จิตหลุดพ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ เข้าอาณาจักรแห่งความว่าง (สุญตา) เป็นโลกุตรธรรม เป็นสุญตานิพพานแล... สาธุ!

(2) ทุกข์ขัง-แปลความหมายว่า ทุกข์คือความทนได้ยาก ความไม่สบายกายและใจ พระคัมภีร์ว่า เป็น "**ทุกขตา-ความเป็นทุกข์ทรมานกายและใจ.** เพราะสรรพสิ่งในโลกนี้และโลกหน้า ความเป็นของไม่เที่ยง ถ้าเราหลงไปยึดมั่นถือมั่นจนมากเกินไปนัก **เป็นอัตตา ตัวตน** แล้วกล้ามเนื้อจะเกร็งตัว ประสาทจะตึงเครียด พอนาน ๆ ไปจะปล่อยวางทางใจไม่ได้ "**จะกลายเป็นทุกข์ขัง**" **ทุกข์ขัง** ทุกข์ต่าง ๆ นั้นมันจะขังไว้ในดวงจิตของปุถุชน ที่ยังปลงไม่ตก จะกลายเป็นนรกอย่างหนึ่งไป

ทุกข์ขัง-เพราะว่าจิตยังยึดติด จิตยังต้องเพ่งคิดพิจารณา จิตยังต้องเกิดดับ จิตมีความคิดปรุงแต่ง **จิตไม่ว่างเลย มีแต่โลกียรมณ์ เป็นโลกียธรรม ทุกข์ขังจึงเป็นนรกอย่างหนึ่ง ถ้า** จิตหลุดพ้นไปจากความคิดปรุงแต่ง จิตหลุดพ้นจากกระแสแห่ง

ความดึงดูดของโลกียรมณ์ได้ เข้าอาณาจักรแห่งความว่าง (สุญตา) **เป็นโลกุตรธรรม เป็นสุญตานิพพานแล... สาธุ!**

(3) **อนัตตา**–แปลความหมายว่า สรรพสิ่งในโลกนี้และโลกหน้า ความเป็นของไม่เที่ยง ไม่มีตัวตนที่ยืนโรงตลอดไป ไม่ใช่อัตตา ไม่ใช่ตัวตนที่ยืนโรงได้ตลอดไป อย่างนี้จิตก็ยังต้องเพ่งคิดดู จิตยังเกิดดับมีความคิดปรุงแต่ง จึงจะคิดเห็นในธรรม พอรู้แจ้งบ้าง ตรงที่จิตยังเกิดดับเป็นวัฏจักร **เป็นโลกียรมณ์ จึงเป็นโลกียธรรมอยู่** แต่เป็นโลกียธรรมที่สูงสุดยอด มีทางรู้แจ้งพุทธธรรม เข้าถูกทางแล้วที่สุดจะเข้า "**โลกุตรธรรม**" ได้ก็ตรงที่จิตหลุดพ้นเป็นความว่าง **เป็นสุญตานิพพานแล... สาธุ!** (อยู่ที่ตรงนี้)

อนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา
เป็นโลกียธรรมชั้นสูง

สรุปความทั้ง 3 หลักธรรม คือ "**อนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา**" ยังจัดว่าเป็นโลกียธรรม ที่สูงสุดยอดของโลกียทั้งปวง เพราะเป็นธรรมที่จะนำเข้าสู่ "**โลกุตรธรรม–นิพพานของพระพุทธศาสนา**" ได้ตรงที่มีจิตได้หลุดพ้นจากความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์แล้ว เป็นความว่าง เป็นสุญตานิพพานแล... สาธุ!

(4) **สุญตา**-แปลความหมายว่า สรรพสิ่งในโลกนี้และโลกหน้าถึงที่สุดกันแล้ว เป็นความว่าง (ศูนย์) ตรงนี้จัดว่าเป็นโลกุตรธรรม ว่างจากมีตัว มีตน ในเมื่อจิตได้หลุดพ้นจากความคิดปรุงแต่งทั้งปวงลงได้ ได้บรรลุถึงธรรมชาติจักษุ เข้าอาณาจักรแห่งความว่าง จิตก็ว่างตามไปด้วย **ตรงนี้จึงเป็นโลกุตรธรรมแท้ เป็นสุญตานิพพาน (โลกุตรภูมิ) แท้แล... สาธุ!**

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** ตรัสรู้เอง และได้วางศาสนาพุทธไว้ เป้าหมายอยู่ที่หลักธรรมเนื่องด้วยเรื่อง พระสูตร **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา" แล... สาธุ!**

ธรรมกาย คือ วัชรกาย
ธรรมจิต คือ วัชรจิต

ธรรมกาย คือถ้าได้บรรลุถึงแล้วจะได้ **"วัชรกาย"** สูตรนี้มีสมัยอุปนิษัท อินเดีย ก่อนพุทธกาล. ทางจีน ก็มีในลัทธิเต๋า ถ้าเข้าถึงสูตรศาสตร์นี้ **คือบรรลุถึงธรรมกาย จนได้วัชรกาย** บุคคลนั้น จะมีอายุยืนทรงพลังงานที่แข็งแรงมาก มีอายุจะยืนไปเป็นร้อย หรือเป็นพันปีก็ได้ตามที่ตนเองต้องการจะมีอายุยืนอย่างนั้น

ธรรมจิต คือถ้าได้บรรลุถึงแล้วจะได้ **"วัชรจิต"** สูตรนี้มีสมัยอุปนิษัท อินเดีย ก่อนพุทธกาล. ทางจีน ก็มีในลัทธิเต๋า ถ้าเข้าถึงสูตรศาสตร์นี้ คือบรรลุถึงธรรมจิต **จนได้วัชรจิต** บุคคลนั้นจะมีจิตที่ทรงพลังงาน **มีอภิญญา 6.** จิตที่เกิดได้ตามที่ตนเองต้องการเกิด และตายได้ตามที่ตนต้องการตาย คือจะนั่งตาย จะนอนตาย จะไปตายที่บ้านไหนเมืองใด ๆ ก็ตายทันทีตรงนั้นได้อีกด้วย "เกิดและตายได้มีวิญญาณอิสระ"

พระคัมภีร์เต๋า กล่าวไว้ว่า คุมธาตุ 5. ในร่างกายและใจตนเองได้แล้ว พวกเซียนโบราณจึงมีอายุยืนเป็นพัน ๆ ปีได้ เอาสังขารชีวิตไว้ใช้งานโปรดสรรพสัตว์ ก็ต้องให้มีอายุยืน ๆ จะได้เก็บเรื่องเอาไว้ให้ศาสนานั้นอยู่ได้นาน ๆ ไป จึงเกิดมีผู้คิดสูตรศาสตร์อย่างนี้ขึ้นมาในโลกนี้

พระคัมภีร์ โพธิสัตว์ ต่าง ๆ ได้กล่าวไว้ว่าเป็นบรมธรรมที่พระพุทธเจ้า องค์ก่อน ๆ ทรงค้นพบวางสูตรไว้สำหรับ ผู้มุ่ง**พุทธภูมิ** จะต้องบำเพ็ญบารมีให้สูงขึ้นไป เอาไว้สำรองเป็น**พระพุทธเจ้า** ในอนาคตกาลเบื้องหน้า ๆ โน้น จึงต้องบำเพ็ญให้ได้ **วัชรกาย และ วัชรจิต และมีอภิญญา 6.** เพื่อที่จะได้ท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ ได้ทั้ง 6 ภูมิ (ตายและเกิดได้

ตามต้องการทั้ง 6 ภูมิ) ยังเป็นโลกียธรรมชั้นสูงสุดยอด ที่ทำประโยชน์ได้อย่างมหาศาลแล... สาธุ!

มีพระคัมภีร์ ฝ่ายเต๋าได้กล่าวถึง สูตรศาสตร์นี้ไว้ว่า มีนักศึกษาตั้งแต่โบราณกาลมาสนใจศึกษา สูตรศาสตร์เกี่ยวกับเรื่อง **ธรรมกาย และ ธรรมจิต และอภิญญา 6.** มีแทบทุกสำนักก็ว่าได้ แต่จะไปค้นหาผู้ได้บรรลุถึงธรรมนี้ยากมาก "ผู้เป็นนักศึกษามีมาก ๆ เป็นจำนวนเท่า ๆ กับขนสัตว์บนตัวควายเผือก (นับเส้นไม่ถ้วน) แต่จะไปหาผู้ที่ได้สำเร็จ บรรลุถึงสูตรศาสตร์นั้นมีน้อย ๆ มาก มีจำนวนเพียงแค่เขาสัตว์บนหัวควายเผือก (สองเขา) เท่านั้น"

เพียงแค่หาครูที่พูดให้ถูกหลักสูตรสอนธรรมะก็หาได้ยากแล้ว ถ้าได้ฟังธรรมะนี้จึงนับว่าเป็นบุญประทับจิตสืบภพชาติ เป็นกุศลติดวิญญาณในวัฏสงสารไปแล้วแล... สาธุ!

พระหลวงตาจีน (จี๊กง) ขอถวายพระพรอีกว่า ถ้ามหาบพิตรได้บำเพ็ญบารมี เกิดโพธิจิตคิดให้แบ่งปันวิชาการ **ธรรมทาน** เนื่องด้วยเรื่อง **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา"** ได้สืบถ่ายทอดไปยังสรรพสัตว์อีกด้วยแล... สาธุ!

ฉัน พระหลวงตาจีน (จี๊กง) ขอน้อมนมัสการ เคารพพระคุณธรรมแห่ง **"โพธิจิต"** นี้ไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง และยังขอขอบใจในพระมหาเมตตากรุณาธิคุณ แทนสรรพสัตว์ในทั้ง 6 ภูมิไว้อีกด้วยแล... สาธุ! สาธุ! สาธุ!

ขอเดชะ

ภายหลัง **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่** ได้พระราชทาน พระนามให้แก่ พระหลวงตาจีน (จี๊กง) ว่า **"พระธรรมาจารย์ ปอจี๋ เซี้ยงซือ"** เป็นพระราชครูในสำนัก สมัยแผ่นดิน ราชวงศ์เหลียงอีกด้วย

ส. โพธินันทะ. 2509

บทที่ 7

พระหลวงตาจีน (จี้กง) นำฮ่องเต้จีน ออกธุดงค์เที่ยวกรรมฐานสูตรต่าง ๆ

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระหลวงตาจีน (จี้กง) วันรุ่งขึ้นได้นำ **พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่** ออกธุดงค์เที่ยวกรรมฐานตามสูตรต่าง ๆ เช่นชมสวนต้นไม้ป่าตามภูเขาเขียว มีลำธารน้ำตกพริ้วต่าง ๆ ถวายพระพรว่ามหาบพิตรมาในวัดป่าเขาดงพงไพร ก็ต้องได้ธรรมแบบป่าเขาลำเนาไพรกลับวังไป ได้ชื้นิ้ว แล้วถวายพระพรอีกว่า นั่นสวน**ต้นไม้หลิว** มีต้นกิ่งก้านยอดใบหลิวสดสีเขียวชะอุ่มที่กิ่งก้านใหญ่ลำต้นตรง มีกิ่งยอดโค้ง ๆ ลง มีใบแหลมคมเหมือนปลายดาบนักรบ ที่โค้งเคารพยืนตรง ดูให้อารมณ์สงบนิ่ง! เป็นลักษณะว่าแสดงความเคารพ รู้ว่ามี **ฮ่องเต้จีน** เสด็จมาชมสวนหลิวนั้นอยู่ก็ไม่ปานฉะนี้แล... สาธุ!

ภาพต้นหลิว มีกิ่งโค้ง ๆ ยอดทิ้งดิ่ง ๆ ลงมา มีใบสีเขียวอ่อนสดงามตาอย่างนี้ ถ้าให้พวกเซียน หรือนักพรตเต๋าหยินมาได้เห็นแล้ว ท่านชอบพูดเชิงวิชาการว่า ดูไปนาน ๆ ทำให้เกิดความรู้สึก การหน่วงเหนี่ยวจิตใจ ให้เกิดอารมณ์สมถะดี

อย่างหนึ่ง ช่างมีเสน่ห์ทำให้ผู้ชมเกิดจิตสนใจ ชอบหันไปดูใจมักจะเกาะเกี่ยวคลอเคลีย **สมถะ** ถ้าพิจารณาดูความงามไม่เบื่อตา ถ้าเพ่งมองดูไปนาน ๆ แล้ว เข้าตำราอริยครูที่สอนการ **เจริญสมาธิ** ว่าให้อารมณ์มารวมจิตใจไว้จุดนั้นให้นิ่งได้นาน ๆ เป็นสมถะเกิดผลสมาธิได้ดีอย่างหนึ่งแล... สาธุ!

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ฟังแล้ว ยิ้ม! ยิ้ม! อย่างซาบซึ้งใจ มันช่างประทับจิต ติดวิญญาณไว้อย่างมาก ที่วันนี้ได้ความรู้จากพระอริยครู รู้แจ้งสูตรวิชาการตีความหมายแตก ในเรื่องอ่านปริศนาธรรมชาติของป่าดงพงไพร วันนี้เองในชีวิตของพระองค์

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ถวายพระพรอีกว่า

ภาพต้นหลิว ในฤดูฝนดูยอดใบสดใสเขียวอ่อนจะชุ่มฉ่ำมากด้วยเมฆหมอกสายฝน เข้าตำราของฤาษี โยคี อินเดีย ชมสวนป่าไม้หลิวกล่าวไว้ว่าดูช่างอ่อนช้อยยังมีกิ่งก้านยาว ๆ โค้งย้อยลงมาอย่างสง่างามตาดี มองให้ลึกซึ้งดังได้พบเห็นหมู่เหล่านางฟ้าที่เป็นสาวสวยในสวรรค์แอบลงมาเที่ยวเมืองมนุษย์ ถ้าเป็นวัยหนุ่ม หรือชายโสดแล้ว ชมไม่เบื่อตาแทบจะหลงดูจนไม่ยอมกลับบ้าน แต่อย่าง หลวงพ่อ นี้มีอายุร่วมพันปีแล้ว ซึ่งเป็นวัยแก่ชราภาพ จวน ๆ จะจากโลกนี้ไปแล้ว ก็ยังมีความรู้สึกว่าพอได้เห็นภาพต้นไม้หลิวสวยงาม มันยังมีพลังงานสะกดจิตใจให้หยุดนิ่ง! สงบเย็นต้องดูมันไปนาน ๆ บ้างเหมือนกันแล... สาธุ!

ภาพต้นหลิว ดังที่กล่าวมานั้น ถ้าจะให้พระธุดงค์ชาวพุทธที่เที่ยวกรรมฐาน ท่านมักจะมองเข้าหาธรรมะ แล้วสอนมนุษย์ตรงที่มันมีกิ่งก้านยอดใบเขียวอ่อนสดสวย เป็นพุ่มพวงโค้ง ๆ ทิ้งดิ่ง ๆ ลงมาเกือบจะจรดถึงดิน ใช้สายตาเพ่งดูสมถะได้อย่างสงบนิ่ง ไม่ไหวติง! มันคงจะบอกมนุษย์ที่มีแต่จิตวุ่น จิตไม่ว่าง ว่าให้เอาเยี่ยงอย่างพวกมันไว้บ้างว่า "**หุบปากเงียบ**" สงบนิ่งอย่างองค์อาจจะช่วยให้จิตใจเย็นลงมาก ได้ไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรม 8 ประการแล... สาธุ!

มีพวกไม่ชอบอ่านหนังสือธรรมะ
ฟังธรรมะเวียนหัว-เอามือกำหู

นักสมถะ-สมาธิ ชาวพุทธ ที่มีโพธิจิต จะพยายามจะให้มีการเทศนาธรรม เตือนสติมนุษย์ สอนธรรมทานให้แก่ชนกลุ่มหนึ่ง ที่ยังไม่ค่อยจะสนใจอ่านหนังสือธรรมะต่าง ๆ หรือไม่อยากไปฟังธรรมะต่าง ๆ มีบางคนอ่านหนังสือธรรมะก็ง่วงนอน ฟังธรรมะก็เวียนหัว หรือแทบจะเอามือกำหู และปิดตา บางคนแทบจะวิ่งหนีไปเลย! ชนเหล่านี้มีบางคนฉลาดมาก มีปัญญาโลกีย์เก่งมาก แต่จิตมีอัตตา จิตเป็นตัวตนที่แรงมาก (ตัวกูของกู) แต่เห็นใจเขายังไม่พร้อมที่จะฟังธรรมะต่าง ๆ ได้ทันที ยิ่งเป็น "**โลกุตรธรรม**" แล้วจะฟังไม่ได้เลย! มีมากมาย

พวกดอกบัว 4 เหล่า อริยครูบาอาจารย์ตั้งแต่โบราณมาท่านสั่งไว้เลยว่า ถ้าพบคนแบบนี้แล้ว จงหยุดดูก่อน อย่าเพิ่งสนทนาปัญหาธรรมกับชนพวกนี้ไป เขาจะรับฟังธรรมทันที ยังไม่ได้จะชวนให้โต้เถียง เป็นเชิงทะเลาะกันไป แล้วจะผิดใจกัน แล้วจะยิ่งทำให้เขาออกห่างไปจากเรื่องสนใจธรรมะต่าง ๆ อีกด้วย ถ้าสงบนิ่งให้ดูจะประทับใจดีกว่าพูด

คัมภีร์ปัญญาโกศลอุบายโพธิสัตว์

ถ้าพบชนกลุ่มที่ยังไม่สนใจฟังธรรมะ มีอยู่กรรมวิธีเดียว ต้องใช้สูตรตามพระคัมภีร์ปัญญาโกศลอุบายโพธิสัตว์ ให้ใช้เทศนาสั้น ๆ หรือพูดแบบทำให้เขาฟังแล้ว ฉงน ๆ อยากฟังแล้วจะเถียงทันทีแต่เถียงไม่ขึ้น เท่ากับให้เขาสนใจไว้จุดหนึ่งก่อน หรือพูดเป็นโศลก หรือปริศนาธรรมทางใจ ที่ฟังสั้น ๆ ให้คิดจดจำได้ง่าย ๆ และยังฉงน ๆ คิดไม่ออก ติดใจไว้ ไม่ลืมง่าย ๆ ให้เขาเอาไปนึกคิด คิดเล่น ๆ ดูก่อน พอนานไปมันได้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้ นานวันไปถึงวันเวลาเข้าจะคิดออกเองได้บ้าง โพธิสัตว์ทั้งหลาย ได้แต่ทำหน้าที่เพาะเชื้อบุญกุศลแห่งพุทธะจิต เพื่อแบ่งปันฝังทิ้งไว้ที่ก่อน จะต้องคอยวันเวลาของเขา มีเหตุปัจจัยบารมีถึงพร้อมขึ้นมาเมื่อไร ๆ แล้วผลจะบังเกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติ อาจจะส่งผลถึงพุทธภูมิก็ได้ แล... สาธุ !

ครูบาอาจารย์สอนเซ็น (ฌาน)
สายตรงที่สืบมาจากอินเดีย

ท่านสอนให้ศิษย์ถ้าไปพบเห็น **ภาพต้นหลิว** มีกิ่งก้านยอดใบโค้งๆ มีใบอ่อนแหลมคม ใบแก่แหลมตรงเหมือนปลายมีดดาบนักรบ สีเขียวอ่อนแก่ต่างๆ ดูสดใสชอุ่มเป็นพุ่มพวง **"โค้งๆ ทิ้งดิ่งลงมา-ดูอย่างสงบนิ่ง-ไม่ไหวติงนั้น"** พูดแบบอริยครูที่สอนเซ็น (ฌาน) ท่านว่านั่นธรรมชาติ เขาฝากให้คิดเป็นปริศนาธรรมว่า มันอาจจะซ่อน มีความเร้นลับอะไรๆ ที่แอบซ่อนไว้สักอย่างหนึ่ง ถ้ามันพูดภาษามนุษย์ได้ มันคงจะบอกว่า ทำให้จิตไม่หวั่นไหว! จิตว่างลง ก็คือจิตเริ่มสงบ **จิตเป็นหนึ่ง จิตเป็นเอก** ได้บ้างแล้ว แล้วจะพบความสงบสุขเย็นว่างเบากายใจมากแล... สาธุ!

อย่างนี้เองที่ครูบาสอนธรรมชาติ ท่านต้องการฝากฝังเมล็ดพืช ให้รู้แจ้ง รู้จักคำว่า **"จิตเอก-จิตเป็นหนึ่ง"** อย่างนี้ทิ้งไว้ก่อน แล้วคอยวันเวลาผลมันจะเกิดขึ้นมาเองในวันข้างหน้าๆ โน้น ตรงที่ฉงนๆ ทำให้เก็บเรื่องเป็นอารมณ์ค้างๆ ไว้จะเกิดมีความนึกคิด **เกิดวิปัสสนึก** คือนึกคิดทางปรัชญาธรรมให้เกิดวิปัสสนาสติปัญญาธรรมชาติ รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจจะตามมาเอง. แล้วถัดไปจะชวนให้คิด สอนให้พึงธรรมคำว่า **"สรรพธรรมเป็นหนึ่ง. โลกุตรธรรมเป็นหนึ่ง(เป็นเอก)"** ได้

แล้วต่อไปจะเป็นปริศนา อารมณ์ค้างๆ ชวนให้คิดคำว่า **"โลกีย์-เป็นของคู่-เป็นของคู่ (กฎทวินิยม)"** จะคิดได้ออกเองในตอนปลายมือ

คัมภีร์เต๋าชอบสอนไว้ว่า มนุษย์เกิดมาในโลกนี้จะต้องเรียนรู้เรื่อง **"หยิน-หยาง (อิม-เอี๊ยง)"** เป็นของคู่เช่นกัน คือหยินนั้น มีพลังงานที่เย็น-มืด. ส่วนหยางนั้น มีพลังงานที่ร้อน-สว่างไสว คำพูดเหล่านี้ ทำให้อารมณ์ค้าง ที่อริยครูบาท่านต้อนความนึกคิดให้นานๆ ไปเข้าเป้าหมายได้ วันหนึ่งจะเข้าใจคำว่า หลุดพ้นวัฏจักร ต้องพ้นบุญ ต้องพ้นบาป ได้อย่างไร ? ฝากปริศนาธรรมนี้ไว้ ที่สุดจะเข้าใจรู้แจ้งเรื่อง **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา"** ได้ง่ายขึ้นบ้าง หรือจะพบเอง ตรงที่โลกียะ-สุดทาง แล้วโลกุตระจะเข้ามาแทนเองแล...สาธุ!

กรรมวิธีดูต้นหลิวเวลาลู่ลม
บันเทิงเพลงธรรมชาติสมถะ

พระหลวงตาจีน (จี๊กง) ถวายพระพรว่า มีนักปราชญ์ทางธรรมชาติวิทยาจีนโบราณ ทั้งโลกีย์และโลกุตระหรือนักคิดที่รักมุมสงบรุ่นก่อนๆ ได้บอกลูกสอนหลานๆ ช่างหลงใหลในความมีเสน่ห์ของสวนไม้หลิว และสวนป่าไม้สีเขียวสดใสต่างๆ

กันมาก ท่านช่วยกันค้นคว้า แล้วจดบันทึกเก็บเรื่องไว้เป็นตำรามีมาก. แล้วตัวฉันนี้ เขาจัดว่าเป็นมนุษย์พันธุ์ที่ตกค้างโลกมานับเป็นพันปี หรือเรียกว่าคนล้านปีก็มี ก็ยังรักวิชาความรู้ที่ปราชญ์โบราณค้นพบบันทึกไว้มากเช่นกัน สาธุ!

กรรมวิธีดู ต้นไม้หลิวเวลาลู่ลม บันเทิงเพลงธรรมชาติ เห็นภาพต้นไม้หลิวสดสวยงามตายามเช้า-สาย-บ่าย-เย็น ตำราว่ามักจะมีอารมณ์ละเอียดต่างกัน มีบางวันถูกต้องสายลมพัดผ่านมา ลมที่โชยมาถูกต้องต้นกิ่งก้านยอดใบหลิวสดอ่อน ๆ ทำให้กิ่งนั้นโค้ง ๆ ลง ดูใบหลิวสดเหล่านั้นช่างมีพลังงานที่เคลื่อนไหวลู่ไปตามลม ส่ายไปส่ายมา ลู่ไปตามแรงสายลม จะให้อารมณ์อ่อนช้อยนิ่มนวลดี ถ้าถูกพายุพัดแรง ๆ ก็จะสะบัดช่อเป็นพุ่มพวง ดูช่างมีชีวิตเคลื่อนไหวอ่อนช้อยตามไปด้วย มีวิญญาณที่เห็นแล้วทำให้นักคิดทางศิลป ช่างเขียนภาพ ชอบถูกต้องใจตรงนี้มาก ดังมีคำชมเชยในประวัติศาสตร์ มีนักปราชญ์นั่งดื่มน้ำชา ชมหลิวที่กำลังลู่ตามสายลม ว่าช่างสง่างามตาเหมือนดังได้พบสาวงามมีเสน่ห์หรือนางฟ้าลงมาจากสวรรค์ ที่กำลังร่ายรำเล่นบรรเลงเพลงทิพย์ธรรมชาติ ที่ดึงดูดอารมณ์ให้สงบเย็นลงได้ อย่างนี้ก็ไม่ปานแล... สาธุ!

ตำราสอนใช้ต้นไม้ฝึกสมถะ-สมาธิ

เจริญอานาปาณะ-รูปฌาน 4.

ตำนานสอนศิลปการชมต้นไม้ป่าดงลำเนาไพร ตามภูเขามีน้ำตกพริ้ว ของสำนักวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) โบราณครูบาได้สอนศิษย์ไว้ว่า จงหาโอกาสเวลาได้ยินเสียงฟ้าร้องมีลมฝนหรือมีลมมรสุมฟ้าคะนองจนต้นไม้หวั่นไหวไปทั้งป่าดง จงรีบฉวยโอกาสชมต้นไม้นั้น ดูกิ่งก้านยอดใบที่กำลังแกว่งไกว จับสายตาให้รวมจุดไว้ตามนั้นเรียกว่าเอาจิตไปคลอเคลียเป็น "สมถะ" ได้อย่างหนึ่ง ดูสนุกบันเทิงใจไปนานๆ จะไม่กลัวเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่าเปรี้ยง! เปรี้ยง! หายความกลัวต่างๆ เพราะจิตไปเพลินอยู่กับภาพธรรมชาติไป ทำหลายๆ ครั้งพอนานไป จิตปรับตัวเกิดสติปัญญาใจกล้าหายกลัวฟ้าผ่า เปรี้ยง! ฟังจนชินก็หายไปเอง

ตำรายังสอนไว้อีกว่า ถ้าพบอย่างนี้แล้วอย่าหนี ถือว่าโชคดี ได้มองดูชมต้นไม้หลิว สวนไม้หลิวที่กำลัง "ลู่ลม" ลู่ไปตามลมนานไปจะกลายเป็น "สมถะ" ดูความเคลื่อนไหวไกวแกว่งไป ช่างอ่อนช้อยนุ่มนวล เป็นบทศึกษาทางจิตได้อย่างดี ถ้าไม่มีใครบอกชี้แนะไว้ก่อน จะไม่รู้ว่าใช้เป็นคุณประโยชน์มาก เป็นภาพที่ให้อารมณ์สงบเย็น ช่างมีอิทธิพลผูกจิตสะกดใจ นักปราชญ์ หรือนักคิดทางวิญญาณ นักเขียนภาพ

ศิลป ช่วยทำให้เกิดอารมณ์ศิลปทางสงบ สูตรศาสตร์อย่างนี้ยังขาดอริยครู ถ้าได้สร้างค่านิยมสอนทำให้แพร่หลายออกไป คือชักชวนเยาวชนให้รู้คุณค่า จะเกิดมีความรักต้นไม้ มีจิตอนุรักษ์ป่าไม้ต่าง ๆ ได้ลดความแข็งกระด้างของจิตใจลงได้บ้าง ยังเมตตากรุณาธรรมให้บังเกิดขึ้น ได้คุ้มครองโลกทางสงบเย็น และเป็นที่พักพิงจิตใจแก่ชีวิตกายใจของสรรพสัตว์มากแล...สาธุ!

หยิน-หยาง (อิม-เอี๊ยง)

คัมภีร์เต๋า มีนักเขียนโบราณมาก ที่คิดค้นคว้าสนใจพลังเงียบในความเขียวสดใสชอุ่มของใบไม้แทบทุก ๆ สีของป่าเขาแมกไม้ต่าง ๆ เวลาตรงที่มันถูกต้องกับแสงอาทิตย์-อาบแสงจันทร์ รู้สึกว่ามีความดึงดูดเป็นพลังงาน "หยิน-หยาง (อิม-เอี๊ยง)" ไว้มาก วิชาการความรู้เรื่องพลังงานอย่างนี้ ยังเร้นลับมานานปี อริยครู สายฉัน ได้พยายามบอกสอนศิษย์ สืบลูกหลานให้ช่วยกันค้นคว้าสืบต่อไปว่า ทำไมในป่าเขาแมกไม้เหล่านั้นจึงมีพลังงาน ทำให้สัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตสดชื่นอายุยืนมานาน ๆ ปีได้ ท่านยังสงสัยอีกว่า หรือจะมีวิญญาณ หรือยังมีรหัสลับของฟ้าดิน หรือรหัสสวรรค์อะไร ๆ สักอย่างหนึ่งที่ยังซ่อนเร้นลับไว้มาก มันจึงมีอิทธิพล ทำให้หน่วงเหนี่ยวจิตใจคน ทำให้เกิดอารมณ์สมถะ คือมีจิตที่ทำให้ชอบสนใจดู จิตเกาะเกี่ยว

ไว้ตรงนั้นได้นาน ๆ หน่อยภาษาธรรมะเรียกว่า จิตคลอเคลียตรงนั้น จึงเรียกว่าเป็น "**สมถะ**" อย่างหนึ่ง

ทำสมถะอย่างนี้ไปนาน ๆ ผลได้ก็คือจะเกิดสมาธิ **เกิดสมาธิจิต** จะตามมาเองได้เองมาก แล้วถัดไปตำราจึงสอนให้ต่อยอดสูงขึ้นไปอีก ด้วยการเจริญ "**อานาปานัสสติภาวนา**" แล้วถัดไปจากนี้จึงสอนให้กำหนดจิต เริ่มต้นการเข้ารูปฌาณ 4. การเจริญ "**รูปฌาน และอรูปฌาน จนกระทั่งเข้านิโรธสมาบัติ เป็นฌานพิเศษที่สูงสุดยอด.** นิโรธฌานสมาบัตินั้นคือการได้หยุดการเคลื่อนไหวทางกาย – และทางจิตลงได้ชั่วคราว หรือสุดแล้วแต่จะกำหนดจิตตน จะอยู่ในนิโรธฌานสมาบัตินั้นนานสักกี่วันกี่เดือนกี่ปีก็ได้ตามต้องการนั้น ก็ต้องใช้กรรมวิธีเริ่มต้นจากทำ "**อานาปาณะ**" มาก่อน คือสูดลมหายใจเข้าปอด แล้วปล่อยลมหายใจออกจากปอด ทำอย่างนี้มาก่อนทั้งปวงแล... สาธุ!

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ก็ตรัสรู้ด้วยกรรมวิธีเจริญ "**อานาปานัสสติภาวนา**" มาก่อน คือรู้แจ้งสูตรศาสตร์อย่างนี้สัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตต้องพึ่งลมหายใจเข้าออก จึงผ่านรอดในวัฏสงสารเป็นบรมธรรมซึ่งมีมาก่อนเกิดพระพุทธศาสนา เป็นสูตรสากล พวกฤาษี โยคี อินเดีย. และเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า จีนก็ทำได้. ซึ่งอริยครูแท้ในวัฏสงสารคงจะไม่สงสัยสูตรนี้?

ต้นไม้ที่อายุยืนเป็นร้อยปี-พันปี ทำให้สัตว์มีอายุยืนตามไปด้วย.

ถ้าแยกธาตุให้ลึกลงไปอีก ตามตำราปราชญ์โบราณได้เก็บเรื่องไว้ว่า ทำไมมักจะพบว่าตามป่าเขาดงดิบ ที่มีต้นไม้ที่ใหญ่โต ที่มีอายุยืนนาน ๆ เป็นร้อยหรือเป็นพันปีก็มี จึงทำให้นักคิดโบราณยังสงสัยกันเป็นอารมณ์ค้างมากว่า ทำไมคนหรือสัตว์ในป่าเขาแถบนั้น ๆ ก็มีตัวใหญ่โต และมีอายุยืนเป็นส่วนมากเช่นกัน สงสัยปัญหาอย่างนี้ เป็นอารมณ์ค้าง...

ถ้าให้นักปราชญ์เต๋า พวกเซียนโบราณที่มีอายุยืนเป็นพัน ๆ ปี ท่านจะตอบว่า เป็นเพราะว่าป่าเขาแถบนั้น มันดีมีครบ 5 ธาตุที่สมดุลกันดี จึงมีพลังงาน "**หยิน-หยาง (อิม-เอี๊ยง)**" ที่บำรุงกาย ช่วยจรรโรงใจคนและสรรพสัตว์เหล่านั้น เป็นบุญผลงานของธรรมชาติ กรรมร่วมโลก ผลบุญที่ได้แบ่งปันสะสมมานานเป็นหลาย ๆ ร้อยพันล้าน ๆ ปี ต่างหาก! จึงส่งผลให้ได้มีเหลือสถานที่เป็นสวรรค์ในพื้นดินแดนนั้น มีครบ 5 ธาตุที่สมดุลกันดี มรดกโลก เป็นเช่นนั้นเองแล... สาธุ!

คัมภีร์ดูต้นไม้-เกิดอารมณ์สมถะ
มีเพื่อนทางใจอบอุ่นสดชื่นอายุยืน

มีตำราของเซียนโบราณที่เก่าแก่มาก จนค้นหาชื่อผู้แต่งไว้ไม่พบ ได้กล่าวไว้ว่า กรรมวิธีดูต้นไม้ของนักปรัชญา ดูต้นไม้แคระ คือรูปไม้เตี้ยเล็กหรือใหญ่แต่ผิดทรงปกติ ผิดแบบต้นไม้ทั่วไป ที่คนชอบเอามาปลูกไว้ในกระถางต่าง ๆ (บอนไซ) ชมชอบกันมาก หรือเข้าป่าชมภูเขาที่มีน้ำตกพรั่วอันสวยงาม ถ้าพบเห็นต้นไม้แก่เก่าต้นใหญ่โตมาก ๆ มีอายุเป็นร้อย เป็นพันปี บางต้นมีช่องว่างกว้าง ๆ ที่โคนต้น เป็นโพรงใหญ่ เป็นช่องที่เว้าแหว่งดูลึก ๆ ชวนมอง บางต้นมีรากไม้ยาวแล้วขดม้วนดูพิลึก ๆ ชวนคิดฉงน ๆ ตำราเซียนสอนสมถะว่าตรงนี้เอง มันเป็นจุดดึงดูดอารมณ์ ทำให้คนเห็นแล้วเฉลียวใจ ชอบมองดูล่อจิตใจคนมารวมจุดดูมัน เรียกว่าเป็น "สมถะ" ที่ดีอย่างหนึ่ง มีบางต้นดูคล้าย ๆ รูปคน หรือรูปสัตว์ต่าง ๆ ไปรอบ ๆ ลำต้น มันช่างหน่วงเหนี่ยวสายตามนุษย์ที่ชอบปลูกต้นไม้ ทำสวนหย่อมในบ้าน เพราะเห็นความชอบกลของมัน มีเสน่ห์อยากหยุดชมดูมันก่อน ตำราได้สอนไว้ว่า มีเสน่ห์ทำให้คนที่ชอบต้นไม้ต่าง ๆ อดไปมองดูพิจารณารูปทรงของมันไม่ได้ ตำราว่าก็ใช้เป็น "สมถะ" ได้ดีอย่างหนึ่ง

ตำราเซียนรักษาโรคจิต-ประสาท
โบราณให้เพ่งดูต้นไม้-ปลูกต้นไม้

ตำรารักษาโรคประสาทกล้ามเนื้อเกร็งตัว จนประสาทตึงเครียด จิตคลุ้มคลั่งไม่สงบ นอกจากให้ต้มยาระบายอ่อน ๆ กินและยาจีนกิน แล้วสอนให้สนใจเข้าป่าชมต้นไม้ ปลูกต้นไม้ที่ตนเองชอบ ทำสวนถาด สวนหย่อมในบ้าน หรือต้นไม้เล็ก ๆ สักต้นหรือสองต้นก็ยังช่วยให้จิตสดชื่นได้บ้าง. กรรมวิธีอย่างนี้ก็คือสอนให้ย้ายจิต ย้ายเรื่องจิตชอบคิดอย่างแต่ก่อนนั้น เปลี่ยนงานทำ ดับอารมณ์เดิม ๆ ลงชั่วคราวก่อน ได้ผลดีให้จิตใจได้หยุดพักคิดเรื่องเก่า ๆ ลืมลงได้ชั่วคราว จิตเริ่มว่างจากงานเดิมลงได้บ้าง เป็นยาทิพย์ขนานเอกของ นักปราชญ์ เซียนโบราณ ใช้สอนให้รักษาโรคจิต โรคประสาท ที่ผิดปกติใช้สูตรนี้ยังทันสมัยอมตะมานับเป็นพัน ๆ ปีแล... สาธุ!

ตำราเซียน เก่าแก่ยังบันทึกเก็บเรื่องไว้สอนลูกบอกหลาน ๆ ว่าในป่าเขายังมีต้นไม้ที่ใหญ่โตอายุเป็นร้อย เป็นพันปี มีบางต้นรากไม้น้อยใหญ่ยาว ๆ ชอนไชไปดำผุดโผล่ขึ้นมาบนพื้นดิน แล้วตีวงล้อมระโยงระยางไป ดูเป็นรูปสวยงามตาต่าง ๆ บางต้นรากใหญ่โตยาว แต่งอหงิกรากขดขัดกันพัวพัน ดูฉงน ๆ บางต้นช่างคล้าย ๆ เป็นรูปพระ หรือรูปเซียน รูปฤาษี โยคีนักปราชญ์ชื่อดังในประวัติศาสตร์ต่าง ๆ ท่านบำเพ็ญพรตในกลาง

หุบเขาป่าดงต่าง ๆ มันช่างแปลกใจรูปเหมือนเป็นความบังเอิญที่เหมือน ๆ ดังกล่าวมานั้น มีแทบทุกชาติบ้านเมืองทีเดียว. หรือจะเข้าตำราท่านโลกียปราชญ์เอก ขงจื๊อ กล่าวไว้ว่า ความใกล้ชิดกัน ทำให้จิตส่อนิสัย (ติดนิสัย-รูปแบบกันได้)

แล้วมีต้นไม้ใหญ่โต ที่โคนต้นหรือตอไม้บางต้นช่างดูคล้าย ๆ รูปของสัตว์ในป่านั้นจริง ๆ เรื่องดังที่กล่าวมานั้น พวกเซียนชั้นนักคิดทางจิต-วิญญาณ นักปราชญ์เหล่านี้สนใจเป็นพิเศษมาหลายพันปี ยังตีไม่แตกในรหัสลับของฟ้า-ดิน ทำให้ปัญญาชนมีอารมณ์ค้างสูตรนี้.

ส่วนคนที่รู้โลกน้อย และไม่สนใจการพัฒนาทางจิต-วิญญาณ ทางโลกีย์นิยมเท่าไรนัก จะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อยไม่สำคัญอะไร ๆ เท่าไรนัก. ถ้าปราชญ์ทางจิต-วิญญาณทางโลกีย์ ท่านคิดไกลเป็นพัน ๆ หมื่นปี มันเป็นเรื่องที่ใหญ่โตที่มันมีอิทธิพลเร้าใจ ดึงดูดจิตใจสรรพสัตว์ไว้มาก ถ้าสร้างค่านิยม สอนให้คนรู้คุณค่าทางจรรโลงจิตใจ รู้กรรมวิธีจับอารมณ์ว่านั่นมันได้เกือบทั้งชาติทีเดียว บางคนเห็นภาพต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้น ชวนให้เขาคิดจินตนาการไปถึงเรื่องแรงกรรมวิบากต่าง ๆ ของสรรพสัตว์ ที่ศาสนาต่าง ๆ สอนไว้จนข้ามภพ ข้ามชาติก็มี สูตรนี้ยังจบไม่ลง

บ่อเกิดตำราดูฮวงจุ้ย 5 ธาตุถ้าสมดุลกันดี
จะก่อบ้านสร้างเมืองก็เจริญรุ่งเรืองดี

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ถวายพระพรอีกว่า มีคัมภีร์บ่อเกิดเรื่องอุปาทาน เรื่องการดูฮวงจุ้ย สรุปแล้วตำราสายนี้ได้กล่าวไว้ว่า ถ้าสถานที่นั้นมีครบ 5 ธาตุที่สมดุลกันดี จะปลูกบ้านก็ดี จะสร้างป่าช้า หรือสุสานฝังศพก็ดี จะก่อสร้างเมืองก็ดี ส่วนมากจะเจริญรุ่งเรืองอยู่สุขสบายกายใจดี อยู่ได้นาน ๆ ดี **"จะเชื่อก็มี–จะไม่เชื่อก็ไม่มี" ชนบางเผ่า บางชาติเขาไม่เชื่อเรื่องนี้ก็มี** แต่ยังเร้าใจคนคิดหน่วงอารมณ์ให้อดคิดไปไม่ได้

ตำราชมป่าเขาหรือรูปสัตว์ต่าง ๆ
รู้ไว้บ้างกำไรชีวิต เป็นนิทานสนุก

ดังมีคัมภีร์เก่าเป็นสมบัติดั้งเดิมของชาวจีน สอนให้ดูพื้นที่ดินแดน ที่มีทิวภูเขาเป็นรูปคล้าย ๆ สันมังกรยาว ๆ มีภาพป่าไม้สีเขียวชอุ่ม สีสดใสงามตา ให้ความสบายใจอย่างหนึ่ง ยิ่งขึ้นไปกว่านั้น อุปาทานร่วมของชนบางเผ่า เห็นว่ามีภูเขายอดป้อม ภูเขายอดแหลมเหมือนรูปเป็นดาบนักรบ มีภูผานูนโค้ง ๆ ดังรูปหลังเต่า บางภูเขาเป็นทิวแถวยาวดังตัวมังกรวิ่ง ดังงูเลื้อย มีรูปเขาต่าง ๆ ดังรูปคล้าย ๆ รูปช้าง เสือ สิงโต ม้า ลา แรด

หรือรูปสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งภูเขาหินนั้นเป็นของธรรมชาติได้สร้างรูปแบบเหมือนขึ้นมาเอง เป็นเช่นนั้นเอง ซึ่งชาวบ้านเมืองนั้นที่เกิดมาก็เห็นรูปแบบภูเขาคล้าย ๆ คนหรือสัตว์ต่าง ๆ ดูฉงนเร้าใจจึงตั้งชื่อเรียกภูเขาเหล่านั้น ตามรูปเหมือนของมัน รูปสัตว์อะไร ๆ ก็เรียกตามที่ตนเห็นแบบนั้นไป มีทุกชาติบ้านเมืองที่มีภูเขาทีเดียวเลย

แล้วพวกเทวะนิยม มีอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นอยู่ก่อนก็มักจะชอบเติมคำว่าภูเขารูปนั้นศักดิ์สิทธิ์ บูชาแล้วเฮี้ยน บางกลุ่มก็เติมว่ามีทวยเทพ เทวดา หรือวิญญาณว่ามาสิงไว้อีกด้วย เล่าปากต่อปากจนกลายเป็นนิทานสนุกของชาวบ้าน บ้างก็ถึงปีชักชวนให้มาทำบุญแจกทาน จัดงานปี มีพิธีกรรม ปลุกระดมให้มาฉลองบูชากันเลย เป็นบ่อเกิดของการตั้งศาลเจ้า บูชาทวยเทพ หรือวัดในศาสนาต่าง ๆ มักจะอาศัยการสร้างค่านิยมแบบนี้มาก่อน จะเชื่อถือก็มี เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจ จะไม่เชื่อก็ไม่มี คนบางเผ่า บางชาติไม่เชื่อเลยก็มี ตำราเหล่านี้แพร่หลายสืบกันไว้ปากต่อปาก เล่าจนเป็นนิทานสนุก ๆ ไป ซึ่งนับว่าเป็นสมบัติดั้งเดิมของชาวจีนไปแล้ว

แล้วนักธรณีวิทยา ก็เอาไปพูดอีกอย่างหนึ่ง นักจิตนิยมหรือนักวิญญาณนิยม ก็เอาไปพูดอีกแบบหนึ่ง พวกที่สนใจการก่อตั้งสุสาน หรือหลุมฝังศพพ่อแม่ปู่ย่าตาทวดต่าง ๆ ก็มักจะไปหาพวกหมอผี หมอดู ก็มักจะเอาภาพอุปาทานเหล่านี้ไปจินตนา

การ แยกธาตุดูทั้ง 5. (กิม-บัก-จุ้ย-ฮั้วย-โท้ว) ให้สมดุลกันดี แล้วก็วางเป็นสูตรศาสตร์ว่าอย่างนั้นดี ทดลองดูไปก่อน ที่ทำอย่างนั้นแล้ว ไม่ดีตามตำรานั้นก็มี กรรมวิธีอย่างนี้จนนาน ๆ กลายเป็นบ่อเกิดของ **ตำราดูฮวงจุ้ย** หรือปลูกบ้าน สร้างเมืองต่าง ๆ ไป เพราะการที่สร้างค่านิยมให้เกิดขึ้น เป็นเชิงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ให้มีความหวังในการแสวงหา โชคเจริญลาภยศสรรเสริญสุขทางโลกีย์ไป จนเกิดมีชนกลุ่มหนึ่งยึดถือเป็นอาชีพ เลี้ยงหมู่คณะปากท้องให้พออยู่รอดได้มานานเป็นพัน ๆ ปี ซึ่งนานพอ ๆ กับตำราหมอดู ซึ่งเดรัจฉานวิชาเหล่านี้ มีคุณและมีโทษเท่ากัน จะให้ยกเลิกหรือไปห้ามก็ไม่ได้แล้ว กลายเป็นวัฒนธรรมไปแล้ว ค่านิยมเรื่องเหล่านี้ ถ้ามีมาก ๆ จนเกินไป ก็จะตกอยู่ในมือของพวกมิจฉาชีพอยู่ก่อน หรือพวกที่ยังไม่รู้วิชานี้จริง ๆ ได้เอาวิชานี้ไปหลอกลวงชนอีกกลุ่มหนึ่ง เอาไปข่มขู่พวกจิตอ่อน จิตหวั่นไหวง่าย ๆ พวกหลงงมงายในอารมณ์เป็นพื้นฐานอยู่ก่อนแล้ว มักจะถูกหลอกล่อได้ง่าย ๆ หรือถูกพวกต้มตุ๋นไปได้ง่าย ๆ เข้าตำราของท่านโลกียปราชญ์เอก **ขงจื๊อ** ได้กล่าวไว้ว่า **"พิธีกรรมที่ไร้คุณธรรม ก็คือพิธีกิน"** คือทำให้มีกินอิ่มปากท้องกันนั่นเองแล... สาธุ!

ถ้าพบนักปราชญ์ชาวพุทธแท้ ที่รู้แจ้งสัจจธรรม ทั้งโลกียธรรม และโลกุตรธรรม

ถ้าพบนักปราชญ์ชาวพุทธที่รู้แจ้งสัจจธรรม ที่ได้หลุดพ้นโลกียธรรมแล้ว มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ตีแตกแรงกรรมวิบากของสรรพสัตว์ว่า "**เจตนาคือกรรม**" ถ้าท่านเข้าถึง "**โลกุตรธรรม**" อีกด้วยแล้ว ท่านจะมองทะลุอุปาทานต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานั้นแล้ว ท่านมักจะนิ่ง! หรือหัวเราะ! แล้วพูดว่า นั่นเป็นอุปาทานร่วม "**อุปาทานร่วม**" ของสังคมแต่ละชาติ หรือเป็นการที่สร้างค่านิยมให้เกิดขึ้นทางวัฒนธรรม เพื่อเอาไว้ปกครองดึงดูดจิตใจคน ให้สยบทางใจได้ดีอย่างหนึ่ง แล้วการที่ทำให้เขาสยบยินยอมทางจิตใจนี้ ปกครองคนได้นาน ๆ กว่าใช้กฎหมาย. ดังเช่นสร้างค่านิยมทางโลกีย์ จนกลายเป็นวัฒนธรรม ที่สุดกลายเป็น **ศาสนา** ให้เขาสยบทางจิตใจ ให้งมงายในอารมณ์ จะปกครองคนให้ยึดถือไว้ได้นาน ๆ กว่า ใช้กฎหมาย บางศาสนาอยู่เป็นร้อย ๆ เป็นพันปีทีเดียว

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ถวายพระพรอีกว่า ช่วงหนึ่งพันปีมานี้ สาธุคุณท่านได้พบนักปราชญ์แท้ หรือพวกเซียนแท้ได้พบมาหลายชาติบ้านเมือง ท่านสรุปความคิดเห็นของนักปราชญ์เหล่านี้ไว้ว่า ยังมีอารมณ์ค้าง ปัญหาเรื่องรหัสลับของ

ฟ้าดิน ถึงเรื่องวิชาธาตุทั้ง 5. (กิม-บัก-จุ้ย-ฮ้วย-โท้ว)[1] แบบเต๋า-จีน. และธาตุทั้ง 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) แบบอินเดีย. ได้เห็นผลอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าสมดุลทางธาตุกันดี มักจะมีแต่ความเจริญสุขกายสบายใจในบ้านเมืองนั้น. แล้วยังมีเรื่องที่นักคิดฉงน ๆ อารมณ์ค้าง ๆ กันมากว่า ดังเช่นเห็นภาพวิวภูเขา หรือหุบเขาที่ดินต่าง ๆ ที่มีรูปทรงลักษณะแปลก ๆ ดูรูปช่างคล้าย ๆ รูปคนก็มี รูปสัตว์ต่าง ๆ ก็มีดังที่ตำรากล่าวไว้นั้น มันยังคงซ่อนความลี้ลับ รหัสลับของฟ้าดินอะไร ๆ สักอย่างหนึ่ง ตรงที่ยังมีพลังงานดึงดูดจิตใจคนได้อย่างหนึ่ง พลังงานนี้เขาสงสัยกันว่าคงจะเป็นกรรมร่วมโลกมาหลาย ๆ ร้อยหลายพันหมื่นล้าน ๆ ปีมันจึงเกิดผลโดยบังเอิญให้เป็นรูปร่างแบบคล้าย ๆ กันอย่างกระนั้นหรือ ? มันช่างหน่วงอารมณ์ดึงดูดจิตใจมนุษย์ ?

ความใกล้ชิด-จิตส่อนิสัย

ประทับจิต-ติดวิญญาณ

สรุปแล้วความเห็นวิชาการเรื่องเหล่านี้ของ พวกเซียนโบราณ นักปราชญ์หลายชาติหลายภาษาว่า เป็นเพราะมีความที่ใกล้ชิดพวกสัตว์โบราณต่าง ๆ เหล่านั้นมาก ๆ เข้า จึงประทับจิต-ติดวิญญาณในรูปแบบ ลักษณะคล้าย ๆ กันได้อย่างนั้น.

1 กิม (ทอง)-บัก (ไม้)-จุ้ย (น้ำ)-ฮ้วย (ไฟ)-โท้ว (ดิน) ธ. ธีรทาส.

ถ้าเป็นมนุษย์วางสูตรไว้ได้เลยว่า "**ความใกล้ชิด-จิตส่อนิสัย**" หรือความที่อยู่ใกล้ชิดกันไปนานๆ มากนักจะติดนิสัย จึงติดรูปแบบอย่างนั้นกันได้ มันประทับจิต-ติดวิญญาณ มีพลังงานที่ถ่ายทอดไว้ซึ่งกันแลกันอย่างหนึ่งแล... สาธุ!

สรุปความเห็นจากตำราต่างๆ กล่าวไว้ว่า จะเป็นต้นไม้เก่าแก่ต้นใหญ่โต ตามป่าภูเขาแมกไม้พงไพร หรือตามเนินดินโขดหิน เงื้อมภูผา หาดทราย ชายทะเล ริมคลองบ่อบึงกว้างแม่น้ำต่างๆ มีสีต่างๆ เพราะถูกต้องแสงอาทิพย์ อาบแสงจันทร์ดึงดูด จนเกิดมีพลังงาน คัมภีร์เต๋าว่ามี "**อิม-เอี๊ยง (หยิน-หยาง)**" บางแห่งมีครบ 5 ธาตุที่สมดุลกันดี ตำรากล่าวไว้ว่าที่ดินแปลงนั้น ดินแดนเมืองนั้นดีมาก จะปลูกบ้าน หรือก่อสร้างเมืองก็จะเจริญอยู่เย็นเป็นสุขกายสบายใจดี หรือจะปลูกต้นไม้เล็กใหญ่พืชไร่อะไรๆ ก็จะเจริญงอกงามดี จึงก่อให้เกิดสรรพสิ่งที่มีชีวิตอาศัยทรงอยู่รอดได้ง่ายดี (เริ่มบ่อเกิดดูฮวงจุ้ย)

ตำราอย่างนี้ นักวัตถุนิยม ก็นำเอาไปใช้อย่างหนึ่ง. นักจิตนิยม ก็นำเอาไปพูดแบบอย่างหนึ่ง. นักเทวนิยม ก็นำเอาไปพูดอย่างหนึ่ง ส่วนมากพูดเติมเรื่องเพื่อผลประโยชน์ของตนมักจะเพิ่มเติมว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเคารพนับถืออยู่ก่อนกันแล้วเอามาเพิ่มเติมลงไปอีก จะได้ให้คนนับถือ และเกรงกลัว ใช้

เป็นจิตวิทยาเพื่อปกครองทางใจ ทำให้เขาสยบทางจิตใจได้ง่ายดีและอยู่ทนนาน ๆ ดีกว่าการใช้กฎหมายของบ้านเมืองนั้น นับว่าสูตรนี้ยังเป็นอาณาจักรใจที่ลึกลับ มีพลังงานเป็นดุลถ่วงโลกได้มากทีเดียว มองในแง่ดียังช่วยจรรโลงใจสรรพสัตว์ ช่วยคุ้มครองโลกสงบเย็นมีสามัคคีธรรม เป็นการผูกมิตรมีเพื่อนชวนคุยถึงเรื่องเมืองลับแล ซึ่งใคร ๆ ก็อยากจะรู้ฟังเรื่องมีเมืองลับแลว่าเป็นเมืองลึกลับอยู่ที่ตรงไหนหนอ ? จะพูดไม่เบื่อกันเหมือนดังที่เล่าเรื่องเห็นผี เล่าจนเป็นนิทานเพิ่มเติมเป็นของจริงจังกันไปเลย จนคนขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุเชื่อหลงงมงายในอารมณ์จนแก้ไม่ตก

ฉะนั้นจงช่วยกันบอกลูกสอนหลานไว้ก่อนว่า ให้รู้จักการปลูกต้นไม้ อนุรักษ์ป่าไม้ต่าง ๆ อย่างน้อยต้องสอนให้เขาเห็นผลคือให้ความร่มเย็นสุขกายสบายใจ ช่วยกันสร้างค่านิยมทางนี้ให้มาก ๆ อนุรักษ์ป่าไม้ที่ธรรมชาติสร้างไว้ก่อนแล้ว ต้นหนึ่งมีอายุเป็นร้อยปี เป็นพันปี ไม่ใช่จะปลูกวันเดียวหรือปีเดียวก็โตได้เท่านั้น มีป่าไม้ไว้มาก ๆ ผลจะเกิดขึ้นมีลมพัดฝนตกต้องตามฤดูกาล การเพาะปลูกเกษตรกรรมจะเจริญ "**น้ำคือลาภ**" ธาตุน้ำคุมลาภผลต่าง ๆ ในชาติบ้านเมืองนั้นมากแล... สาธุ!

พระหลวงตาจีน (จี้กง) ถวายพระพรอีกว่า ถ้ามหาบพิตรจะแสวงหาวิชาการอยู่รอดทางโลกีย์ เพื่อให้กายอยู่รอดนั้น ใน

โลกนี้มีครูสอนวิชาการให้กายสังขารอยู่รอดนั้นมีมากมาย แต่วิชาที่จะให้ทางใจอยู่รอดได้นั้น ยังมีน้อยมาก เป็นวิชาที่เหนือโลก ต้องแสวงหาอริยครูทางจิตใจ คือผู้รู้แจ้งใน **"โลกียธรรมและโลกุตรธรรม"** มาเป็นอริยครูบาสอนให้เริ่มเรียนรู้กฎธรรมชาติ รู้วิชาเนื่องด้วย **"สมถะ-สมาธิ-อานาปานัสสติภาวนา ทางสติปัญญาธรรมชาติจักษุ"** จนได้รู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเองก่อน อริยครูบาทางนี้โลกส่วนมากยังอาภัพครูกันมาก

แล้วถ้ามหาบพิตร จะแสวงหาว่า สิ่งใดเป็นบุญ. สิ่งใดเป็นกุศล. สิ่งใดเป็นทางมรรคผลนิพพาน. แสวงหาไปจนสุดทางโลกีย์เมื่อไร ๆ แล้ว นั่นจะเริ่มพบประตู **"โลกุตรภูมิ"** อยู่ที่ตรงนั้นเองแล... สาธุ!

ขอเดชะ

---

1 พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ พบพระจี้กง ประมาณ พ.ศ. 1080 ภายหลังได้นิมนต์ พระจี้กง เข้าวังหลวงถวายตำแหน่งให้เป็นพระราชครู ได้พระราชทานนามว่า พระธรรมาจารย์ปอจี้เซี้ยงซือ. มาในสมัยราชวงศ์หลัง ๆ มีเรียกกันอีกหลายชื่อตามพวกแต่งบทประพันธ์ บทลครเล่นงิ้ว เป็นพระตลก ขวาง ๆ โลกไป ท่านเก็บคนบ้า-คนใบ้ไปสอนแล้วใช้งานได้หมด เป็นพระอริยครูสอนคนใบ้-รักษาคนบ้า ไม่ใช่พระบ้า ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

บทที่ 8

คุณยาย โค้วเม้งเฮียง จากสาวจนแก่

แสวงหาอริยครู ได้พบตอนมีอายุ 99 ปี.

มีตำราดูโหงว้เฮ้ง

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระภิกษุชอเจ็ง ได้บันทึกธรรมเทศนาไว้ ดังได้สดับมานมนานปีอย่างนี้ว่า ณ มณฑลกวางตุ้ง ภาคเหนือ ประเทศจีน มีตำนานชาวพื้นเมือง เก็บเรื่องเกี่ยวกับทางศาสนาไว้ว่า มีครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ และพ่อแม่ที่สนใจคติธรรม ชอบเล่าเรื่องเป็นเชิงนิทานสอนลูกบอกหลานๆให้เด็กๆฟัง เล่าปากต่อปากจนแพร่หลายมาก ฉันออกบวช รับปฏิชนโพธิสัตว์ศีล ได้มองเห็นว่าเป็นคุณประโยชน์ ยังมีเพชรน้ำเอก ฝังไว้ในขุนเขานี้ ถ้าใครขุดเพชรในหินเป็น ก็จะพบเอง จึงได้รวบรวมเก็บข้อมูลต่างๆ เอาไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลังๆ จะได้เรียนรู้คติธรรม อิงประวัติศาสตร์ในเมืองนี้ มีบางเรื่องเขาเก็บไว้ก่อนเราเกิดเป็นพันปีๆ ก็มี

เรื่องมีว่าในเมืองนี้ มีสาวงามวัยตึงเต่งที่ฉลาดมีไหวพริบในการโต้ตอบปัญหาต่างๆ ด้วยสติปัญญาธรรมชาติจักษุที่เฉียบแหลมดี นับว่าเป็นดาวดวงเด่นในเมืองนั้นมีอายุ 20 ปี เธอถือกำเนิดเกิดในตระกูลบัณฑิตตกยาก บ้านเกิดอยู่ใกล้ๆ ภูเขา

ช้างเผือก ข้างวัดของ **ท่านเว่ยหล่าง** เมืองโซกาย ชื่อ **น.ส. โค้วเม้งเฮียง** ชาวบ้านชอบพูดชมเชยยกย่องนางว่า มีปัญญาสูงมากดัง พระนาง **บู๊เช็คเทียน** ราชวงศ์ถังทีเดียว

ตำราดูลักษณะศาสตร์ (โหง้วเฮ้ง)

(14 ข้อ)

ต้องสนใจเก็บภาพเขียนเรื่องเอาไว้เป็นแบบอย่างสอนศิษย์ นักเขียนชอบเอารูปภาพลักษณะ และผลงานตอนท่านเข้าสู่วัยชราภาพไว้ว่า คุณยายเฒ่า "**โค้วเม้งเฮียง**" มีอายุยืนร่วม 100 ปี เป็นคนสูงใหญ่มีรูปลักษณะร่างกายที่ทรงพลังแข็งแรงมาก โหง้วเฮ้ง ตัวอย่าง

(1) มีใบหน้าสี่เหลี่ยมเข้าตำรา **ดูโหง้วเฮ้ง** บอกไว้ว่า ดูแล้วให้เกิดอารมณ์หนักแน่นมั่งคงดี

(2) มีใบหูยาวใหญ่ บ่งถึงได้เกิดในตระกูลที่เคยรุ่งเรืองมาบ้างแล้ว. และมีอายุยืน. มีอุปถัมภ์กรรมที่ดี

(3) มีผมงอกขาวโพลน แต่อมสีทองดังนักพรตผู้ทรงศีล ลูกศิษย์ลูกหลานมักจะดังวิชาการ ดูแล้วให้อารมณ์มีราศีสง่างาม ตาชวนมองดูขบขันไม่เบื่อตา.

(4) มีหน้าผากนูนโหนกใหญ่ กระหม่อมนูนสูงคล้ายภูเขา ตำราว่าบ่งถึงในชาติก่อน ๆ ได้เคยบำเพ็ญฌานบารมีมามากชาติ แต่ยังล้มเหลวอยู่บ้าง จึงมีกระหม่อม (ซัวลิ้ม) กระดูกพระโพธิสัตว์ยังเหลือไว้เป็นหลักฐาน ให้ติดมาเกิดในชาตินี้บ้าง.

(5) มีหัวกระโหลกใหญ่ มีมันสมองเก็บเรื่องความจดจำเป็นคลังวิชาการต่างๆ ได้แม่นยำดี.

(6) แต่มีเสียมากอยู่ตรงที่ มีชายผมดกดำต่ำเตี้ยลงมากไป ปิดบังหน้าผาก เหมือนบ้านที่ไม่มีหน้าบ้าน จึงอาภัพบุญวาสนาในสังคมโลกีย์บางอย่าง. แล้วหน้าผากเตี้ยแบบนี้ยังทำให้เป็นคนมีนิสัยบึกบึน อดทนนักสู้ไม่ถอย แพ้คนไม่เป็น จัดว่าพวกเสี่ยงต่ออันตรายของชีวิต.

(7) คุณยายเฒ่าโค้วเม้งเฮียง อายุร่วม 100 ปีจะแก่เฒ่าถึงเพียงนี้ แต่ผิวหนังขาวเหลืองสะอาด มีเนื้อหนังรอยย่นขรุขระแต่อมเลือดสีใสสะอาด บ่งถึงผู้มีกำลังภายในดี ได้เคยฝึกการโคจรลมปราณ เจริญสมถะ-สมาธิ-รูปฌานต่างๆ เป็นพลังงานที่ซ่อนเร้นลับไว้อย่างหนึ่ง จึงทำให้สุขภาพร่างกายแข็งแรงมีอายุยืนมาก.

(8) มีกระดูกสูง เป็นฐานยาวที่ตั้งของคิ้วไว้สูง บ่งถึงมีบุญกรรมดีที่ชาติก่อนๆ ได้เคยแจกทาน แบ่งปันวิชาการที่ดีให้แก่สรรพสัตว์ ผลบุญกุศลนั้นทำให้ประทับจิต ติดวิญญาณมาเกิดในชาตินี้มีสติปัญญา ความคิดเบื้องสูงดีอมตะ

(9) มีขนคิ้วเป็นปื้นใหญ่ยาว ขนคิ้วอ่อนนุ่มดำกระจ่างดี บ่งถึงมีพี่น้องร่วมมารดามากคน. มีความทรงจดจำที่แม่นยำดีเรียนเก่ง.

(10) มีคิ้วตรงปื้นใหญ่ มีนิสัยซื่อตรง มีสติปัญญาจดจำเก็บเรื่องอะไรๆ ละเอียดอ่อนไว้ได้ดี. ไม่ต้องเข้าโรงเรียน-ก็เก่งกว่าผู้เรียนจบ.

(11) มีลูกตาโต แววตามีแสงพุ่งตรงไม่กวัดแกว่ง มีน้ำหล่อเลี้ยงสายตาแจ่มใสดี บ่งถึงเป็นคนที่มีการเห็นภาพได้กว้างขวาง การเก็บภาพถ่ายภาพนั้นไว้ในจอจิตได้ดี มีความจดจำได้แม่นยำดี การศึกษาเล่าเรียนอะไร ๆ จึงเก่ง คนอย่างนี้ไม่ต้องเข้าโรงเรียน แต่เก่งกว่าพวกที่เข้าโรงเรียน แพ้คนไม่เป็นอีกด้วย.

(12) มีดั้งจมูกเล็กกว่าใบหน้า ยังขาดปุ่มแก้มไม่มีเนื้อ ทำให้ขาดมิตรที่ดีอุปถัมภ์ ขาดคู่ครองที่ดี อยู่กันไม่สงบสุขหรือยืดยาว. ชะตากรรมไม่ดีตอนวัยอายุ 40 หรือ 50 ปี.

(13) มีรูจมูกบางและกว้างไม่มีขอบ เหมือนดังทำนบหรือเขื่อนกั้นน้ำ ทำให้หลักทรัพย์จะไม่มั่นคง ชะตากรรมไม่ราบรื่น เก็บเงินทองไม่อยู่

(14) มีปากกว้างฟันยังดีทุกซี่ บ่งถึงให้มีอายุยืน. มีเสียงพูดดัง แต่เสียงแห้ง เสียงแตก ลูกคางแหลมเล็ก บ่งถึงไม่มีอำนาจบุญบารมีที่ดีในวัยชรามากนัก

สรุปผลกรรมวิบากที่สืบมาแต่ชาติก่อน ๆ หรือไม่ชาติใด ๆ ก็ชาติหนึ่ง ๆ ขาดศีล 5 มากเกินไป และชอบฆ่าชีวิตสัตว์ หรือทรมานชีวิตสรรพสัตว์ให้ตาย กรรมที่ชอบพรากชีวิตสัตว์ คือพรากลูกเมียเขา ทำลายรังนก พังบ้านที่อยู่อาศัยของสรรพสัตว์มากเกินไป หรือทำให้สังคมมนุษย์แตกแยกกัน "**ทำวจีกรรม–ทำมโนกรรม–ทำกายกรรม**" ต่าง ๆ ไว้มาก กรรมนั้นมัน

ประทับจิต-ติดวิญญาณ-ส่งผลให้มาเกิดในชาตินี้ กรรมชรูปได้สร้างรูปทรงที่เป็นคนมีลักษณะโหง้วเฮ้งไม่ดีนัก จะมีกรรมดีก็มีบ้างกรรมชั่วก็มีบ้าง กรรมมันปรุงแต่งกันไม่ได้ส่วน มันขัดกันเอง.

คัมภีร์เอี๊ยะเกีย (อี้จิง) ภาคอรรถกถาจารย์ รวบรวมตำราโบราณจีนต่าง ๆ ก่อนราชวงศ์จิวเก็บข้อมูลของหลายศาสนา สรุปความได้กล่าวไว้ว่า เรื่องกรรมวิธีแก้กรรม สำนึกบาปกรรม ขอขมากรรม ให้จากหนักเป็นเบากายสบายใจลงได้บ้าง ต้องพบอริยครู ผู้ถือศีลกินเจ (ถือมังสวิรัติ) ถ่ายทอดพลังจิต ช่วยสอนชี้แนะทางอริยมรรคให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตตนเองก่อน นั่นคือการช่วยแก้กรรม **แก้โหง้วเฮ้ง** ปุถุชนคนโลกีย์ต้องให้ฝึกหัดเริ่มถือศีล 5 คือบวชจิตก่อน แล้วเจริญพรหมวิหาร 4. (เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา) ต่อสรรพสัตว์ไว้บ้าง มีอุดมคติไว้สูงหรืออย่างน้อยให้ได้ฝึกหัดหยุดเสพชีวิต กินเนื้อสัตว์ในวันเกิด (ให้จิตหยุดเกิด) หรือหยุดวันพระให้จิตเกิดเป็นพระบ้าง จึงจะเกิดมีบุญกุศลบารมีเป็นพลังงาน จะได้เปลี่ยนแปลงภูมิจิต คือให้ดับอัตตา ลดตัวตนในใจลงก่อน แล้วสังขารกายใจจะตามไปจากโชคร้ายให้กลายเป็นดีได้บ้าง แล้วอุทิศส่วนบุญกุศลบารมีนั้นให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ คือให้กลับชาติทางธรรม จะได้แก้กรรมในวัฏสงสาร โชคร้ายจะได้กลายเป็นดีในชาติหน้า ๆ บางคนได้เห็นผลในชาตินี้ก็มี. กรรมวิธีหรือพิธีกรรมอย่างนี้ได้

แพร่หลายเชื่อถือสืบกันลงมาตั้งแต่ก่อนพุทธกาล มีในหลาย ๆ ศาสนาแล้ว

เรื่อง คุณยายเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** เป็นเรื่องที่ชอบของนักประพันธ์บทละครพื้นเมือง นิยมเอาไปเขียนเรื่องเล่นเป็นงิ้วตลกเย้ยหยันสังคมต่าง ๆ ชีวิตตอนวัยสาวรูปงามตึงเต่ง มีผิวเนื้อขาวนวลลออ ช่างมีเสน่ห์งามตา ทำให้พวกหนุ่ม ๆ หลงชมอยู่พักหนึ่ง เพราะว่าที่ไหนมีงานบุญตามวัดต่าง ๆ ไม่ต้องบอกเชิญแม่นางชอบไปช่วยแรงเอาบุญ และชอบศึกษาธรรม ฟังพระ-เทศนาธรรมไปในตัว จดจำไว้แม่นยำเอามาเล่าต่อไป เป็นเชิงเล่านิทานท้องถิ่นได้ทุกเรื่องเลย

คุณยายเฒ่า ตอนวัยสาวก็เป็นนักโต้วาทีทางธรรมะก็ได้ เป็นดาราเวที นักแสดงร้องรำทำเพลงตลกต่าง ๆ ก็สนุกดี ยามว่างเที่ยวแสวงหาอริยครูบาอาจารย์ ตั้งแต่ยังเป็นสาววัยรุ่นกระเตาะ เรียนจนเป็นสาวเต็มเปี่ยม แล้วก็ได้แต่งงานไป มีลูกเกิดหลานเป็นโหล ๆ จนสามีวัยเพียงแค่อายุ 41 ปี ก็ชิงตายไปก่อน เป็นหม้ายมานมนานปีแล้ว **คุณยายเฒ่า** ก็ยังไม่เห็นได้บรรลุ **"โลกุตรธรรม (ติกเต๋า)"** จิตว่างสักที จะทำอย่างไร ๆ จิตก็ยังไม่ค่อยจะว่างสักที รู้แต่โลกียธรรม เรื่องจิตวุ่นจิตวุ่นวายจบไม่ค่อยจะลงสักที

สำนักวัด แห่งภูเขากิ้วฮั้วซัว

คุณยายเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ได้ท่องเที่ยวไปศึกษาธรรมถึงสำนักวัด **ภูเขากิ้วฮั้วซัว จีน.** เพื่อที่จะแสวงหาพระอริยครูช่วยชี้แจงอริยมรรค ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ทำจิตให้ว่างอย่างฉับพลันทางเดียวเท่านั้น

หลวงพ่อ สาธุคุณท่านเจ้าอาวาส ได้มองดูลักษณะอาการโหงวเฮ้ง 32 อย่าง **ของคุณยายเฒ่า** แล้วได้บอกว่า ถ้าจะเอาตาม พระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) สายตรงจากอินเดีย เข้ามาสอนไว้ในเมืองจีนกันแล้ว อาการลักษณะและอนุสัยจิต อย่างนี้ของคุณโยมเฒ่า นั้น คุณโยม จงฟังแล้วจดจำไว้ให้ดีนะ!

มี 3 อย่าง

(1) **หงอเต๋า**-ได้เพียงแค่หงอเต๋า (คือได้พบธรรมหรือได้พบหนังสือ พระคัมภีร์ธรรมะเท่านั้น)

(2) **ใจเต๋า**-ได้เพียงแค่ใจเต๋า (คือรู้ธรรม ฟังธรรมโลกียธรรม รู้เรื่องเท่านั้น) ส่วนใครจะฟังโลกียธรรมนี้แล้วรู้เรื่องแล้วจะปฏิบัติธรรมนั้นได้มาก หรือได้น้อย หรือยังไม่ได้เลยนั้นก็มี มันเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก!

(3) **ติกเต๋า**-แต่ยังไม่ติกเต๋า (การติกเต๋านั้นคือได้บรรลุถึงโลกุตรธรรม) ยังไม่ถึงชั้น-ติกเต๋า.

แล้วการได้ติกเต๋านั้นมีน้อยมาก คือบรรลุถึงธรรม ที่รู้แจ้งธรรม พบธรรม หรือที่ได้ฟังธรรมนั้นรู้เรื่อง จิตยังรู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเอง เข้าถึงสัจสภาวธรรมนั้นแล้ว จึงเรียกว่า "ติกเต๋า" ได้บรรลุถึง "โลกุตรธรรม" จึงดับ "โลภะ-โทสะ-โมหะ" ลงได้หมด อยู่ในอาณาจักรแห่งความว่าง คือสุญตาวิหารธรรม แล... สาธุ!

พระอาจารย์เม้งตั๊ก

เทศนาลังกาวตารสูตร

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง วันหนึ่งได้ฟัง **พระอาจารย์เม้งตั๊ก** ศิษย์สายเหนือ ท่านได้เทศนาบรรยายธรรมเรื่อง **"ลังกาวตารสูตร (เล้งแคเก็ง)"** ที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า **ศากยมุนี** อินเดีย ตรัสไว้ที่เกาะลังกา ถึง 3 ครั้ง พระสูตรนี้ภาษาลังกาดั้งเดิมยังเก็บไว้ ที่โลกเขายอมรับว่าเป็นของจริง แล้วก็ยังไม่มีพระคัมภีร์เล่มใด ๆ ที่ชี้บาป แยกบุญกรรมวิบากของ **ปาณาติบาต** การฆ่าชีวิตสรรพสัตว์ ให้รู้แจ้งหลักธรรมได้ดีกว่าพระสูตรชุดนี้

ถึงสมัย **พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อ)** ได้นำ **ลังกาวตารสูตร**นี้จากอินเดีย เข้าเมืองจีน สมัยแผ่นดิน

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ พ.ศ. 1067 แสดงเป็นหลักฐานให้ชาวจีนรู้ว่า **พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี** และพระอริยปราชญ์แท้ในศาสนาพวกฤาษี โยคี เซน ฮินดูต่าง ๆ หรือศาสนาใหญ่ ๆ ในอินเดียตั้งแต่โบราณกาลมาจนถึงทุกวันนี้ ยังถือมังสวิรัติ (เจ) ไม่เสพชีวิตเนื้อสัตว์ทั้งหมด อย่างมากกินนมเนย เพื่อได้สร้างมหาเมตตากรุณาธรรมทานบารมี ต่อชีวิตสรรพสัตว์ที่ร่วมโลกเกิดแก่เจ็บตายไปด้วยแล... สาธุ!

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ภายหลังได้ขึ้นเทศนาธรรมอีกว่า พวกเราบางคนตั้งแต่เกิดมาในโลกนี้ มีแต่กินเลือดกินเนื้อสัตว์ เป็นการเบียดเบียนสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน และฆ่าชีวิตสัตว์ตายมามาก สัตว์มันก็มีชีวิตวิญญาณ มีจิตใจหนีความทุกข์หาความสงบสุขกายใจเช่นกัน ไม่ต่างอะไร ๆ กับมนุษย์เลย แล้วพวกเราส่วนมากยังไม่ได้สติเห็นภัยในวัฏสงสาร ยังไม่เคย

หลังจาก ลังกาวตารสูตร นี้เข้าเมืองจีนแล้วก็ต้องใช้เวลาเผยแพร่ พระสูตรนี้อยู่นานถึง 200 ปี เนื้อสัตว์ต่าง ๆ จึงหมดจากโรงครัววัดจีนไปได้ มาถึงสมัย **พระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 (ท่านเว่ยหล่าง)** ตรงสมัยแผ่นดิน **พระนางบู๊เช็คเทียน** ฮ่องเต้ เมืองจีนกินเจ ตามงานพิธีกรรมต่าง ๆ ถ้าพระภิกษุจีนเข้าร่วมด้วยก็เป็นอาหารมังสวิรัติหมด

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

มีวันหยุด สำนึกบาป ชำระจิตใจ ขอขมากรรมนั้นกันบ้าง ให้กายใจสะอาดสงบลงได้บ้าง ทำให้วิญญาณได้ขาดตอนลงบ้าง ร่างกายเราจะได้ดับจากกลิ่นสาปคาวเลือดและเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ลดน้อยลงบ้าง บุญกุศลอย่างนี้สร้างไว้กันบ้างเถิด! ให้บุญนั้นได้ประทับจิตไว้ กุศลนั้นได้ติดวิญญาณเกิดเป็นอนุสัยจิตไว้บ้าง นั่นคือความไม่ประมาท เท่ากับได้ประกันชีวิตไว้ในวัฏสงสารบ้างแล้ว จะทำให้เวลาตายจากชาติคนนี้ไป วิญญาณจะได้ไปเกิดที่สูงก่อนแน่นอน **"เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!**

ในวันตรุษจีน คุณยายเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ได้เห็นชาวบ้านเขาทำบาปแล้วคิดจะเอาไปแลกกับบุญได้ คือไปจับพวกแพะ หมู เป็ด ไก่ ห่าน กุ้ง หอย ปู ปลา และสัตว์ที่มีชีวิตต่าง ๆ เอามันไปฆ่าชีวิตให้ตาย แล้วนำเอาไปเซ่นไหว้บรรพบุรุษหรือไหว้เจ้าต่าง ๆ เห็นความหลงผิด งมงายทางอารมณ์แล้วช่างสลดจิตเศร้าใจเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีใครวาจาศักดิ์สิทธิ์ล้มพิธีกรรมอันงมงายในอารมณ์ที่ทำบาปก่อน แล้วหลงผิดคิดจะเอาไปแลกกับบุญ นั่นคือการส่งบาปกรรมไปให้แก่บรรพบุรุษ หรือพ่อแม่ที่ตาย ๆ ไปแล้วทั้งปวง ส่งบาปให้ท่านรับกรรมร่วม ผิดศีลของ**ปาณาติบาต** คือเท่ากับเพิ่มเติมให้วิญญาณได้รับบาปกรรมลงไปอีก ท่านจะได้ไปผุดเกิดช้า ๆ ขึ้นอีกหน่อย ถ้าเชื่อว่ากรรมมีจริงแล้ว อย่าสงสัย!

วันนี้คุณยายเฒ่า **เกิดโพธิจิต** อย่างแรงยอมเสียสละชีวิตเพื่อประกาศเมตตากรุณาธรรมบารมีไว้ช่วยปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ให้รอดตายบ้าง เพราะว่าศีลข้อที่ 1 (ปาณาติบาต) การฆ่าชีวิตสัตว์ตายนั้น มันจะส่งผลกรรมวิบากจนข้ามภพชาติ ทำให้อายุสั้น กรรมหนัก ๆ มาก ๆ ไปเกิดในกลุ่มสัตว์ที่มีอายุสั้น ร่างกายพิกลพิการกรรมหนัก ๆ ยังให้มีโรคภัยไข้ทุกข์เบียดเบียนต่าง ๆ สมควรเปลี่ยนแปลงเอาเป็นพวกผลไม้ต่าง ๆ พืชผักต่าง ๆ มาปรุงอาหารแทนพวกเนื้อสัตว์ เป็นอาหารมังสวิรัติ (เจ) ใช้เซ่นไหว้ในงานพิธีกรรมต่าง ๆ นั่นคือการทำบุญจริง ได้บุญบริสุทธิ์ด้วยสติปัญญาเห็นธรรมชาติจักษุแล... สาธุ!

วันพระศรีอารยเมตไตรย์

วันตรุษจีนผ่านไป 1 วัน ก็ขึ้นปีใหม่ของจีน คือวันชิวอิด เป็นวันสำคัญที่ถือว่าต้องกินเจกันทั้งบ้าน ตามประเพณีนิยมจีนถือว่าเป็นวันที่ศักดิ์สิทธิ์ คือเป็นวันประสูติ วันเกิดของ **พระศรีอารยเมตไตรย์ มหาโพธิสัตว์ (นี่เล็กไต้ผ่อสัก)** ที่จะมาเป็น **พระพุทธเจ้า** องค์ต่อไปในโลกมนุษย์นี้ ถ้าใครได้กินเจ 1 วันได้บุญกุศลสูงมาก ๆ เท่ากันกับได้กินเจ 1 ปี ตามโบราณประเพณีนิยม สืบกันลงมาจนเป็นวัฒนธรรมประจำชาติไปมากแล้วแล... สาธุ!

แล้วก็พอดีตรงกับวันเกิดของ คุณยาย โค้วเม้งเฮียง มีอายุครบ 60 ปี. ท่านได้ฉวยโอกาสขึ้นศาลากลางชุมชน แล้วได้เทศนาสอนธรรมทาน ได้กล่าวว่า **พระคัมภีร์ลังกาวตารสูตร (เล้งแคเก็ง)** เป็นของศาสนาพุทธ. **พระคัมภีร์โยคาจารย์ภูมิศาสตร์ (ยูเคซือตี่หลุง)** เป็นของศาสนา โยคี อินเดีย. มีอายุนานก่อนศาสนาพุทธเป็นพัน ๆ ปี

ทั้ง 2 พระสูตรนี้ได้กล่าวถึงเรื่องบาปกรรมวิบาก ของการฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตาย บาปกรรมนั้นกล่าวไว้เหมือนกัน ว่าจะแก้บาปนั้นจะต้องถือศีลกินเจทางเดียว แล้วยังกล่าวเตือนสติไว้อีกว่า การถือมังสวิรัติ (เจ) ได้แล้ว ก็ยังไม่ใช่ผู้วิเศษหมดเลยนะ! แต่เป็นได้เพียงผู้เบากายใจ จะได้ผลบุญกุศลบารมี **ให้ประทับจิต ติดวิญญาณ คือมีทุนให้กรรมชรูป** กรรมที่สร้างรูปร่างกายใจมนุษย์ที่ดีและปลอดภัย มีโหงวเฮ้งในชาติต่อไปจะดี แต่ก็ยังต้องเกิดแก่เจ็บตายอยู่ดี เพราะยังไม่หลุดพ้นบาปกรรมชั้นละเอียด ยังไม่ถึงชั้นมรรคผลนิพพานจึงจะได้หลุดพ้นวัฏสงสาร แห่งการเกิดแก่เจ็บตายแล... สาธุ!

แล้วเหตุผลที่มนุษย์ยังเจริญธรรม หรือเพียงแค่ถือศีล 5 ก็ยังถือไม่ได้หมดนั้น และยังดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจ "**นิพพาน**" ไม่ได้ ก็ยังหลุดพ้นวัฏสงสารไม่ได้ พระศาสดา และบรมครู

สายนี้ ตรัสไว้ชัดเจนมาก เป็นเพราะว่าคนเกิดในสหายโลกธาตุนี้ สร้างกรรมไว้ต่าง ๆ บ้างกรรมหนัก บ้างกรรมเบา ๆ เป็นกรรมร่วมของเผ่าพันธุ์ เป็นกรรมร่วมของพ่อแม่ เป็นกรรมของตนเองที่ก่อขึ้นในอดีตชาติ และปัจจุบันชาติ และยังก่อกรรมกันอีกทุก ๆ วัน. แล้วยังมีกรรมที่สูงกว้างขวางคือกรรมร่วมของสังคม ที่ตนไปเกิดในบ้านเมืองนั้น เข้าตำราที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า "**การเกิดคือทุกข์**" กายและใจในวัฏสงสาร

สัตว์โลกนี้ส่วนมากจะต้องเสียสละชีวิตหนึ่ง เพื่อที่จะได้ให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอด-กรรม !

แล้วเป็นบรมธรรม กล่าวไว้ว่า ยังมีกรรมร่วมที่หนักระยะยาวนาน ๆ คือ "**สัตว์โลกนี้ส่วนมากจะต้องเสียสละชีวิตหนึ่ง เพื่อที่จะได้ให้อีกชีวิตหนึ่งอยู่รอด-กรรม**" กรรมร่วมอย่างนี้ จึงจบไม่ลงได้ง่าย ๆ นัก กรรมร่วมมันผูกมัดกายเนื้อมันดึงดูดวิญญาณสรรพสัตว์ ไว้ในวัฏสงสารสูตรศาสตร์นี้จะหาผู้รู้แจ้งจริง แล้วกล้ามีโพธิจิต เสียสละชีวิตกายใจประกาศธรรมาณาจักรใจนี้ได้ยากมาก เพราะว่ามันขัดผลประโยชน์ มันฝืนใจคนแทบทั้งโลก ส่วนมากก็ชอบฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตาย ก็เพื่อที่จะเอาเนื้อนั้นมากิน เพื่อให้ชีวิตตนเองอยู่รอดได้ก่อน เป็น

สัญชาตญาณของสัตว์โลกก็จริงอยู่ ตรงนี้ผู้ที่สนใจเรื่องกรรมวิบาก นักปราชญ์ทางวิญญาณศาสตร์หลาย ๆ ศาสนา เขาสนใจกันมากได้ถกเถียงหาเหตุผลถึงปัญหาที่ใหญ่นี้มีมาก่อนพุทธกาลนมนาน ๆ ปีมาแล้ว

วิญญาณสัตว์โลกมักจะชอบไปเกิด
ตามอาหารที่ตนชอบกินต่าง ๆ

สรุปความเห็นทางหลักฐานนักปราชญ์ อินเดีย ยุคคัมภีร์อุปนิษัท อินเดีย มีอายุไม่ต่ำกว่า 5,000. ปี และของจีน ฝ่ายเซียนชั้นสูง ลัทธิเต๋า มีอายุก็ไม่น้อยกว่ากัน นักปราชญ์ชั้นสูงยอมรับ ลงเอยกันว่า การฆ่าชีวิตสรรพสัตว์ให้ตายนั้นเป็นบาปมีแรงของกรรมวิบาก มีกรรมร่วมมันผูกมัดกายเนื้อ มันดึงดูดวิญญาณ ตรงที่เจตนาคือกรรม เมื่อมีกรรมย่อมจะต้องมีผลกรรมตามมา **เจตนาคือกรรม** สัตว์ถูกฆ่าตาย สัตว์ตายมันตายโหง สัตว์มันถูกบังคับให้วิญญาณออกจากร่างกายที่รักของมัน (คือตายโหง)

พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม พระพุทธศาสนากล่าวไว้ว่า **"สรรพสัตว์มีสิทธิเท่ากันที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้"** ถ้าการตายแล้วยังต้องเกิดอีก ก็คงจะไม่ต้องสงสัย! คงจะต้อง

ได้พบกันอีกทุก ๆ ชีวิต ที่เป็นศัตรูกัน ไม่พบกันในชาติที่เกิดเป็นคน หรือพบกันในชาติที่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน หรือพบกันในภพใด ๆ หรือชาติหนึ่ง ๆ ในวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิ อย่าสงสัย! แล้วการจองเวรกรรมกันไว้ต่าง ๆ นานา คงจะได้คิดบัญชีกันบ้างแน่นอนเอย

แล้วนักปราชญ์ที่มีคุณธรรมชาติจักษุ มีโพธิจิตมหาเมตตากรุณาธรรมบารมีต่อชีวิตสรรพสัตว์ ยอมจำนนพระสูตรที่ว่า "**เจตนาคือกรรม**" เมื่อมีกรรมย่อมจะมีวิบากผลของกรรม. แล้วยังจำนนอีกที่ว่า "**วิญญาณสัตว์โลกส่วนมากมักจะชอบไปเกิด ตามอาหารที่ตนชอบกินต่าง ๆ**" เป็นบรมธรรม

จึงเกิดมีนักคิด นักปราชญ์ช่วยกันคิดค้นหากรรมวิธีแก้กรรมในวัฏสงสาร พัฒนาวิญญาณให้สูงขึ้น หลบหลีกจากกรรมหนัก ๆ ให้เกิดในที่กรรมเบา ๆ ลงได้บ้าง จึงค้นพบหลักธรรมเกิดลัทธินิยมการถือศีลให้บริสุทธิ์ไว้ก่อน การถือมังสวิรัติ การกินเจขึ้นมาในโลกนี้ เป็นดุลถ่วงโลกให้สงบจากสงครามฆ่าชีวิตกัน มหาเมตตากรุณาธรรมบารมียังคุ้มครองโลกให้สงบสุขเกิดขึ้นได้นาน ๆ บ้างแล... สาธุ!

คัมภีร์เต๋า กล่าวสอนไว้ว่า วิญญาณสัตว์โลกส่วนมาก มักจะชอบไปเกิดตามอาหารที่ตนชอบกิน. คือเกิดเข้าท้องของพวกสัตว์ที่ชอบกินอาหารที่เหมือน ๆ กันโดยสัญชาตญาณแล...

คัมภีร์เซ็น (ฌาน) ทุกสำนักครูบาอาจารย์ สอนศิษย์ถือศีลกินเจไปได้นาน ๆ ถ้าตายลงในชาตินี้จะได้ไม่ต้องไปเกิดเข้าท้องของสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ สัตว์ที่เราเคยฆ่ามันตาย เคยชอบกินเลือดกินเนื้อมันมาแล้ว จิตจะสงบเย็นว่างได้ง่าย **จิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้** จิตมันรู้ตัวของมันเองว่า ปลอดภัย จิตจะเข้าช่องว่าง (สุญตา) ได้ง่ายขึ้น คุณประโยชน์ที่จะได้ในชาตินี้ จิตมั่นคงไม่หวั่นไหวเรื่องความกลัวตายต่าง ๆ เท่าไรนักแล... สาธุ!

เรื่องทำให้จิตเข้าช่องว่างได้นั้น สำคัญมากที่สุดของทุก ๆ คน เพราะว่ามนุษย์เกิดมาแล้วในโลกนี้ จะต้องมีตายเป็นของคู่กัน ส่วนมากคนยังไม่รู้วันตายที่แน่นอน ถ้าบุคคลนั้นตายลงขณะที่จิตว่างได้มาก จิตเข้าช่องว่างได้ แล้วดับจิตขาดใจตายลงในอารมณ์จิตว่างได้มาก ๆ อริยครูบาโบราณท่านสรรเสริญว่าดีมาก เพราะถึงแม้ยังไม่หมดกิเลสตัณหา อุปาทาน ชั้นละเอียดก็จริงอยู่ แต่ "ชนกกรรม" คือชนกกรรมจะนำวิญญาณของผู้ตายนั้น ให้ไปเกิดในภพภูมิชาติใหม่ ๆ ได้ร่างกายใจใหม่ ๆ คือจะเปรียบเทียบว่า ได้บ้านหลังใหม่ ๆ เรียกว่าชนกกรรมเป็นผู้นำไปจะเป็นคนหรือสัตว์ก็มีแต่ทางที่ดีที่สูงก่อน

ถ้าบุญช่วยกุศลส่งจะได้รูปสวยรวยทรัพย์ปัญญาโลกีย์ดีโรคภัยน้อยอายุยืนในมนุษย์ภูมิก่อน จงช่วยกันส่งเสริมบำเพ็ญบารมี

สุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานไว้บ้างเถิด ! อย่างน้อยในชีวิตทำบุญทานอย่างนี้สักครั้งหนึ่ง เอาไว้เป็นทุนพัฒนาจิต เป็นบุญประทับจิต เป็นกุศลติดวิญญาณไว้สูงก่อน วันเวลาจวนใกล้ ๆ จะตายได้คิดถึงผลบุญนี้ ให้เป็น "ชนกกรรม" ได้ให้ธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้แลโลกหน้า เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ !

คัมภีร์อี้จิง

ขอขมาบาปกรรมแต่ชาติก่อน ๆ ได้

สำนึกบาปชำระจิตใจให้สงบลงในชาตินี้ได้
แต่จะสะเดาะเคราะห์ขับไล่บาปกรรมไม่ได้

คัมภีร์อี้จิง (เอี๊ยะเกีย) ภาคอรรถกถาจารย์ **สมัยพระเจ้าจิวบุ้งอ้วง และราชครูเกียงไท้กง (เกงเสง) จีน.** ก่อนพุทธกาลได้รวบรวมสูตรโบราณไว้ ได้กล่าวสอนถึงเรื่องกรรมวิธีแก้บาปกรรมเก่าแต่ชาติก่อน ๆ ไว้ว่า กรรมแท้จริงแก้ทันทีไม่ได้ แต่จะขอขมาบาปกรรมนั้นได้ สำนึกถึงบาปกรรมนั้นได้ ชำระจิตใจให้สงบเย็นลงได้ แล้วสร้างกรรมดีทดแทนลงไปได้ดี

แล้วการสะเดาะเคราะห์นั้นไม่ได้ และขับไล่บาปกรรมทันทีก็ไม่ได้ เป็นบาปกรรมอดีต สร้างมาแต่ชาติก่อน ๆ ถ้าเปลี่ยน

เป็นการขอขมาบาปกรรมได้ สำนึกบาปกรรมนั้นได้บ้าง อย่าสับสนหลักธรรมนี้ แล้วจะงมงายในอารมณ์

จะช่วยแก้ทางจิตใจได้มาก คือการทำบุญกุศลแล้วอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ต้องถือศีล 5. ฝึกการกินอาหารมังสวิรัติ จิตใจจะได้เกิดมีเมตตากรุณาธรรมต่อชีวิตสรรพสัตว์อย่างน้อยเริ่มหยุดเสพเนื้อสัตว์ในวันเกิด จิตได้หยุดเกิดเป็นสัตว์อย่างนั้น หยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ในวันพระ จิตจะได้เกิดเป็นพระบ้าง คือพระเมตตา พระกรุณาธรรมขึ้นมาหล่อเลี้ยงวิญญาณไว้บ้าง ต้องถือศีลอย่างนี้แล้วอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรแต่ชาติก่อนต่าง ๆ ทุก ๆ ตำรากล่าวสอนไว้อย่างนี้

ถ้าถือศีลได้ตลอดไป บุญกุศลจะทำให้สงบจิต ใจกล้าเวลาแก่หรือจวนใกล้ ๆ จะตายมักจะไม่กลัวตาย จิตไม่หวั่นไหวมากนัก เพราะจิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ รู้ตัวเองว่ามีบาปกรรมน้อย วิญญาณคงจะไม่ต้องพลัดตกไปเข้าท้องของสัตว์เดรัจฉานเหล่านั้น จะจัดว่าเป็นจิตวิทยาทำให้จิตสงบสบายกายใจก็ได้อย่างหนึ่ง. บางคนเห็นผลดีในชาตินี้ทันตาก็มี

ถ้าบำเพ็ญบุญกุศลทางนี้สูงขึ้นไปอีกชั้น ถือศีล สมาธิวิปัสสนาปัญญามีธรรมชาติจักษุ ถ้าตายลงในอารมณ์อย่างนี้ จิตวิญญาณจะไปเกิดที่สูงก่อน ศีล 5 บริสุทธิ์ จะได้เสวยภพชาติ

มีโลกียบุญที่ดี มีรูปร่าง ลักษณะโหงวเฮ้งที่ดี ผลทางโลกียบุญที่สูงมาก เช่นได้เกิดเป็นมนุษย์ที่มี **"รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน"** แล... สาธุ!

ตำราหมอดูโหงวเฮ้ง-จีน.
ตำราหมอดูโหงวเฮ้ง-อินเดีย.
(5,000 ปี)

หลักฐานเท่าที่ทางจีนเก็บเรื่องไว้ว่า ตำราหมอดูลักษณะศาสตร์ **โหงวเฮ้ง-จีน.** เป็นของพวกเซียนชั้นสูงในศาสนาเต๋า ผู้ค้นพบได้วางรวมเป็นสูตรศาสตร์ก็มีมากครูหลายอาจารย์.

ส่วนตำราหมอดูลักษณะศาสตร์ **โหงวเฮ้ง-อินเดีย.** พวกฤาษี โยคี ฮินดูชั้นสูงค้นพบก็มีมากครูหลายอาจารย์ ได้วางรวมเป็นสูตรศาสตร์ คัมภีร์ดู **มหาปุริสลักษณะ 32 ประการ** มีมาก่อนพุทธกาลแล้ว. ทางพระพุทธศาสนาจัดไว้ว่าเป็นโลกีย์วิชา ยังเป็นเดรัจฉานวิชา คือวิชาที่ขวางทางพระนิพพาน ไม่ใช่วิชาโลกุตรธรรม ซึ่งเป็นทางมรรคผลนิพพาน แล้วเดรัจฉานวิชายังทำให้สัตว์วนเวียนในวัฏสงสารจบไม่ลงอีกด้วย

ท่านโลกียปราชญ์เจ้าของตำราส่วนมากได้สาปมนต์เอาไว้ว่า ถ้าผู้ใดที่จะใช้ตำราเหล่านี้ หรือวิชานี้ ต้องถือศีล กินเจ

หรืออย่างน้อยหยุดเสพชีวิตเนื้อสัตว์ในวันเกิด หรือวันพระ วันทำพิธีกรรมต่าง ๆ แล้วแผ่เมตตากรุณาจิต อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ครูบาอาจารย์ เจ้าของตำราที่ค้นพบสูตรศาสตร์เหล่านี้ด้วย จึงจะไม่ร้อนวิชา จากวจีกรรม และจะเจริญสุขดี เป็นเพราะว่ามนต์สาปวิชาเหล่านี้โบราณเขาจะสอนให้แก่ พวกคนพิการ ก็ต้องถือศีล 5 บริสุทธิ์ หรือนักพรต จะได้มีวิชาเลี้ยงชีพบ้างแล... สาธุ!

จบการเทศนาบันทึกธรรมทาน **พระภิกษุชอเจ็ง**

(สมัยแผ่นดิน พระนางบู๊เช็คเทียน)

บทที่ 9

คำอธิษฐานจิตอายุ 20 ปีได้พบอริยครู เกิดผลตอนแก่ชราภาพอายุ 99 ปี

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระภิกษุชอเจ็ง บันทึกธรรม ต่อจากวันก่อนๆ ดังได้สดับมาอย่างนี้ เรื่องคุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง พอเหยียบถึงที่ประตูวัด แห่งสำนักภูเขา "**จงหนำซัว**" ท่านก็วางถุงย่ามไว้ข้างบานประตู แล้วนั่งหอบเหนื่อยอยู่ พวกหมาวัดตัวเล็ก ตัวโตต่างๆ มันก็วิ่งกระดิกหางมาทักทาย **คุณยายเฒ่า** โฮ้ง! โฮ้ง! โฮ้วๆๆ ตามภาษาของหมาวัดต่างๆ

คุณยายเฒ่า ทนฟังไม่ได้ ก็ด่าไปว่า ไอ้พวกหมาวัดเหล่านี้ มึงไม่มีครูบาอาจารย์ที่ดีอบรมสั่งสอนไว้บ้างเลยโว้ย! พวกมึงรู้ถึงบาปเวรกรรมบ้างหรือเปล่า... ว่าชาติก่อนๆ พวกมึงก็ได้เคยเกิดเป็นชาติคนมาบ้าง และมีโอกาสออกบวช เป็นพระภิกษุ สามเณร พระภิกษุณี สามเณรี มาบ้างแล้ว ไม่ชาติใดก็ชาติหนึ่ง ดูกรรมเก่าๆ แล้วจะต้องมีแน่นอน แต่มีบาปเป็นเวรกรรมวิบาก ตรงที่พวกมึงไม่ถือศีลของนักบวชนั้น อยู่ใน

ความสงบในธรรมวินัยของศาสนานั้น เมื่อบวชแล้วไม่ค่อยสำรวมจิต อยู่ในศีลของนักบวชนั้น ผิดศีลวินัยมากเกินไป และยังไม่สนใจการศึกษาหลักธรรมต่าง ๆ จึงไม่ได้พัฒนาวิญญาณ จิตใจตนเองให้สูงไว้ หรือไม่ได้เคยฟังธรรม ไม่ฝึกหัดสนใจการเจริญธรรม เช่นทำสมถะ เจริญสมาธิ-วิปัสสนาปัญญา ไว้บ้างเลย.

ได้มีโอกาสเกิดเป็นคน ได้เคยออกบวชก็จริงอยู่ รู้แต่กินและเอาแต่นอน ส่วนงานบุญของวัดมีมากมาย เช่นเก็บกวาดใบไม้หน้าลานวัด เช็ดถูโบสถ์ ทำความสะอาดพุทธวิหารต่าง ๆ ซึ่งเป็นการสร้างบุญแท้จริงของผู้ที่อาศัยวัดอยู่ จะต้องทำการดูแลรักษาไว้เป็นหน้าที่ ก็ไม่ค่อยจะเอากัน ไม่คิดที่จะทำบุญกันไว้บ้างเท่าไรนัก อย่างนี้แล้วจะเป็นเนื้อนาบุญที่ดีไปได้อย่างไรกัน ?

โพธิสัตว์ศีลสูตรตรัสไว้ว่า ไม่มีคุณธรรมทางใจเพื่อแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ ตรงนี้เองจึงไม่เป็นเนื้อนาที่ให้เกิดบุญที่ดี ไม่เป็นนักบวชที่ถือศีล ทำคุณประโยชน์ให้แก่โลก จึงไม่เกิดผลบุญที่ได้แบ่งปันให้แก่ผู้อื่น ๆ ได้ดี บาปกรรมวิบากผลนั้นมันจึงสนองตอบมา ทำให้ต้องเกิดเป็นหมาวัด จะไปเกิดทางอื่น ๆ ไม่รอด จึงเป็นหมาเฝ้าวัด ยังนับว่ามีบุญเหลืออยู่นิดหนึ่ง ตรงที่ยังมีวัดให้อยู่อาศัย พระเณร ที่ดีท่านยังมีเมตตากรุณาจิตให้ทานชุปเลี้ยงไว้ ไอ้หมาวัด พวกมึงถ้าฟังธรรมะของกูออก ถ้ารู้แจ้ง

กรรมวิบากบ้าง จงได้สติกันบ้างเถิด! ชาติหน้าๆ จะได้กลับชาติเกิดเป็นคนได้อีก กูมีอายุ 99 ปีแล้ว จะบอกเอาบุญว่ะ! แล้วบุญเป็นของโลกีย์. จะได้-บุญ-จะต้องทำบุญนั้นไว้ก่อนนะ!

เรื่องกรรมชรูป-กรรมที่สร้างรูป
กรรมที่สร้างลักษณะคนหรือสังขารสัตว์

คุณยายเฒ่า เทศนาให้หมาวัดต่างๆ ฟังกันอีกว่า พวกมึงนี้รู้จักกูบ้างไหม? ถึงกูจะแก่เฒ่า อายุ 99 ปีแล้ว แต่ตอนยังสาวก็เป็นนักโต้วาที ขึ้นเวทีธรรมทั้งเมืองเหนือ และเมืองใต้มาแล้ว ไม่เคยแพ้ใครเลย! ข้าจะบอกให้ ถ้าเอาตามพระคัมภีร์ **พระอภิธรรมปิฎก นิกายธรรมลักษณะ** ได้กล่าวสอนไว้ว่า นักบวชที่ผิดศีลวินัยมากๆ เป็นบาปกรรมอย่างหนึ่ง พอตายจากชาติที่เป็นมนุษย์ แล้ววิญญาณจะกลับไปเกิดเข้าท้องของคนหรือร่างกายมนุษย์อีกไม่ได้ เพราะบุญกุศลนั้นยังไม่พอที่จะให้สร้างรูปหรือลักษณะของคนได้อีก แต่ก็ต้องได้เกิดแน่นอน อย่าสงสัย!

กรรมชรูป คือกรรมที่สร้างรูป สร้างร่างกายคนและสังขารสรรพสัตว์นั้น มันมีพลังงานขึ้นอยู่กับ "**บาป-บุญ-กุศล 3 อย่าง**" ที่ประทับจิต ติดวิญญาณเป็นกรรมที่บังคับตัว ให้

เวลาจะตายส่งผลให้เป็นหน้าที่ของ "**ชนกกรรม**" ต่อไป เรียกว่าเป็นชนกกรรมคือนำวิญญาณให้ออกจากร่างกายคน-ให้ผลในการปฏิสนธิ คือนำวิญญาณไปเกิดเข้าท้องของสัตว์ต่าง ๆ ถ้าบาปกรรมหนัก ๆ จะนำไปเกิดเป็นพวก ช้าง ม้า วัว ควาย คือพวกสัตว์ที่จะต้องถูกเขาบังคับใช้บาปกรรมไปออกแรงกาย ทำงานหนัก ๆ บางทีก็ฝืนใจทำใช้หนี้คนต่าง ๆ หนี้ในชาติก่อน ๆ ถ้าบาปกรรมเบา ๆ ก็มาเกิดเป็นหมาเฝ้าวัด เพราะกรรมมันผูกมัดกายเนื้อ กรรมมันดึงดูดวิญญาณ อาศัยความเคยชินในชาติก่อน ๆ จึงมีจิตหวนกลับ จะหนีวัดไปไม่พ้นนะ! ยังจะต้องมาขอทานเขากินอีก พวกมึงยังไม่ได้สติกันอีกบ้างหรือ?

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง นั่งเทศนาสอนธรรมให้แก่หมาวัดชี้ไปทีละตัว ๆ ที่เห่าโฮ้ง ๆ คือประเดิมโปรดสัตว์กันตรงหน้าบานประตูวัดนั้นเลย! พระเณร ชาวบ้านบางคนฟังแล้ว ก็สั่นหัวเพราะเห็นคนแก่เฒ่าอายุร่วม 100 ปี ที่พูดได้เก่งให้สติเตือนใจอย่างนี้แทบจะหาดูได้ยาก บางคนบอกว่าไม่แพ้พระ-เทศนาธรรม ก็ทนฟังกันจนจบบทเพลง เรื่องนี้จะเป็นบุญหรือเป็นบาป หรือเป็นกุศล ให้เกิดสติปัญญาที่ได้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบาก แก่ผู้ที่ได้ฟังกันบ้างไหมหนอ?

คุณยายเฒ่า พอหายเหนื่อย ก็ลุกขึ้นเดินไปจนถึงหน้ากุฏิพระ ย้ายเข้าไปนั่งที่ศาลาธรรม พวกแมววัด ตัวเล็ก ตัวโต

สีดำด่างขาวเหลืองต่าง ๆ มันเห็นคนแปลกหน้าเข้ามา ก็ดีใจมาก เพราะบางคนก็เคยมีอาหารเนื้อสัตว์ที่มันชอบกิน ติดมือมาฝาก มันกินบ่อย ๆ พอมันเห็น **คุณยายเฒ่า** ก็ดีใจวิ่งกันเข้ามาหา บางตัวก็แย่งรีบกันทักทายว่า เมี้ยว ! เมี้ยว ๆ ๆ บางตัวก็เคล้าแข้งถูขา เลียมือตีน ขอดมเสื้อผ้าหน่อยว่า มีกลิ่นอะไร ? เมี้ยว ! เมี้ยว ๆ ก็คือถาม **คุณยายเฒ่า** ว่ารักพวกแมวบ้างไหม ? มีของกินอะไร ๆ ที่ถูกปากพวกเมี้ยว ! เมี้ยว ๆ มาฝากกันบ้างไหม ? พวกเมี้ยว ๆ รักคุณยายเฒ่ามากนะ ! เมี้ยว ! เมี้ยว ๆ มากันเป็นฝูงเลย !

คุณยายเฒ่า ทนฟังไม่ไหวอีก ! ตรงโน้นหมา ตรงนี้แมวโว้ย ! กูหนีจากบ้าน มาพบพวกมึงที่วัด กรรมยังหนักมากกว่าที่บ้านเสียอีก กรรมอะไร ๆ กันโว้ย ! กรรมหนอ ?

ทนไม่ไหว ! ก็ด่าไปเลยว่า อีพวกแมววัด มึงช่างไม่มีมารยาท พวกมึงมาถูไถ **"ตัวกู–ของกู"** ทำให้ตัวกูสกปรก ! พวกมึงรู้ถึงบาปกรรมกันบ้างไหม ? กูจะมาไหว้พระแสวงบุญจะต้องตัวสะอาด เพื่อที่จะค้นหาหนทางไป **"พระนิพพาน"** กันโว้ย ! พวกมึงเป็นแมววัด เป็นสัตว์ชั้นต่ำ ๆ ออกไปให้พ้นจากตัวกูนะ ! เอ้า ! กูจะบอกเอาบุญให้พวกมึงได้รู้ไว้อีกอย่างว่าชีวิตพวกมึงนั้น ถ้าเอาตามหลักธรรมใน **พระไตรปิฎก** ที่กูได้เคยอ่านมาตอนสาว ๆ มาบ้างแล้ว กล่าวไว้ว่า พวกสัตว์เดรัจฉาน

ยังเข้า "**นิพพาน**" ไม่ได้นะ! มึงรู้ตัวกันบ้างไหม? จะต้องไปเกิดเป็นมนุษย์เสียก่อน จึงจะมีสิทธิบรรลุถึง "**นิพพาน**" ได้นะ! กูจะบอกเอาบุญโว้ย!

อีแมววัดพวกหมาวัดได้ยินบ้างไหม? จงฟังให้ประทับจิตติดวิญญาณไว้จะได้เป็นบุญบ้าง ถ้าบอกเพื่อนๆ ต่อไปเป็นทาน "**บุญคือเอา-เอาบุญต้องทำบุญ-ส่วนทานคือให้-ให้ทานจิตปล่อยวางลง**"

คัมภีร์วิญญาณศาสตร์
สอนวิปัสนึก-ใจนึกคิด

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง เอ้า! กูจะบอกเอาบุญ ให้พวกมึงได้รู้ไว้อีกบ้างว่าตาม **พระคัมภีร์วิญญาณศาสตร์** เป็นบรมธรรม สอนถึงเรื่องกฎแห่งกรรมการเกิดและตายของสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร ที่น่าเชื่อถือมาก กล่าวไว้ว่า พวกสัตว์เดรัจฉานยังไม่มี "**ขันธ์ 5 ที่สมบูรณ์ดีเยี่ยงมนุษย์**" ก็ยังเข้า "**นิพพาน**" ไม่ได้อีกเช่นกัน. สอนได้เพียงแค่วิปัสนึก

แต่ดูกรรมวิบากแล้ว พวกแมววัดหรือหมาวัด ยังมีเศษของบุญที่ยังหลงเหลืออยู่ เป็นบุญกรรมเก่าๆ ที่ติดตามมาตั้งแต่ชาติก่อนๆ มีนิดหนึ่ง จึงยังช่วยให้ได้มีวัดอยู่ เป็นที่พักพิงอาศัยให้สังขารชีวิตพออยู่รอดได้บ้าง กรรมเก่านะ! เป็นบุญทานที่ได้เคยช่วยชีวิตสัตว์ด้วยกันน่ะ! วันนี้จึงได้พบพระภิกษุที่ดี มี

โพธิจิตคิดช่วยเมตตากรุณาสงสารสัตว์ ได้ช่วยชุบเลี้ยงสัตว์ที่มีทุกข์ไว้เป็นบุญทานไป อีพวกหมาหรือแมววัดพึงรู้ธรรมะอย่างนี้ไว้บ้างนะ! รู้บุญของวัด-รู้คุณของพระที่ดีด้วย สาธุ!

คุณยายเฒ่า จะบอกให้รู้อีกว่า พวกมึงเหล่านี้ ก็เคยได้เกิดเป็นคนจน เกิดเป็นคนรวย มีชาติเป็นคนมาบ้างแล้ว แต่ตอนที่มีโอกาสได้เกิดเป็นชาติคนนั้น ได้ทำแต่บาปก่อเวรกรรมมากเกินไป จิตโหดเหี้ยม ไม่ฆ่าคนตาย ก็ฆ่าชีวิตสัตว์ตาย แล้วยังกินเลือดเนื้อสัตว์เหล่านั้นอีกด้วย แล้วยังไม่ได้สติ ยังไม่มีศาสนาไว้บังคับจิตใจ ขาดศาสนาธรรมเป็นที่พึ่งทางใจมากเกินไป จึงขาดวัฒนธรรมที่ดี ขาดเมตตากรุณาธรรมบารมีหล่อเลี้ยงจิตใจ และยังแทบไม่เคยได้ทำบุญแจกทานให้แก่สรรพสัตว์ไว้บ้างเลย มาเกิดในชาตินี้จึงขาดบุญกุศล จึงเกิดเป็นสัตว์ที่วาสนาอาภัพ ยังต้องเกิดเป็นแมวหรือหมาที่เร่ร่อน เพราะขาดบุญ จึงไม่มีคนเอาไปชุบเลี้ยง ให้กินดีนอนสุขสบายกายใจ **"เหตุสร้างไว้อย่างไร ? ผลระยะยาว ๆ นานก็ตามมาอย่างนั้น"** อย่าสงสัย!

กูจะบอกให้อีกว่า เวลาพวกมึงได้เกิดเป็นชาติคนได้แล้ว แต่ไม่คิดทำบุญทานไว้แก่สรรพสัตว์บ้างเลย มาเกิดในชาตินี้จึงขาดบุญ เกิดเป็นแมวหมาที่โชคไม่ดี! แล้วการที่จะทำบุญนั้นมึงต้องให้เขาไว้ก่อน คือให้บุญที่มีอยู่เป็นทานไปไว้ก่อน แล้ว

ภายหลังๆ เขาจะมาให้ตอบแทนคืนเราเองในวัฏสงสาร สูตรศาสตร์นี้ถึงแม้จะเป็นมนุษย์ก็ใช้ได้เท่ากัน ได้ผลเท่ากัน ต้องมองข้ามภพชาติไปนะ ! อีพวกแมวหมาวัดต่าง ๆ ไปให้พ้น ๆ กูนะ ! ไป ๆ โว้ย ! อีพวกขันธ์ 5 ยังไม่สมบูรณ์นิพพานไม่ได้

ดูอารมณ์-ราศี-ลักษณะโหงวเฮ้ง

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ออกจากกุฏิได้ยินเสียง คุณโยมเฒ่า**โค้วเม้งเฮียง** เทศนาธรรมมีเหตุผลบางเรื่องน่าคิด ฟังแล้วทึ่ง ! ถูกทีเดียวท่านก็แอบหลบมุมนิ่ง ! เงียบเพื่อฟังจนจบ นิสัยปราชญ์ย่อมจะเคารพธรรม แล้วก็ออกจากที่ซ่อนนั้น พอได้เห็นรูปหน้าตาลักษณะ และอารมณ์ ราศีดูโหงวเฮ้ง ของ **คุณโยมเฒ่า**เข้าตำรา ท่านพระอาจารย์ก็ได้แต่สั่นหัวหน่อย ๆ ปลงใจ... ถ้าดูผิวเผิน อย่าฟังเสียงมากนัก คนอย่างนี้ใคร ๆ เห็นรูปร่างหน้าตาแล้ว ก็ต้องว่าดี เพราะว่าชวนมองดูพิลึก ๆ ขบขัน มีราศีสง่างามดี ลักษณะอย่างนี้ช่างบ่งถึงความเป็นนักปราชญ์ทางโลกีย์ มีซ่อนอุปนิสัยที่ลึกลับ ชอบวิจัยหาเหตุผลของกรรมวิบากแห่งชีวิตสรรพสัตว์ไว้มากทีเดียว แต่อารมณ์ธรรมยังมี **"วิตก และ วิจารณ์"** ไว้ในดวงจิตมาก ยังเจริญ **"รูปฌาน"** ไม่ได้แน่นอน. คือผู้ที่จะเข้ารูปฌานได้นั้นจะต้องดับ **"วิตก และ วิจารณ์"** ลงได้ก่อน

คุณโยมเฒ่า ลักษณะอย่างนี้ มีกรรมเก่าๆ ทำให้เกิดเป็นคนฉุนเฉียว ขี้โมโหง่ายๆ คุมอารมณ์ตนเองไม่ค่อยจะอยู่ในสายกลาง เป็นทุกข์ใจอย่างหนึ่งที่แก้ไม่ตก บางทีมิตรสหายที่ดีในสังคม ก็ทนไม่ไหว ! คนดีหรือเพื่อนที่ดีเขาหนีจากไป ดูแล้วช่างน่าสงสาร เสียดายบัณฑิตอาภัพจะหากรรมวิธีแก้ก็ยากมาก นอกจากออกบวชบำเพ็ญบารมีเข้มข้น อย่างแรงๆ ทำให้จากหนักเป็นเบาลงได้บ้าง. เหมือนดังน้ำชาที่เขาชงแก่จัดใส่ใบชามากเกินไป จะแก้ต้องเอาน้ำจืดเติมลงไปในชานั้น ก็จืดจางลงได้บ้าง แต่ยังไม่หมดชานั้น ถ้าเอาน้ำจืดนั้นออกมาหมดชาที่แก่จัดมันก็คงเดิม ฉะนั้นบาปกรรมที่แท้จริงแล้ว จะแก้ยากหรือแก้ไม่ได้เลย เพราะกรรมแท้จริงมันมีอายุ อายุบาป หรืออายุบุญ ของมันเอง มันบังคับตัวไว้แล้ว เจตนาคือกรรม เป็นเช่นนั้นเอง อย่าสงสัย !

กรรมวิธีแก้บาปกรรมคือกลับชาติในทางธรรม

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ โอ ! อมิตาพุทธ ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างที่ไม่มีสิ้นสุด) มีทางที่จะช่วยบัณฑิตอาภัพผู้นี้ได้บ้าง มีเหลืออยู่ทางเดียว คือให้ได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุรู้แจ้งทางจิตใจบ้าง แล้วพยายามให้กลับชาติทางธรรม เปลี่ยนภูมิจิต จากหนักให้เป็นเบาลงได้บ้างก่อน สรรหาจะใช้หลัก

ธรรมะอะไร ๆ ดีกันหนอ... ที่จะแก้ให้ตรงจุดได้อย่างฉับพลัน ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อน คือ **อนุสัย (ปึ๊งแส่)**

คิดถึงที่สุดแล้วจะต้องใช้หลักวิปัสสนาปัญญาวิมุตติก็ยังสูงไป ใช้เพ่งเข้าหาทางทำให้สนใจการศึกษา รู้แจ้งธรรมสูตรเนื่องด้วยเรื่อง **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"** ให้รู้ไว้ก่อนบ้าง จนพอเริ่มแยกโลกียรมณ์ตนเองให้ออก ให้จับจุดว่าตรงไหนเป็น **อนุสัย (ปึ๊งแส่)** ที่มีผิด มีถูก มีดี มีชั่ว ได้บ้าง ต้องรู้ทางอนุสัยจิตใจตนเองให้ได้เสียก่อน แล้วต้องให้ยอมรับตามกรรมนั้น

หรือสูงขึ้นไปอีกชั้นฝึกให้ทำ **วิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ**ที่แท้จริง ทำจิตปลงใจจนหลุดพ้นไปจากความคิดปรุงแต่งเรื่องเดิม ๆ ดับอารมณ์เดิม ๆ เป็นโลกียรมณ์ทั้งหมด หลุดพ้นได้เท่าไร ๆ ก็สงบลงได้เท่านั้น เรียกว่าเข้าช่องว่าง (สุญตา) หรือเรียกว่าเข้าจิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) จะพบช่องว่างพบอาณาจักรแห่งความว่างสุญตา **"สุญตานิพพาน คือโลกุตรธรรม"** มาถึงตรงนี้จะได้มีการเปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิตของผู้นั้น จะตามมาเอง มีทางเดียวที่จะแก้อนุสัยจิตคนได้มากที่สุด จงบำเพ็ญบารมีอย่างนี้ไปก่อนเถิด! เอาไว้ชาติหน้า ๆ ได้บ้างก็เอาเถิด สาธุ!

คุณโยมเฒ่า มีรากเหง้าแห่งพุทธะนิสัยโพธิจิต ฝังไว้ลึกมากเหมือนกัน เป็นศิษย์ร้อยแปดสำนัก ศิษย์แก่ครูมากตำราเสียอีกด้วย พวกนี้มักจะรู้ดีกว่าครู ชอบอวดเก่ง ชอบค้าน

ทั้งขึ้นทั้งลงกันเลย มองดูผู้อื่น ๆ ผิดหมดเลย. แต่ตัวเองมักจะเอาตัวไปไม่รอดทางธรรม... โอ! จะใช้พระคัมภีร์อะไร ๆ สอนกันดีหนอ? จะสอนแบบเชื่องช้า อายุคุณโยมเฒ่า ก็จวนจะเข้าโรงศพอยู่แล้ว จะสอนแบบฉับพลัน **คุณโยมเฒ่า** แกก็ท่องโศลกในคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ได้แทบหมดเลย. ก็คงจะล้มเหลวตามเคย คงจะต้องใช้สอนตำราสุดท้าย "คัมภีร์วิญญาณศาสตร์" คือสอนแบบขบขันใช้ "**วิปัสนึก**" ใจนึกคิดและบันเทิงตามธรรมชาตินั้นดูไปก่อน ที่สุดจะได้พบทางรู้แจ้ง **วิปัสสนาปัญญา** ได้เอง! เออ! อือ...ใครจะมาเป็นครูสอนพวกนี้ก็เป็นเวรกรรมอย่างหนึ่งเหมือนกันเอย! คงจะเป็นกรรมของครูที่ได้พบ ศิษย์โง่มาเรียนเซ็น (ฌาน) รู้ของจริงวันนี้เอง กรรม!

ทำสมถะให้เกิดผลคือสมาธิ

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ คอยแต่นิ่ง! สำรวมกายใจให้สงบ **เป็นสมถะ** ให้เกิดผล **เป็นสมาธิ** ตามมามาก ๆ แล้วก็นิ่งคอยแต่ฟังเสียง เพื่อเป็นการสอบอารมณ์กรรมฐาน ดูอาการของจิตจับวาระจิต เป็นหน้าที่ของโพธิสัตว์ ฟังเสียงสรรพสัตว์ก่อน

คุณโยมเฒ่า หยุดพักปิดปากพอหายเหนื่อยได้เห็นพระอาจารย์เข้า จึงหยุดบ่นทันที พอมีสติก็ยกมือขึ้นไหว้สาธุ! พูดว่า

เป็นบุญที่ได้สร้างสมไว้จึงส่งผลให้ได้มาพบ พระอาจารย์ที่มุ่งพุทธภูมิ สาธุ! เจ้าค่ะ!

พระอาจารย์ จึงได้พูดขึ้นว่า **คุณโยมเฒ่า** จงดื่มน้ำชาถ้วยนี้ก่อน แล้วจงทำใจให้สงบๆ เย็นๆ ลงสักพักหนึ่งก่อน ถ้ายังมีเรื่องที่ทำให้จิตไม่สงบ หงุดหงิดร้อนใจบ้าง ก็จงไล่ให้มันออกจากความยึดมั่นถือมั่น ขับให้มันไหลผ่านๆ ไปตามลมตามฝนไปก่อนเถิด! แล้วคุณยายเฒ่า ก็รับถ้วยน้ำชานั้น ดื่มอย่างปีติซึ้งใจมาก

อีกสักครู่ **พระอาจารย์** ก็ได้พูดขึ้นว่า ถ้าจะให้ฉันพูดแบบอย่างเซ็น (ฌาน) กันแล้ว เอาความจริงให้ความเป็นธรรมแก่ **คุณโยมเฒ่า** ก็คือเป็นคนดีที่โลกเขาไม่ค่อยจะต้องการ มีความดีบางอย่างเหนือเขาไว้มากเหมือนกัน แต่เป็นความดีเกินไปดีมากไป ตรงที่ "**ปากกับใจ-ตรงกันเผงเลย**" ปากกับใจตรงกันเผงเลย! คือเป็นคนที่ไม่มีความลับ... ไม่เก็บความลับให้เหลือไว้ในใจบ้างเลย! คนอย่างนี้เป็นตัวของตัวเอง ไม่มีมายาการมากมายนัก ไม่มีจิตใจคิดที่จะไปโกหก หรือคิดหลอกลวงโลก จิตคิดอย่างไร? ปากก็พูดออกไปอย่างนั้น ไม่กลัวเกรงใจใครจะโกรธ เถรตรงดี ถ้าวันไหนเกิดอารมณ์ดี ก็พูดออกไปตามอารมณ์ดีนั้น ถ้าวันไหนเกิดอารมณ์เสีย ก็พูดออกไปตามเสียนั้นอีกด้วย กรรม!

คุณโยมเฒ่า จงได้สติคิดถึงชั่วชีวิตที่ผ่านๆ มา ถ้าคิดเรื่องดี ก็พูดตามที่ดี ถ้าคิดถึงเรื่องชั่ว ก็พูดตามที่ชั่วนั้นไป แล้วดูเหมือนว่า จะเข้าตำรา ที่เขาเรียกกันว่า เป็นคนที่ **"พบตอไม้ไม่พูด... พบเสาเรือนไม่บอก... เสียอีกด้วย"** เพราะว่าตอไม้นั้น หรือเสาเรือนนั้น มันไม่มีหูที่จะฟัง... **คุณโยมเฒ่า** จึงไม่ระบายอารมณ์ที่อึดอัดใจ ให้แก่พวกที่ไม่มีหูจะฟังนั้นเอง จึงไม่พูดด้วย เป็นกรรมวิบากเก่าที่เป็นอนุสัยจิตติดตามมาจนข้ามภพชาติมา เป็นเช่นนั้นเอง

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุเป็นแสงสว่างที่ไม่มีสิ้นสุด) คนดีแบบนี้ ปากกับใจตรงกันเผงเลย! แต่โลกมายาการ สังคมของยุคนี้เขาไม่เอา เขาไม่ต้องการ คนที่ปากกับใจตรงกันเท่าไรนัก แล้ว **คุณโยมเฒ่า** จะว่าอย่างไร?

คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง วันนี้ฟังแล้ว ยิ้ม! อย่างมีความสุข ถูกใจมากที่สุด ยกมือขึ้นไหว้แล้ว ไหว้อีก สาธุ! สาธุ! เป็นความจริงทีเดียว เจ้าค่ะ! อิฉันมันเป็นคนที่เก็บความลับไว้ไม่ได้เลย! ถ้าเก็บเรื่องอะไรๆ ไว้นานๆ มันช่างเร่าร้อนจิตใจแทบจะอกแตกตายกันเลยเจ้าค่ะ! ดังท่าน **พระอาจารย์** พูดว่าปากกับใจตรงกันเผงจริงๆ ท่านพระอาจารย์เป็นหมอดู ทายได้แม่นยำจริงๆ อิฉันยังไม่เคยได้พบหมอดู ที่ทายอนุสัยจิตใจได้ถูกมาก แม่นอย่างนี้มาก่อนเลย! เจ้าค่ะ! เป็นบุญเก่าๆ ที่สร้าง

ไว้จึงได้ส่งผลให้ วันนี้มีโชคดีมาก มีความสุขใจมากจริงๆ ที่ได้พบ **พระอริยครูบา** ในวัยชราภาพยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! สาธุ! สาธุ!

บุญกุศลที่ช่วยงานวัดพิมพ์หนังสือธรรมทาน

คุณโยมเฒ่า พูดต่อไปอีกว่า คงจะเป็นอำนาจแห่งบุญกุศลกรรมเก่าๆ ที่ตอนยังเป็นสาว มีอายุ 20 ปี สมัยนั้นได้เคยไปช่วยงานวัดโซกาย พบพระอาจารย์เซ็น (ฌาน) องค์หนึ่ง ท่านให้อิฉันช่วยงานการเขียน งานคัดลอกพระคัมภีร์เก่า และยังช่วยจัดการพิมพ์หนังสือธรรมทาน ด้วยแม่พิมพ์ที่แกะจากแผ่นหินพิมพ์พระคัมภีร์ต่างๆ อยู่หลายเดือน ด้วยความปีติสุขใจในผลบุญนั้น มันช่างประทับจิต กุศลนั้นติดวิญญาณมาก ที่มีโอกาสได้ทำบุญทานอย่างนั้นลืมไม่ลง จำได้ว่ายังได้อธิษฐานจิต ขณะที่ทำงานนั้นไว้เสมอๆ ว่า ขอให้บุญกุศลเหล่านี้ จงดลบันดาลผันชีวิตให้ข้าพเจ้า **น.ส.โค้วเม้งเฮียง ได้พบ พระอริยครูบาในวัยชราภาพ ก่อนวันตาย** แล้วขอให้ท่านช่วยชี้แนะทางอริยมรรค ได้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง จนได้พบพระนิพพานด้วยเทอญ สาธุ!

น.ส.โค้วเม้งเฮียง หลังจากนั้นแล้ว ก็ได้แต่งงานไปจนมีลูก ออกหลาน เวลาว่างก็ได้เที่ยวไปฟังธรรม ปฏิบัติธรรม

แทบจะนับสำนัก หรือนับครูบาอาจารย์ที่ตาย ๆ ไปแล้วแทบจะนับไม่ถ้วนพระองค์ ก็ว่าได้ เป็นศิษย์ร้อยแปดสำนัก ก็ยังล้มเหลวทางจิตใจ ยังไม่รู้แจ้งอนุสัย (ปึ้งแส่) และยังเข้าไม่ถึงปึ้งซิม (จิตเดิมแท้คือสภาวะที่แท้แห่งจิต) สักที มาถึงวันนี้อายุ 99 ปีเต็มนับว่ายังมีโชคดี ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศลที่ช่วยงานวัดพิมพ์หนังสือธรรมทานวัยสาวๆ นั้น ส่งผลให้มาได้พบ **พระคุณเจ้า** ผู้มีเมตตากรุณาจิต มีโพธิจิตต่อคนแก่ชราภาพใกล้ตาย ได้ช่วยชี้แนะธรรม จนพบอนุสัยจิตใจตนเอง จับวาระจิตตนจนพบกิเลสตัณหาอุปาทานตนเองได้บ้าง นับว่าเป็นบุญกุศลที่ได้เคยแจกสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน ที่เคยได้สร้างสมไว้นั้น เป็นบุญทันตาเห็น เจ้าค่ะ! สาธุ!

โอ! สาธุคุณท่านได้มีเมตตากรุณาจิต วันนี้อิฉันมีความปีติสุขใจที่สุดในชีวิต ขอให้ **พระคุณเจ้า** ได้ช่วยแสดงธรรมโปรดสัตว์โง่ตัวนี้ ช่วยในวาระสุดท้ายของชีวิต คนแก่ชราภาพที่วาสนาอาภัพ มีความทุกข์กายทรมานใจมาตลอดชีวิต เที่ยวค้นหาทาง **พระนิพพาน** ไม่พบ และรู้ตัวเองว่ายังผิดอยู่ตลอดเวลา ชีวิตก็เหลือน้อยเต็มที จึงรีบด่วนหวังมาพึ่ง พระอาจารย์องค์สุดท้ายของชีวิตด้วย เจ้าค่ะ!

พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ โอ... คุณโยมเฒ่า อย่าเข้าใจผิด... อย่าเสียใจ... อย่าคิดท้อใจ... ที่ว่าวาสนาอาภัพของ

คุณโยมเฒ่า นั้น มันเป็นบาปกรรมเก่า ๆ ที่สร้างไว้แต่ชาติก่อน ๆ โน้น! มันก็ผ่านไปแล้ว! **ถ้าคุณโยมเฒ่า** ยินดียอมรับมันเสียว่าเป็นกรรมเก่า ๆ ของเราทำไว้เอง จิตก็จะยอมลงบ้าง จิตคิดยอมชดใช้มันไปเสีย จะได้หมดเวรกันที แล้วแสวงหาประโยชน์จากทุกข์นั้น คือยิ้ม! ยิ้มสู้ได้เมื่อมีภัยมา ให้คิดเสียว่าจะได้ทดสอบดูอารมณ์กรรมฐาน ถือเสียว่านั่นพ้า พ้าท่านได้ประทานเป็นข้อสอบไล่หรือเป็นบทเรียน ส่งมาให้เราเรียน หรือทดสอบดูสติปัญญาบ้างซี! จงกำหนดจิตไปที่ทุกข์นั้น **ใช้วิปัสนึก** ใจคิดนึกพิจารณาดูติดตามกรรมวิบากนั้นไปเลย! **ได้วิปัสนึก** ก็จะกลายเป็นยิ้ม! ยิ้มสู้บันเทิงธรรมชาติ แล้วแสวงประโยชน์สนุกกับทุกข์นั้นไปเลย เป็นทางออกได้อย่างหนึ่ง ตรงนี้เองยังมีองค์ธรรมรับรองว่า คือพระพุทธเจ้า ตรัสสอนพระโพธิสัตว์ทั้งหลายว่า "**การอดทน-อดทนได้คือเดช ได้สร้างขันติธรรมบารมี (เดช) อย่างหนึ่งเหมือนกัน**" คุณโยมเฒ่า พอหมดเวรกรรมเก่า ๆ แล้ว ก็จะกลายเป็นโชคดีเข้ามาแทนที่ได้เหมือนกันแล... สาธุ!

เอาละ! เรื่องทุกข์วาสนาอาภัพต่าง ๆ ของคุณโยมเฒ่าน่าเห็นใจมาก. ความจริงแล้วใคร ๆ มันก็มีทุกข์และอาภัพคนละแบบ มีมากหรือมีน้อยคนละอย่างกัน **กรรมจำแนกสัตว์** ปลงใจ ทำใจปล่อยวางลงก่อน มันก็ผ่าน ๆ ไปนานแล้ว จะไป

ตามเอากลับมาอีกก็ไม่ได้ ต้องถือเสียว่า **"มันเกิดได้-มันก็ต้องดับได้"** จงพยายามกวาดทิ้งให้ออกไปจากจิตใจไปเลย! แล้ว **คุณโยมเฒ่า** จะตายวันนี้ หรือจะตายวันพรุ่งนี้ จะตายช้าหรือจะตายเร็ว มันก็คือตายตัวเดียวกันนั่นเอง เมื่อไม่กลัวมันเสียอย่างเดียว จะเบาใจจบฉากละครชีวิตลงได้ง่ายหน่อย สาธุ!

ถ้าเอาตามคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ว่า ถ้าทำให้จิตว่างได้เท่าไรก็มีกำไรชีวิตคือบันเทิงธรรมชาติได้เท่านั้น การตายก็คือการได้เปลี่ยนบ้านหลังใหม่ หรือได้เกิดย้ายบ้านได้พบบ้านหลังใหม่ แล้วก็ได้พบพ่อแม่พี่น้องชุดใหม่ ๆ อีก เป็นเช่นนั้นเอง ในวัฏสงสารของสรรพสัตว์ **พระพุทธเจ้า** ตรัสถามว่า **เบื่อการเกิดและตายแล้วหรือยัง? ถ้าเอื้อมระอาการมีวัฏสงสารในโลกียภูมิแล้วจงฟัง พระพุทธองค์ จะนำเข้าสู่โลกุตรภูมิคือนิพพาน (เป้าหมายของพระพุทธศาสนา) ต้องหมดชาติขาดภพดับวัฏสงสารอย่างนี้แล... สาธุ!** (จะมีกี่คนสนใจ-เอาแบบนี้)

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้เทศนาต่อไปอีกว่า **พระอริยครูบา** ทางจิตใจท่านได้ค้นพบและบอกสอนสืบกันลงมาว่า ความทุกข์ทรมานกายใจของมนุษย์นั้น ยังไม่ใช่มีอยู่ที่คนแก่ชราภาพหมดนะ! หรือความทุกข์ทรมานกายใจนั้นยังไม่ใช่อยู่ที่คนหนุ่มคนสาวจนหมดนะ! หรืออยู่ที่ลูกเล็กเด็กแดงจนหมดนะ! คือมีได้ทุก ๆ คน และทุก ๆ วัยของชีวิตสรรพสัตว์อีกด้วย เพราะว่า

มันขึ้นอยู่ที่ตัวอุปาทาน คือความยึดมั่นถือมั่นจนแน่นเกินไป จิตปล่อยวางไม่ลง ต่างหาก! แล้วการเทศนาธรรมหรือการพูดให้คนฟังนั้นมันง่าย ๆ แต่จะทำได้ตามนั้นจริง ๆ ไม่ใช่เป็นของง่าย ๆ ยิ่งไม่สนใจไว้ก่อนบ้างแล้ว ถึงวันเวลาต้องการดับทุกข์ แทบจะล้มเหลวกันแทบหมดไปเลย กรรม! เพราะว่าไม่สนใจหรือศึกษากันไว้ก่อนบ้างเลย ต่างหาก! ฉะนั้นจงฟัง ๆ อ่าน ๆ กันไว้บ้างเถิด!

มหาสุญตาสูตรภาคอรรถกถาจารย์

เรียกตรงนี้ว่า จิตเป็นอัตตา จิตเป็นตัวตน "**อัตตา-ตัวตน**" ยังเก็บฝังไว้ลึกชั้นละเอียด จนกลายเป็นอนุสัย (ปึ้งแส่) คือความที่เคยชิน อนุสัยจิตที่เคยชิน บ้างติดตามมาแต่ชาติก่อน ๆ จึงปล่อยวางยากมาก ดับยากมาก มีอยู่ทั้งคนแก่หรือหนุ่มสาวลูกเล็กเด็กแดง ตลอดไปจนถึงสรรพสัตว์ จึงเรียกว่าเป็นอนุสัย (ปึ้งแส่) ถ้าอนุสัยที่ดีสร้างสรรค์แต่กรรมดีก็เป็นสุขกายสบายใจได้บ้าง ถ้าอนุสัยที่ชั่วทำลายตนเองและผู้อื่น ๆ ก็จะเป็นทุกข์กายทรมานใจต่าง ๆ ถ้าเข้าถึงธรรมชาตินี้ทำจนหมดอนุสัยที่ดี และหมดอนุสัยที่ชั่วลงได้ คือพ้นดีและพ้นชั่ว เข้าถึงธรรมะหุบปากนิ่งเงียบได้ – ถ้าเห็นชั่วหรือผิดก็ไม่ตำหนิ – ติเขา. ถ้าเห็นดีก็ไม่ไปบ่นเขา–มีแต่อนุโมทนาสาธุ! ตรงนี้พระคัมภีร์ชุดนี้ว่า จะมีวิญญาณอิสระ "**วิญญาณอิสระ**" จะพบพุทธจิตจะพบโพธิจิต–นิพพานได้ก็อยู่ที่ตรงนี้อีกด้วยนะ! คุณโยมเฒ่า

คุณโยมเฒ่า ถ้าจิตไม่ยอมแก่ ไม่ยอมรับความจริงตามวัยของอายุ (ร่วม 100 ปี) ตามวาสนาชีวิต นั่นก็คือไม่ยอมสันโดษ แปลว่าไม่ยอมยินดีในสิ่งที่ตนมี ตนได้อยู่แล้ว ถ้าอย่างนี้เห็นจะหมดครูสอน เห็นที่จะเดินสายกลางของทุก ๆ วัยแห่งชีวิตได้ยากหรือไม่ได้เลย! ต่อให้ไปมีอายุอีก 1,000 ปี ก็ยังขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วก็ต้องรับกรรมอย่างเดิมนั่นเอง อย่าสงสัย!

คุณโยมเฒ่า ถ้ายังไม่ยอมแก้ไข หรือเปลี่ยนแปลงภูมิจิต คือมองให้ทะลุความจริงไปว่า จิตเรามีแต่อัตตา-ตัวตน (ตัวกู-ของกู) มาตลอดชีวิตร่วม 100 ปีแล้ว. ถ้าเอาตามพระสูตร ที่พระพุทธเจ้าสอนสรรพสัตว์ไว้ว่า จะต้องทำให้อัตตา - ตัวตนภายในจิตใจของเราให้ลดลงบ้างก่อน. พุทธพจน์ตรัสไว้ชัดเจนมากว่า **ทำอัตตา - ให้เป็นอนัตตา "คือจากอัตตา - เป็นอนัตตา"** ก็คือคุณโยมเฒ่า ได้ยอมลดความยึดมั่นถือมั่นในตัวกู-ในของกู ลงได้บ้างแล้ว เห็นความไม่เที่ยง ยอมเปลี่ยนแปลงภูมิจิต ยอมกลับชาติทางธรรม ถ้าทำได้ตามพระสูตรอย่างนี้บ้าง ก็คือมีโชคดีทุก ๆ อย่างลดจากหนักเป็นเบาลงทันที. แล้วถ้าไม่ยอมแก้ไขปรับปรุงตัวเอง ปรับปรุงปังแส่ (อนุสัย) ให้ได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุอย่างที่เทศนาไปนั้น ต่อให้มี **พระพุทธเจ้า**

เสด็จมานั่งสอนในบ้านสักหนึ่งพันองค์ ก็ยังช่วยโปรดสัตว์อย่างนี้ไม่ได้ เพราะว่า **คุณโยมเฒ่า** ไม่เอาเองต่างหาก! เป็นกรรมของสัตว์โลกต้องรับกรรมวิบากเกิดแก่เจ็บตายในวัฏสงสารอันยาวนานๆ ไปเอย อย่าสงสัย!

โทษขาดพรหมวิหาร 4 ประการ

เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา.

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เห็นคุณโยมเฒ่า มีความสนใจ และความจำได้หมายรู้ยังดีมาก จึงได้เทศนาธรรมต่อไปอีกว่า ถ้าคุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ขาดคุณธรรมทางใจ คือขาดพรหมวิหาร 4 ประการ เป็นธรรมของผู้ที่จะอยู่ในโลกนี้ ผู้ที่จะสร้างบารมีเป็นใหญ่ในสหายโลกธาตุนี้ คือโลกนี้จะต้องมีสหายที่ดี. ถ้าขาดพรหมวิหาร 4 ประการ. นิสัย-จิตใจจะอภัยทานให้แก่สรรพสัตว์ไม่ได้ และเป็นคนที่มักจะแข็งกระด้างไม่ยอมคนและไม่ยอมสรรพสัตว์ได้ง่ายๆ นัก แล้วผลกรรมวิบากนั้น จะทำให้จิตเศร้าหมอง **คุณโยมเฒ่า** มักจะต้องอยู่คนเดียว จะอยู่ในโลกนี้ยาก แล้วระยะยาวนานๆ จะขาดมิตรที่ดี จะขาดอุปถัมภ์ที่ดี กรรมจะทำให้ขาดลาภผล ขาดลาภลอย คนที่ดีจะหนีจากหมด เพราะขาดพรหมวิหาร 4 ประการ. เป็นพลังงานจะกลายเป็นคนที่วาสนาอาภัพไป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัส พระโพธิสัตว์ศีลสูตร ไว้ว่า **ถ้าชีวิตกายใจ-ของเราเป็นของสรรพสัตว์-สรรพสัตว์ก็จะมาเป็นมิตรไมตรีที่ดีกับเราในวัฏสงสารมากแล... สาธุ!**

คุณโยมเฒ่า เพียงแต่มีพรหมวิหาร 4 ประการ ไว้บ้าง จงสร้างแต่กรรมดีไว้ก่อนเถิด! ไม่ต้องไปเที่ยวยกมือไหว้! ขอพรพระเจ้า กราบไหว้วิงวอน บนบานเทวดา หรือเจ้าพ่อต่าง ๆ ให้ช่วยแก้วาสนาที่อาภัพแล้ว ให้กลับกลายเป็นคนมีโชคดี จะเป็นไปไม่ได้ เพราะตนเองไม่ได้สร้างกรรมที่ดีให้แก่ผู้อื่น ๆ ไว้ก่อน ทำกรรมดีให้มีวาสนาดี **พระเจ้าหรือเทวดา**ต่าง ๆ ท่านก็ต้องสร้างเทวธรรม 10 ประการไว้ก่อน. นั่นคือการสร้างกรรมดี ให้มีโชคดีของภพภูมิไว้ก่อน ก็ต้องขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรม เสวยกรรมเช่นกัน สรุปแล้วในวัฏสงสารระยะยาวนาน ๆ **"ตนเป็นที่พึ่งของตนเอง"** ในวัฏสงสารเป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!

ขงจื๊อ-สอนความกตัญญูกตเวที
จีน-กลืนชาติเขาด้วยวัฒนธรรม

ขงจื๊อ-เป็นโลกียปราชญ์เอกจีนที่อมตะ สอนไว้ว่า **สิ่งใดที่ตนเองไม่พึงประสงค์แล้ว อย่าให้ทานผู้อื่น. จะเป็น**

มนุษย์ต้องมีคุณธรรม 8 ประการ.[1] และความกตัญญูกตเวทีประจำจิตใจ. (ยังมีหลักธรรมอีกมาก)

ประวัติศาสตร์จีนตั้งแต่โบราณกาลมาแล้ว ชนชาติอื่น ๆ ยกทัพมาตีจีน จีนมักจะแพ้ทุกครั้งไป แต่พอมาปกครองจีนได้ออกลูก มีหลานในเมืองจีนเข้าแล้ว ก็จะกลายเป็นคนจีนไปโดยปริยาย **ถูกจีนแท้ (ชาวฮั่น) กลืนชาติด้วยวัฒนธรรม** และปรัชญาจีนที่สูง ฮ่องเต้จีนทุก ๆ พระองค์เคารพคุณธรรมสติปัญญาของท่าน **ขงจื๊อ** เป็นโลกียปราชญ์ที่อมตะ

ตำราพิชัยสงคราม-ซึ่งจื๊อ (ซุนวู)
อริยครูบาใช้มาสอนทางธรรมทาน

พระอริยครูบา และคณาจารย์ชื่อดังหลายสำนัก ท่านเข้าใจใช้ตำราพิชัยสงคราม (ซุนวู) ที่แพร่หลายดีแล้วเอามาเทศนาสอนธรรมทานการเปรียบเทียบ การปฏิบัติธรรม ว่าการฝึกหัดถือศีลก็เหมือนกับการออกศึกทำสงครามฆ่าชีวิตคนตาย แต่เราเปลี่ยนมาเป็นฆ่ากิเลสตัณหาอุปาทานของมนุษย์ก็ได้ ผู้

1 คุณธรรม 8 ประการของขงจื๊อ ตัวอักษรจีนและคำอธิบายมีในหนังสือเรื่อง "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)" เล่มที่ 3 โดย ธ. ธีรทาส.

ฉลาดได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ก็ใช้กรรมวิธีปรับเอากลยุทธในวัฏสงสารเอาตัวรอด มีโอกาสเอาชนะ-บาป-บุญ-กุศล-ที่สุดแล้วก็ถึงนิพพานได้เหมือนกันแล... สาธุ!

ซึ่งจื้อ (ซุนวู) เจ้าของตำราพิชัยสงครามของจีน (สมัยต้นพุทธกาล) สอนไว้ว่า

(1) ถ้ารู้เขา-รู้เรา-รบ 100 ครั้งก็ชนะ 100 ครั้ง (ซุนวู)

พระอริยครูบา ท่านเอาบางบทที่คนรู้จักตำรานี้แพร่หลายดี เปลี่ยนเอามาใช้เป็นการสอนธรรมทาน เช่นคำว่า **ถ้ารู้เขา-**ของซุนวูนั้น ก็คือให้รู้ตัวกิเลสตัณหาอุปาทานของเขาไว้ก่อนว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ? แล้วมันจะเข้ามาหาเราได้ทางไหนก่อน.

แล้วคำว่า-รู้เรา-นั้น ก็คือจะต้องรู้ตัวเรา ให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ไม่ประมาท อย่าหลงกลยุทธของศัตรู คือโลกธรรม 8 ประการ.[1] มันจะมาหลอกล่อใจเราให้หลงมัน ให้ติด

---

1 โลกธรรม 8 ประการคือธรรมที่ครอบงำสัตว์โลกอยู่ และสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามธรรมนั้น. มี 8 อย่าง คือ มีลาภ 1. ไม่มีลาภ 1. มียศ. 1. ไม่มียศ 1. นินทา 1. สรรเสริญ 1. สุข 1. ทุกข์ 1. เป็นกรรมวิบาก 8 อย่างนี้ที่ทำให้สัตว์โลกต้องเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย. วนเวียนไปในวัฏสงสารจนจบไม่ลงได้ง่าย ๆ นัก

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

กับดักของมัน แล้วเราจะต้องรับทุกข์ทรมานคือเกิดแก่เจ็บตาย ในวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิ จะจบไม่ลงได้ง่ายๆ นักเอย

(2) แล้วถ้าไม่รู้เขา-แต่รู้เรา. โอกาสที่จะชนะหรือแพ้มีเท่ากัน. (ซุนวู)

(3) แล้วถ้าไม่รู้เขา-ไม่รู้เรา-รบกี่ครั้งก็แพ้.(ซุนวู)

เอาละ! วันนี้ขอให้ คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ก็เป็นนักรบ ออกศึกทำสงครามชีวิต สู้รบกับกิเลสตัณหาอุปาทาน สู้มาร่วม 100 ปีแล้ว จงหยุดพักผ่อนนอนให้สบายกายสงบใจ จิตจะได้ว่างลงบ้าง ต่อไปจะให้เข้าห้องทดลองการฝึกจิต ทำใจใน "**ห้องวิปัสสนากรรมฐาน**" แบบขบขัน เริ่มใช้ วิปัสนึกดูก่อน คือใจนึกคิด ดวงตาดูแล้วพิจารณาไป เรียกว่าเป็น **วิปัสนึกบันเทิงธรรมชาติดูก่อน** ด่านแรกคือการฝึกหัดให้หยุดพูด ให้หยุดคิด-นึกเรื่องต่างๆ ในอดีตๆๆ ให้หุบปากเงียบหยุดนิ่งได้อีกด้วย. แล้วอีก 2 วันตอนบ่าย มาพบกันใหม่ อมิตาพุทธ! (เป็นสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด)

เจริญพร

บทที่ 10

คุณยายเฒ่าอายุ 99 ปีเข้าห้องวิปัสสนาปัญญา พบสูตรบันเทิงธรรมชาติจักษุ-แบบขบขัน

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ วันรุ่งขึ้นได้ไปดูที่ ห้องวิปัสสนากรรมฐาน แล้วท่านก็ได้ส่งดินสอพอง 1 จาน ให้คุณยายเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** แล้วพูดว่า คุณโยมเฒ่า ต่อไปนี้จงทำสมถะ... ดังที่ได้เคยทำสมถะมาก็มากครูสอนไว้แล้ว. แต่วันนี้เอาแบบอย่างนี้ คือให้กำหนดจิตติดตามไปที่ลมหายใจเข้า และปล่อยลมหายใจออก (อานาปาณะ) ทำไปนาน ๆ จิตมาติดตามลมหายใจจะมีความหยุดนิ่งขาดตอนลืมเรื่องอดีต ๆ ทั้งหมดลงได้มาก จิตจะสงบขึ้น แล้วสมาธิจะตามมาเอง "**สมถะเกิดผลคือสมาธิ**" แล้วจงเฝ้าดูอารมณ์ จับอาการของจิตดูก่อน ว่าผลงานอย่างนี้มีความสงบกายเบาใจ "**จิตว่าง**" บ้างไหม? พึงคิดดูก่อน

คุณโยมเฒ่า ถ้าเกิดจิตคิดถึงเรื่องอะไรๆ ขึ้นมาแวบ! หนึ่งก็ต้องรีบหยิบเอาดินสอพองในจานนี้ขึ้นมาทันที แล้วรีบเขียนคือขีดลงไปตรงพื้นกระดานที่นั่งอยู่นั้น 1 ขีด (1 เรื่อง) แล้วถ้าจิตเกิด-**วิตก** ก็ขีด 1 ขีด. ถ้าจิตเกิด-**วิจารณ์** ก็ขีด 1 ขีด

ลงไปเช่นกัน. ต้องอย่างนี้ทุกครั้งไปนะ! ถ้า **คุณโยมเฒ่า** ไม่ทำตามที่ฉันสั่งไว้อย่างนี้กันแล้ว ฉันจะไม่ยอมรับไว้เป็นศิษย์ จะไม่สอนธรรมะให้รู้อีกด้วย "**สัญญา-จะต้องเป็นสัญญา**" มีสัจจะนะโยม! พูดกับพระนะ!

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ได้รับจานดินสอพองนั้นมาแล้ว ก็แปลกใจขบขันมาก อื้อ! อื้อ... ไอ้เรานี้ก็ได้เคยเรียนธรรมะในชีวิตจนนับครูบาอาจารย์ ที่ตาย ๆ ไปแทบจะนับไม่ถ้วนองค์แล้ว ก็ว่าได้... วันนี้มีอายุร่วม 100 ปี แต่ก็ยังไม่เคยได้พบเห็นท่านอาจารย์องค์ใด ๆ ให้ทำกรรมวิธีแบบอย่างนี้มาก่อนเลย กรรม! มันช่างน่าขบขันเสียจริง ๆ คิดในใจจะเถียง... อยากจะถามท่านขึ้นมาทันทีว่า มันเป็นประโยชน์อะไร ๆ แต่มาฉุกคิดได้ว่า เพิ่งจะรู้จักกันวันแรก ๆ นะ! ประเดี๋ยวท่านจะโกรธเอานะ! โอ.. กรรมตามมาวันนี้เองหนอ... มันกรรมอะไรกันที่จำใจ ฝืนใจต้องทำ มันทรมานกายใจคนแก่อย่างหนึ่ง เอาต้องอดทนทำตามไปดูที่ก่อนวะ! กรรมโว้ย! กรรมวา...

สูตรวิปัสสนาปัญญาวิมุตติ-ขบขัน
บันเทิงธรรมชาติจักษุแบบขบขัน

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง คิดได้เรื่องแรกว่า เมื่อออกจากบ้าน รีบด่วนใจเร็วเกินไป จนลืมด่าลูกชายคนสุดท้องแล้ว

ก็หยิบดินสอพองขึ้นมา ตามที่อาจารย์สั่งไว้ให้ขีด (เป็นคะแนนไว้นับ)

(1) ออกจากบ้านรีบด่วนเร็วเกินไป จนลืมด่าลูกชายคนสุดท้อง 1 ขีด.

(2) ถัดไปคิดอีก เอ้า! วันนั้นยังไม่ทัน ได้บ่นจู้จี้ลูก ๆ หลาน ๆ เหล่านั้นบ้างเลย 1 ขีด.

(3) อ้อ! ยังไม่ทันเอาไม้ฟาดหัว ตีไอ้ด่างหมาข้างบ้านเขาเลย 1 ขีด.

(4) วันนั้นเอาธูปเทียนไปวัด แล้วโมโห พระแก่ชวนแต่จะเรี่ยไรเงิน 1 ขีด.

(5) นั่งสมาธิวัดนั้นยุงใจบาปมันมากัดกู ตบมันตายไปหลายตัวเลย 1 ขีด.

(6) จิ้งจก วัดนั้นไม่มีระเบียบวินัย มันขี้รดหัวกู กูด่ามันจนพอใจเลย 1 ขีด.

(7) ทะเลาะกับแม่ชีสาว มันไม่เคารพคนแก่ มันมาบอกว่า ให้หุบปาก เงียบ ๆ หน่อย 1 ขีด.

(8) อั๊ว! จิตมันเกิด เรื่องมันไหลออกมาจนขีดไม่ทันแล้ว กรรมโว้ย! 1 ขีด.

คุณยายเฒ่า มาถึงตอนนี้ก็ขีดบ้าง ไม่ขีดบ้าง มือไม่ทันความคิด จิตเกิดดับ จิตคิดปรุงแต่งไปเร็วมากมีแต่ "วิตก

และ วิจารณ์" พอเหนื่อยใจง่วงนอนก็หยุดทำ เพราะไม่มีที่จะให้ขีด มันมีขีด ๆ เต็มไปรอบตัวหมดแล้ว จึงได้สติขึ้นมาแล้วปลงสังขารชีวิตว่า เรานี้ช่างมีบาปกรรมอะไรหนอ... จึงต้องมาเผชิญหน้ากับปัญหา "วิตก และ วิจารณ์" ที่ไร้ประโยชน์อย่างนี้หรือ ?

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้ออกมาดู แล้วถามว่า **คุณโยมเฒ่า** เป็นไงบ้าง ? ได้กี่เรื่อง กี่ขีดแล้วล่ะ! สนุกกันบ้าง ขบขันดีไหม... ในสูตรวิปัสสนาปัญญาวิมุตติ แบบขบขัน บันเทิงธรรมชาติจักษุ

คุณยายเฒ่า รีบตอบทันทีว่า ยัง! ยังไม่หมดเรื่องในใจเจ้าค่ะ! จิตมันเกิดดับ จิตมันมีแต่ความคิดปรุงแต่งไม่หยุด ขีดมันแทบไม่ทันเลย ด้วยซ้ำไป เจ้าค่ะ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เอาละ! คุณโยมเฒ่า พอทันที เอาเพียงแค่เท่านี้ก่อนเถิด ! แล้ว **คุณโยมเฒ่า** ได้เคยคิดเฉลียวใจได้สติกันบ้างไหม.. ว่าเรื่องทั้งหลายเหล่านั้น มันไร้สาระ... ไม่มีคุณประโยชน์แก่ชีวิตเวลานี้หมดเลย! มีแต่จะก่อบาปสร้างเวรกรรมทางใจ ตนเองก็เดือดร้อนใจ แล้วยังทำให้ผู้อื่น ๆ เขาลำบากใจ มีกรรมร่วมกับ **คุณโยมเฒ่า** อีกด้วยใช่ไหม ? พึงคิดดูอีกที... ก่อนที่จะตายจากโลกนี้ไป จะเอาบาปกรรมอย่างนี้นำติดตัวไปเกิดอีกด้วยกระนั้นหรือ ?

คุณโยมเฒ่า จงตั้งใจสงบ แล้วฟังฉันให้ดีนะ! ถ้ายังไม่ได้สติจากบาป ยังไม่คิดสำนึกบาป ยังไม่คิดขอขมาเวรกรรมเหล่านั้นบ้างเลย กระนั้นหรือ? พึงคิดดูก่อน แล้วฉันจะต่อให้ **คุณโยมเฒ่า** ไปถาม **พระพุทธเจ้า** ทุกๆ พระองค์ดูที ท่านคงจะตอบคุณโยมเฒ่า ว่าแย่! แย่...อันตรายเป็นกรรมชรูปที่สืบเนื่องไปในวัฏสงสาร กรรมชรูปที่จะสร้างรูปสังขารของโยมเฒ่า นั้นจะแย่ จะมีรูปร่างอาภัพ อับโชควาสนายิ่งกว่าชาตินี้ (โหงวเฮ้ง-ไม่ดี) อย่าสงสัย!

คุณโยมเฒ่า ถ้าดับจิตขาดใจตายลงในขณะมีจิตอย่างนี้ มีลักษณะอาการ มีอารมณ์อย่างนี้ จะต้องตกนรกก่อนแน่นอน พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดเจนแล้ว ตรงที่ยังไม่ทันตายกันเลย มีกรรมทันตาเห็นในชาตินี้แล้ว ดังเช่นมีจิตเศร้าหมอง เป็นทุกข์กายทรมานใจอยู่ตลอดเวลา ภาษาธรรมะเขาเรียกว่า ตกนรกทางใจ นรกมีในอก มีนรกประจำวันอยู่แล้ว วันนี้ฉัน **ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ** ได้เปิดขุมนรกให้ **คุณโยมเฒ่า** ได้เห็นนรกแล้ว จะเฉลียวใจได้สติกันบ้างหรือยัง กรรม?

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! สาธุ! สาธุ! แล้วพูดขึ้นว่า โอ! ภายในจิตใจ อิฉันวูบ! วาบซาบซ่าน! ได้สติเห็นภัยในวัฏสงสาร จิตเริ่มเย็นลง ว่างลงสมอง

โปร่งใสขึ้นมาบ้าง เบากายว่างใจลงมากแล้ว เจ้าค่ะ! ขอสาธุ! พระเมตตากรุณาธรรม ขอให้พระคุณเจ้า ได้ช่วยเทศนาธรรม โปรดสัตว์โง่ตัวนี้ ให้ได้พบอริยมรรค เพื่อได้ผ่อนคลายอารมณ์ ตึงเครียดทางจิตใจลงบ้างก่อนด้วย สาธุ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้เทศนาธรรมต่อไปว่า ที่คุณโยมเฒ่า มีบาปกรรมมาอย่างนี้ เอาตามที่ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ศากยมุนี ตรัสไว้ใน **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร** ที่ **พระถังซำจั๋ง** นำมาจาก มหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย. นำเข้าเมืองจีน ได้ถวาย **พระเจ้าลี้ซีหมิน** สมัยแผ่นดินถัง ฮ่องเต้จีนยอมจำนน จึงได้ตั้งกองแปลเป็นภาษาจีน เก็บไว้ที่ วัดม้าขาว มี 600 ผูก.

ต้องว่า **คุณโยมเฒ่า** ยังไม่รู้แจ้งทางอนุสัย (อนุสัยจิตใจตนเอง) จีนเรียกว่า "ปึ้งแส่ (本 性)" ไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตใจตรงนี้ จึงเข้าไม่ถึง "**โลกุตรธรรม**" และยังไม่เข้าใจหลักธรรมเนื่องด้วยเรื่องกฎของ "**อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-สุญตา**" 4 อย่างนี้อีกด้วย จึงขาดหลักวิชาการ กรรมวิธีสำรวมกายปล่อยวางทางอนุสัยจิตใจลง ก็คือ "**จิตดับอัตตา-จิตดับตัวตน**" ไม่ลง. จิตจึงหวั่นไหวต่อโลกธรรมง่าย ๆ

พูดภาษาให้เข้าหลักวิชาการ ก็คือขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ตำรากรรมวิธี **ทำสมถะ...และกรรมวิธีเจริญสมาธิ...** จิตจึงไม่สงบได้ดีพอ จึงไม่เกิดวิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ มองไม่เห็นธรรม มองไม่เห็นอนุสัยตนเอง ที่ผิด ที่ถูก ที่ดี ที่ชั่วได้เท่าไรนักเลย กรรม! ตรงนี้เองจึงขาดสติปัญญาการปล่อยวางในความยึดมั่นถือมั่นเรื่องเดิม ๆ ทั้งปวง จิตจึงมีแต่อัตตา-ตัวตน จิตเกิดดับไปตามความคิดปรุงแต่งต่าง ๆ ไม่มีวันว่าง ไม่มีช่องว่าง แล้วไม่อาจที่จะควบคุมจิตให้หยุดพักนิ่งลงบ้าง ให้อยู่ในสายกลางนั่นเอง คำสอนนี้ฟังดูง่าย ๆ แต่การที่จะทำได้นั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ นะ! แล้วถ้าไม่สนใจฟัง ให้รู้ความหมายในธรรมนี้ไว้ก่อน จะเกิดมาเป็นมนุษย์หาความสงบสุขจิตว่างเบากายสบายใจนั้นยากมาก ทั้ง ๆ ที่มนุษย์ทุก ๆ คนที่เกิดมาในโลกนี้ มีกรรมสิทธิ์เท่ากัน ในการบรรลุถึงธรรมที่ดับทุกข์กายใจลงได้ มีสิทธิ์บรรลุถึงพุทธะจิตได้เท่ากัน

อินทรีย์ 6. (ลักกิ๋ง 六根)[1]

ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ.

อริยครูบาสายฉันได้สอนไว้ว่า เรื่องส่วนมากเป็นของที่มาจากภายนอก เป็นอารมณ์ที่เกิดจากภายนอกกายเรา นอกตัวเรา

1 ลักกิ๋ง - คืออินทรีย์ทั้ง 6. ได้แก่ ตา - หู - จมูก - ลิ้น - กาย - ใจ. (眼 耳 鼻 舌 身 意) ส. ธโนฆากรณ์

เป็นเหตุ มันจรเข้ามาได้ถึง 6 ประตู ท่านจึงสอนให้อย่าประมาท ต้องระวังภัย ทั้งดีและชั่ว มันเข้ามาได้ถึง 6 ทาง จะอยู่ในโลกนี้ต้องมีสติปัญญาระวังป้องกันภัยไว้ก่อน มันดีกว่าการแก้ภัยนั้น. ถ้าลงถึงการต้องแก้ภัยนั้น มันก็แย่เสียแล้ว **"ระวังภัยดีกว่าการแก้ภัย-ถ้าต้องแก้ภัยกันนั้นมันแย่แล้วนะ!"**

(1) ดีและชั่ว-เข้าทางตา. (2) ดีและชั่ว-เข้าทางหู. (3) ดีและชั่ว-เข้าทางจมูก. (4) ดีและชั่ว-เข้าทางลิ้น. (5) ดีและชั่ว-เข้าทางกาย. (6) ดีและชั่ว-เข้าทางใจ. (รวม 6 ประตู)

แล้วศูนย์กลางอยู่ที่ใจเป็นวังใหญ่ที่รวมเก็บเรื่องต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอก ถ้าเก็บไว้นาน ๆ ภาษาธรรมะเรียกว่า **อนุสัย เป็นอนุสัยจิต (ปึ๊งแส่)** ถ้ามีไว้มาก ๆ เกินไป เป็นอารมณ์เกิดดับ ชอบคิดปรุงแต่งทั้งบวกและลบ จิตมีแต่ **"วิตกและวิจารณ์"** จิตเกิดดับเป็นวัฏสงสาร มีแต่เรื่องดีและชั่วจบไม่ลง บาปหรือบุญอย่างนี้มีอยู่ในปุถุชนคนโลกีย์ทุกชาติทุกภาษา อย่าสงสัย!

แล้วมีเจตนาคือกรรม มีกรรมย่อมจะมีวิบากทั้งดีและชั่ว มันสนองตอบอย่างยุติธรรม ขึ้นชื่อว่ากรรมแล้ว ไม่ยกเว้นให้ใคร ๆ คนเราอาจจะโกหก หรือหลอกลวงคนทั้งเมืองได้ แต่โกหกตัวเองไม่ได้ ภายในจิตใจตนเอง หลอกลวงตนเองไม่ได้

เพราะ **จิตเป็นธาตุรู้ จิตเป็นตัวรู้ จิตมันรู้ตัวของมันเอง** ที่ภาษาธรรมะเขาเรียกว่า "**ปัจจัตตัง**" เป็นปัจจัตตังรู้ได้ภายในจิตใจตนเอง รู้เฉพาะตนเองเท่านั้น

แล้วเรื่องของโลกีย์ จะทำดีมาก ๆ จิตก็ตึงเครียดได้เหมือนกัน ถ้าไม่รู้กรรมวิธี หรือเคล็ดลับการปล่อยวางทางใจไว้ก่อนบ้างแล้ว ทั้งความดีและความชั่ว จิตจะอึดอัดเร่าร้อน ตึงเครียดทางอารมณ์ได้เท่ากัน ที่เขานิยมเรียกกันว่า เป็นโรคที่ร้อนวิชา ความรู้เป็นพิษ โรคจิตคลุ้มคลั่งได้ ถ้าเป็นมาก ๆ กลายเป็นโรคประสาทก็มี เป็นมาก ๆ จนอยู่ในสายกลางของสังคมโลกมนุษย์กับเขาไม่ได้ก็มี เพราะมองข้ามธรรมะไป ถ้าวัยเด็กก็มีธรรมะคือธรรมชาติของวัยเด็ก วัยกลางคน วัยแก่ชราก็มีธรรมชาติคนละอย่างจะต้องให้รู้ไว้บ้าง ต้องให้มีธรรมะทุกวัยของชีวิต เพียงแค่สนใจคอยระวังควบคุมทาง 6 ประตู ตั้งแต่ต้นทางเข้าไว้มากเท่าไร ๆ ก็คือความปลอดภัย ความสงบเย็นว่างเบากายใจจะเข้ามาแทนที่ได้เท่านั้นแล... สาธุ!

เพ่งธาตุ 4.

เพ่งธาตุ 6.

ถ้าเป็นคนอื่น ๆ ต้องใช้กรรมวิธีอย่างอื่น ๆ กรรมจำแนกสัตว์ สำหรับ **คุณโยมเฒ่า** อายุร่วม 100 ปี ไม่มีเวลามากพอ

ที่จะมาฟังธรรม หรือมาเรียนธรรมได้มากมายแล้ว ไม้ใกล้ฝั่งเต็มที่ ต้องเรียนลัดตัดทางตรง เอาอย่างฉับพลันด่วนจี๋กันแล้ว คือใช้ **สมถะกรรมฐาน** การล่อจิตใจให้สงบลงก่อน. ถัดไปใช้ **วิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ** ทำให้เกิดสติเรื่องปัญญาอย่างฉับพลัน.

สรุปความคือให้หันเข้ามาเพ่งดู ใช้ปัญญาพิจารณาดู ตามที่เป็นจริงภายในกายใจตนเองก่อน เอาพื้นฐานตรงนี้ให้ได้ก่อน เห็นธรรมชาติจักษุอย่างนี้ก่อน **คือแยกธาตุกายใจตนเอง** เพ่งจนเห็นธรรมชาติจักษุในร่างกายใจตนเอง และของสรรพสัตว์ให้เห็นว่าตัวตนเรา หรือร่างกายอายุ **คุณโยมเฒ่า** นั้น มันก็คือการมาประชุมของธาตุต่าง ๆ หรือมารวมกันเพียงแค่ธาตุ 6. ได้มาประชุมปรุงแต่งกันจนพอได้ส่วน เกาะกุมไว้เป็นสังขาร (มี-ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม. 4 ธาตุ.) แล้วก็ยังมี วิญญาณและอากาศธาตุ (รวม 6 ธาตุ) แยกธาตุพื้นฐานจะพบอย่างนี้ก่อน. จึงทำให้ **คุณโยมเฒ่า** ทรงอยู่รอดมาร่วม 100 ปี วันไม่เที่ยงก็จวนจะมาถึงแล้ว

พระอภิธรรม ปิฎกกล่าวไว้ว่า "**กรรมชรูป**" คือกรรมที่ไปสร้างรูป หรือก่อตั้งสังขารชีวิตคนให้ทรงอยู่รอดได้ชั่วคราวมาถึงร่วม 100 ปี คิดดูก็คือประเดี๋ยวเดียว ให้รู้แจ้งธรรมว่า

ไม่มีตัวตนที่ยืนโรงได้นานตลอดไป ที่ **พระพุทธองค์ตรัส** ไว้ว่า ไม่เที่ยง **เป็นอนัตตา.** เพราะว่าโลกียกรรมมันก็มีอายุของกรรมนั้นอีก มันก็ไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงในโลกีย์ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ ก็เท่ากับการตายของคนในชาติหนึ่ง ๆ หรือการตายของสรรพสัตว์ชาติหนึ่ง ๆ นั้น ก็เท่ากันกับ ได้ย้ายบ้านหลังใหม่ (ร่างกาย) ครั้งหนึ่งเท่านั้น **ในคัมภีร์วิญญาณศาสตร์** ที่พวกเทวะนิยมหลายศาสนา เคารพนับถือสูตรนี้กันมากสอนไว้อย่างนี้

เป็นวีระมนุษย์-ไม่มีคนรู้จัก
โรคกลัวตายกลัวผีจะหายหมด

คุณโยมเฒ่า ถ้าได้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ จนแยกธาตุสูตรศาสตร์เหล่านี้ออก ตีแตกได้บรรลุถึงบ้าง จะมีเพื่อนทางใจอย่างนี้ ผลที่ได้คือมีจิตใจมั่นคงไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรม 8 ประการต่าง ๆ มาก **"เป็นวีระมนุษย์ที่ไม่มีคนรู้จัก"** ใครจะมาพูดหลอกล่อ หรือขู่ให้กลัวความมืด กลัวผีสางนางไม้ กลัวในสิ่งที่มองไม่เห็นตัว หรือจนกระทั่งให้กลัวความตายต่าง ๆ เรื่องโรคกลัวเหล่านี้มักจะหายไปจากอนุสัยจิตใจ กลายเป็นคนมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วยิ้มสู้...ยิ้มพึ่ง...ได้มาก เพราะจิตรู้ธาตุแท้ การปล่อยวาง จิตได้ว่าง จิตวางเฉยไม่กลัวมันเสีย

อย่างเดียว เพราะจิตมีหลักวิชาการ มีเพื่อนทางใจ ให้รู้แจ้งถึงธรรมชาติอย่างนั้นได้มากแล้ว จะกลายมาเป็นคนกล้า จิตสดชื่นไม่ประมาท บางทีเป็นคนอยากรู้ อยากเห็นในสิ่งที่ตนเองได้เคยกลัว ได้เคยโง่หลงต่าง ๆ มาแล้ว อยากจะพบมันเสียอีกด้วยซ้ำไป มันไม่เห็นมีมาให้พบเห็นไอ้ความกลัวเก่า ๆ นั้นเลย เมื่อจิตว่างได้ทุกสิ่งก็ว่างตามไปมาก เป็นวีระมนุษย์ อย่างนี้ก่อนแล... สาธุ!

พบสุญตานิพพาน อายุร่วม 100 ปี สาธุ!

คุณโยมเฒ่า ถ้าบำเพ็ญบารมีธรรมได้สูงขึ้นไปอีกชั้น จิตปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น ดับอุปาทานทั้งปวงได้ จิตจะเริ่มเข้าช่องว่าง เข้าอาณาจักรแห่งความว่าง (สุญตา) จะพบนิพพานบ้าง วิชาการที่ให้รู้แจ้งทางธรรมชาติของกายและธรรมชาติของจิตมนุษย์ จนหลุดพ้นวัฏสงสารได้นั้น จะต้องผ่านด่านนี้ไปก่อน ถ้าได้บรรลุถึงสัจจธรรมนี้ จีนเรียกว่า **"ติกเต๋า-ติกเต๋าคือได้บรรลุถึง-โลกุตรธรรม"** แล้วจะเป็นวีระมนุษย์ที่ไม่มีคนรู้จัก เพราะหุบปากนิ่งได้ จิตไม่หวั่นไหวต่อโลกีย์ หรือโลกธรรมทั้งปวง ไม่มีทุกข์แบบดั้งเดิม ๆ กลายเป็นคนที่สันโดษเป็น จะอยู่บ้านเล็ก ๆ หรืออยู่ป่าช้า เรือนว่าง อยู่ถ้ำภูเขาเงียบ ๆ คนเดียว

ก็มีความสงบสุขว่างเบากายใจกับธรรมชาตินั้น มีเพื่อนทางใจได้ทุกวัยของชีวิตมากแล... สาธุ!

ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร-ขันธ์ 5 ว่าง
ทุกข์ทั้งปวงจะดับ-ว่างหมดตามไปด้วย.

สูตรก่อน ๆ ที่เทศนาธรรมให้รู้หลักวิชาการ **ให้เพ่งธาตุ 6. มี-ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-วิญญาณธาตุ-อากาศธาตุ.** (รวม 6 ธาตุ) เป็นบรมธรรมสูตรที่นิยมใช้กับคนทั่ว ๆ ไปในศาสนาโบราณ

แต่สำหรับ คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ใช้พระคัมภีร์ **ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร** ดูเหมือนจะเหมาะสมกับ คุณโยมเฒ่าที่จะเตรียมตัวจากโลกนี้ จะตายได้อย่างสงบง่ายดีกว่า คือให้ใช้ **วิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ** เอามาเพ่งคิดพิจารณาดูที่ **ขันธ์ 5. (มี-รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ)** ทั้ง 5 อย่างในตัวเรานี้ จงเพ่งจิต กำหนดจิต พิจารณาดูไปจนเห็นว่าที่สุดแล้ว เป็น **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา"** ก่อน ไม่มีตัวตนที่ยืนโรงได้ตลอดไป **"ยังเป็นโลกียธรรม"** ตรงที่จิตยังมีความคิดปรุงแต่งอยู่-จิตไม่ว่าง. นั่นเอง

เพ่งคิดพิจารณาสูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง จนจิตหยุดความคิดปรุงแต่ง การเกิดดับ จิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ได้ นั่นจะพบความว่างที่แท้จริง ประตูหลุดพ้นคือ **สุญตานิพพาน "เป็นโลกุตรธรรม"** อยู่ตรงนั้นเอง แล... สาธุ!

เรื่องสุญตานิพพานนั้น พูดนั้นเป็นของง่าย ๆ แต่จะปฏิบัติจนได้บรรลุถึงจริง ๆ นั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ ถ้าบรรลุธรรมนี้ได้จริง ความทุกข์กายทรมานใจของคุณโยมเฒ่ามาร่วม 100 ปี จะเริ่มดับลงไปเอง ตกนรกในอกจะหายดับวูบวาบทันที เป็นความต้องการของ **พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์** ทุก ๆ พระองค์ได้สอนถ่ายทอดกันลงมาอย่างนี้ ซึ่งมนุษย์ทุกคนมีกรรมสิทธิ์ในธรรมาณาจักรใจนี้เท่ากัน มีพระสูตรเป็นองค์ธรรมรับรองไว้ว่า **"สรรพสัตว์คือพุทธะ-พุทธะก็มีอยู่ในจิตใจของสรรพสัตว์"** แล... สาธุ!

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ถึงอายุจะมาก แต่ฟังอะไร ๆ จดจำไว้ได้หมด ยกมือขึ้นไหว้ ร้องอื้อ! อื้อ... จริงอย่างที่พระคุณเจ้า เทศนามานั้น อิฉันตกนรกในอก พิการทางใจเพราะเรื่องที่ไร้สาระทุก ๆ วันเจ้าค่ะ! ถูกต้องจริง ๆ แล้ว พระธรรมอย่างที่ **พระคุณเจ้า** เทศนาสอนให้มานั้น เป็นความ

จริงอิฉันได้ทดลองปฏิบัติมาหมดแล้ว ได้เคยออกบวชมาแล้ว แต่ก็ล้มเหลวไปหมดเลย ! และอิฉันยังคิดเป็นห่วงสังคมมนุษย์ ที่ล้มเหลวทางจิตใจแบบอย่างอิฉันนั้น ยังมีอีกมากมาย ยังต้องการ **พระโพธิสัตว์** มาโปรดชี้แนะเจ้าค่ะ! สาธุ! วันนี้ได้พบและฟังธรรมของ **พระอริยโพธิสัตว์ครูบา** สมความตั้งใจ ได้ตามคำที่เคยอธิษฐานจิตไว้เมื่ออายุ 20 ปี วันนี้ส่งผลบุญให้ได้พบตอนแก่ชราภาพมีอายุ 100 ปีนี้เองแล... สาธุ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ฟังแล้วมองด้วยญาณจักษุ ก็หนักใจเข้าตำรา พวกศิษย์แก่วัดมากครู รู้ดีเกินกว่าครู สอนยาก บางทีครูจะตายก่อนศิษย์ รู้แจ้งในธรรม เอ้อ! เวรกรรมอะไรๆ กันวา?

คุณโยมเฒ่า จงฟังให้ดี จากนี้เป็นต้นไป ขอให้อยู่ในกุฏินี้ ไม่ต้องทำอะไรๆ เลย ให้มันวุ่นวายสับสนจิตใจ เหมือนดังแต่ก่อนๆ จงกวาดเรื่องต่างๆ ทิ้งไปจากจิตใจ ขอให้ยุติสิ้นสุดกันวันนี้ได้แล้ว ตัวเองถ้ายังช่วยตนเองไปไม่รอดได้แล้ว จะคิดไปช่วยผู้อื่นๆ เขาให้รอดได้อย่างไรกัน ? พึงมีสติคิดดู...

วันนี้มาถือศีล บวชจิตกันใหม่ "ถือศีลหุบปากนิ่ง–เงียบ... อย่าไปพูดกับใครๆ อีกเลย" ยกเว้น **พระภิกษุชอเจ็ง** ผู้ช่วยดูแล **คุณโยมเฒ่า** เท่านั้นก่อน

แยกธาตุการสวดมนต์ก็คือสมถะ

แล้วจงฟังคาถาของฉันบทหนึ่งไว้ให้แม่นยำทีเดียว ฉันจะเขียนเป็นหนังสือ ตัวโต ๆ ให้อ่านได้ชัดเจน ไว้บนฝาผนังห้องนี้ ให้คุณโยมเฒ่า ได้ท่องบ่น สวดมนต์ภาวนาไปในใจ คือสวดออกเสียงเบา ๆ ก็ได้ ไม่ออกเสียงก็ได้ เพราะว่าการสวดมนต์นั้นแยกธาตุดูแล้ว ก็คือการทำสมถะอย่างหนึ่ง ตรงที่จิตมาคลอเคลียเกาะไว้ในบทสวดมนต์นั้น ก็เป็นกรรมวิธีเจริญสมถะ อย่างหนึ่งได้เหมือนกันแล... สาธุ!

ลัทธิเทวะนิยม-นิยมการสวดมนต์

พระบรมครูบาอาจารย์ ท่านกล่าวสอนไว้ว่า การสวดมนต์นั้น ถ้าเอามาแยกธาตุดูแล้ว จะพบว่าปุถุชนคนโลกีย์ ถ้าสวดมนต์ หรือฟังการสวดมนต์ มักจะช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ลงได้บ้าง หรือพูดได้อีกแบบหนึ่ง ผู้ที่สวดมนต์ ก็คือการได้ทำสมถะ หรือการระบายอารมณ์ของอัตตาตัวตนที่เป็นพิษร้าย ๆ ขับให้มันออกไปก็ได้ ผลคือได้ความสบายใจ เอาแค่ตรงนี้ให้ได้ก่อนก็ยังนับว่าดี "ลัทธิเทวะนิยม (ซึ่งก่า)" ต่าง ๆ จึงยึดถือการสวดมนต์ ท่องคาถาอาคมต่าง ๆ ทำพิธีกรรมให้คนฟังแล้วเกิดศรัทธาจิต คนมารวมกลุ่มสร้างกรรมดีได้ง่าย ๆ โดยที่ไม่ต้องใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุเท่าไรนัก

คุณโยมเฒ่า วันนี้มีข้อสำคัญอยู่ตรงที่กำลังสวดมนต์ ถ้าจิตคิดถึงเรื่องอะไร ๆ คิดถึงใคร ๆ ที่ไม่ชอบขี้หน้า หรือโกรธกันมาก่อนนั้น มีเคล็ดลับว่าจะต้องด่วน รีบแก้ไขทันที ด้วยการแผ่เมตตากรุณาจิตให้เขาไปก่อน คือได้แบ่งส่วนบุญกุศลอุทิศให้เขาไปทันทีทุกเรื่องไป อย่าขี้เหนียวบุญ และหวงบุญแบบเดิม ๆ นะโยม ! ต้องมุ่งแต่อภัยทานคือปล่อยวางทั้งปวงแล... สาธุ! "บุญคือเอา-เอาบุญ-ต้องให้บุญนั้นเขาไปก่อน จึงจะได้บุญภายหลัง. ส่วน-ทาน-คือให้-ให้ทาน คือปล่อยวางทางจิตใจ-ทานอิสระวิญญาณ จิตใจสูงกว่าบุญ" มีใครสอนคุณโยมหรือยัง ?

พูดสรุปภาษาฟังง่าย ๆ ก็คือให้สวดมนต์บทนี้ใช้ขับไล่พิษภัยของ **"อัตตา-ตัวตน"** ขับไล่ให้มันออก ขับสิ่งที่ไม่ดีให้ออกไปจากจิตใจลงก่อน มีเหลือกรรมวิธีช่วยคุณโยม มีอยู่ทางเดียวนี้เท่านั้น ถ้าคุณโยม ทำได้บ้าง จะเกิดผลบุญแก่จิตใจมาก คืออย่าหวงบุญ อย่าขี้เหนียวบุญที่เคยทำไว้ก่อน ๆ แล้ว ต้องเป็นคนใจบุญแท้จริง **ตามคัมภีร์โพธิสัตว์ ศีลสูตร** สอนไว้ว่าให้บุญแจกทานแก่ศัตรูนั้นก็ทำได้ จงเผยแผ่เมตตากรุณาจิตถึงมิตรและศัตรู ให้เท่ากันได้ นั่นคือ **"โพธิจิต"** แล... สาธุ!

พระมหาเมตตากรุณาโพธิจิตสูตร กล่าวสอนไว้ว่า **"เวรกรรมจะระงับได้ด้วยการไม่จองเวรกรรมนั้น"** การที่จะปฏิบัติได้จริง ๆ นั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ นะ! โยม คือมันจะต้อง

ฝืนใจทำ ฝืนจิตใจลงก่อน เราจะต้องให้เขาก่อน ผูกมิตรไว้กับสรรพสัตว์ก่อน ภายหลังสรรพสัตว์นั้นก็จะมาเป็นมิตรกับเราเอง. เราจะต้องยกโทษ อภัยทานให้เขาก่อน พระอริยครูบาได้กล่าวสอนไว้ว่า **"จิตให้ทาน จิตที่ให้ทานเขาก่อนดีกว่า สบายใจดีกว่าจิตที่คิดจะเอาเขาทางเดียว"** เพราะจิตที่คิดเอา **เป็นอัตตา ตัวตน.** เป็นโลกียธรรม. ส่วนจิตที่คิดให้ทานเข้าแนวการปล่อยวางความยึดถือลงได้บ้าง เป็นจิตที่สูงเข้าแนว **"อนัตตา"** ธรรมไปทางโลกุตระบ้างแล้วแล... สาธุ!

ลูกประคำ–วัตถุมงคลอมตะ

คุณโยมเฒ่า ที่มือยังถือลูกประคำอยู่ ก็ดีเหมือนกัน จงนับลูกประคำนั้นไปเถิด! สวดมนต์จบหนึ่ง ก็นับผ่านไป 1 เม็ด เพื่อเป็นคะแนน กรรมวิธีโบราณ ที่บรมครูท่านฉลาดมาก คือให้มือได้ทำงาน ร่วมกับจิต มือยังได้ทำบุญ จิตกำหนดนับไป ยังดีเสียกว่าเอามือไปทำบาป ก่อเวรกรรมต่างๆ คือพวกที่มืออยู่นิ่งไม่ได้ นั่งนิ่งก็ลำบากใจ จึงหางานให้ทำเสียเลย เป็นบุญเกิดกุศลจิตไปด้วย เป็นสมถะกรรมวิธีให้เปลี่ยนอารมณ์ ย้ายจิตให้มาเกาะไว้ที่ลูกประคำ จะได้หยุดเรื่องอื่นๆ ลงได้บ้าง ผ่อนคลายความตึงเครียดได้อย่างหนึ่ง เป็นบรมธรรมที่ใช้มาหลายพันปีแล้ว

แล้วอย่าเห็นว่า ลูกประคำนั้นเป็นวัตถุ แต่เป็นวัตถุที่โลกียปราชญ์ ได้เคยใช้บริกรรมทางจิต ให้จิตมาคลอเคลียเกาะเกี่ยว อาศัยเป็นสมถะ... ให้เกิดผลเป็นสมาธิ... ตามมาได้ดี เป็นวัตถุที่มีประวัติศาสตร์ มีพลังงานทางจิตใจ พวกลัทธิผีสางหรือเทวะนิยม (ซึ้งก่า) และพวกฤาษี โยคี เชน ฮินดูในอินเดีย. และพวกเซียนในลัทธิเต๋า จีน. ก็นิยมใช้ลูกประคำมาก่อนพุทธกาลใช้มานานหลายพันปีแล้ว เคารพนับถือเป็นวัตถุมงคลทื่อมตะแล... สาธุ!

บทสวดมนต์ พระคาถา มีดังนี้

"ฉันไม่คิดเรื่องดีและจะไม่คิดเรื่องชั่ว เป็นกรรมของสัตว์โลกปล่อยมันไปแล...

ฉันจะสำนึกบาป ขอขมากรรมแห่งอดีตทั้งปวง จะไม่ทำบาปก่อเวรกรรมนั้นอีกแล...

ฉันจะไม่คิดเรื่องบุญและเรื่องบาป จะปล่อยไปตามกรรมของสัตว์โลกไปแล...

ฉันจะกวาดทิ้งบุญ และให้ออกจากจิตใจไป มีวิญญาณอิสระจิตว่างแล...

ฉันจะขออยู่ในสภาวะที่พ้นบุญ – พ้นบาป – จิตว่างสงบเย็นเบากายใจดีมากแล...

ฉันขออาศัยช่องว่าง - ว่างดุจอวกาศหยุดพักความคิดปรุงแต่งโลกียรมณ์แล...

พบประตูโลกุตรสุญตานิพพาน อาณาจักรแห่งความว่างเป็นเอกจิตชนะเวรภัยแล... สาธุ!

คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ได้เคยมีชื่อเสียงมากมายในการจู้จี้ขี้บ่น ด่าคนได้ทั้งเมือง ที่ไม่มีใครโกรธ เพราะเขารู้ว่าเป็นคนมีจิตวุ่น มีโรคร้อนวิชา ตามประสาของคนแก่ชราภาพ จึงยกโทษให้แกก็สิ้นเรื่องไปเอย

กุศลผลบุญที่ได้เคยร่วมอุทิศกายใจ ช่วยทางวัดจัดพิมพ์หนังสือธรรมทานตอนวัยสาว ผลบุญนั้นมาช่วยทันตอนวัยแก่ชราภาพ พอหมดจากบาปกรรมเก่า ๆ แล้ว กรรมใหม่บุญทานนั้นก็ส่งผลมาช่วยให้ได้มีโอกาสพบ "**โศลกธรรมะ**" เป็นคาถาที่มีพลังงานแรงบันดาลใจดีมาก เป็นจังหวะที่เหมาะเจาะแก่ชีวิตได้เตือนสติที่ดีมาก และยังได้พบพระอริยครู ที่มีโพธิจิต ช่วยชี้แนะบอกทางอริยมรรค ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ มีความสงบเย็นว่างกายใจ จิตสว่างไสวด้วยสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ช่างประทับจิต ติดวิญญาณ ได้พบเมื่อจวน ๆ จะจากโลกนี้เองแล...สาธุ!

คุณยายเฒ่า ได้พูดอีกว่าในชีวิตได้เคยทำบุญแทบทุกอย่างมาแล้ว แต่ไม่ค่อยจะได้ผลแก่จิตใจ ไม่ได้ให้ความสุขสงบเย็นว่างเบากายใจเท่าไรนักเลย แต่วันนี้พอมาได้เพ่งขันธ์ 5

ของตนเองว่า ว่างไม่มีตัวตนที่ยืนโรงได้ตลอดไป เป็นอนัตตา ได้เห็นธรรมอย่างนี้ ได้สวดมนต์ ท่องโศลกคติธรรมบทนี้เข้าที่ไร จิตเกิดความปีติสุขใจทันที ปล่อยวางทางอารมณ์ได้ทันที ยิ่งสวดมนต์หลาย ๆ วันเข้า ปากที่ชอบพูดตำหนิติเตียนคน มันก็จะหยุดนิ่งได้ เมื่อการพูดกับคน นิสัยที่จู้จี้ขี้บ่นคน และชอบด่าคนที่ทำผิดใจ ก็ค่อย ๆ หายดับไปเอง สัญญาแห่งความจำได้ สัญญาที่หมายรู้ในเรื่อง **"วิตก และ วิจารณ์"** ที่ไม่ดีต่าง ๆ เรื่องโลภะ-โทสะ-โมหะ ต่าง ๆ ก็ดับหายว่างตามไปด้วย ด้วยอำนาจบารมีธรรมพระสูตรที่สอนให้เห็นว่า **"ขันธ์ 5. ว่าง ทุกทั้งปวงจะดับหมด"** สาธุ!

ข่าวนี้ได้เล่าลือไปถึงหูของพวกลูกหลาน ๆ เหลน ๆ ต่าง ๆ เขาก็ยกพวกเฮโลกันมาวัด ว่าคนที่ได้ธรรมจักษุเข้าถึงสุญตาคือโลกุตรธรรม อยู่ในอาณาจักรแห่งความว่างได้จริงหรือ? มันก็แปลกใจพิลึกกึกกือกันซี! บ้างก็จะเตรียมคำถามให้คุณยายทวดช่วยดูหมอหาโชคดี ดูดวงชะตาให้ที บ้างก็จะขอให้พรมน้ำมนต์มีโชคลาภหวังรวยกันคราวนี้เอง ละวา...ไปทางโน้นกันเลย!

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง พอได้เห็นพวกลูกหลานเหลนๆ เขาเฮโลกันมากราบไหว้! ถามซอก ถามแซก จบไม่ลง. **คุณยายเฒ่า** ได้แต่ยกมือขึ้น แล้วโบกปัดให้ไป ๆ ไล่พวกเขาให้กลับบ้านไปเถิด! ท่านไม่พูดจา ตอบคำถามเลย มีแต่โบกมือ กูไม่เอากับพวกมึงอีกแล้ว โว้ย! กูหมดเวรกันทีแล้ว โว้ย!

เข้ารูปฌาน 1. (ปฐมฌาน)

เข้ารูปฌาน 2. (ทุติยฌาน)

คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง อีกสักครู่ ท่านก็ยิ้ม! ยิ้ม! เป็นการตอบ บอกลากันเลย ยกมือไหว้! แล้วท่านก็หลับตานั่งนิ่ง... กำหนดจิตติดตามที่ลมหายใจเข้า และติดตามปล่อยลมหายใจออก เป็นสมถะวิธีก่อน คือให้จิตคลอเคลียอยู่กับลมหายใจเข้า ลมหายใจออก เป็นสมถะอย่างหนึ่ง ทำไปนาน ๆ แล้วสมาธิจะตามมาเอง.

ถัดไปเข้าสูตรการเจริญ "**อานาปานัสสติภาวนา 數息觀**" จนจิตดิ่ง! ดิ่ง! เป็นเอก เอกัคตา คือถึงภาวะอย่างนี้ได้ **จะดับวิตก** ดับวิตกความคิดที่ห่วงใยพัวพัน จนเป็นทุกข์วิตกกังวลใจพวกลูกหลานเหลนต่าง ๆ ก็ดับวูบลงไปได้มาก และยังดับการ**วิจารณ์** วิจารณ์ในการชอบตำหนิ ติชมเรื่องผู้อื่น ๆ ต่าง ๆ ดับหายวูบไปเลย จิตดิ่งสงบนิ่งอยู่ในองค์ฌานอย่างนี้ได้เป็นวัน ๆ จนพวกที่จะคอย หาหมอดู ทนคอย ๆ อยู่ไม่ได้ ก็ต้องกลับบ้านไปเอง เพราะคุณยายเฒ่า **ได้ดับวิตกลงได้แล้ว จึงเข้า "รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน)"** และยังดับ**วิจารณ์ได้อีก จึงเข้า "รูปฌาน 2. (ทุติยฌาน) ได้อีก"** นั่งนิ่งเป็นสุขกายเบาใจดีมากแล... สาธุ!

มีมรณะญาณรู้ว่าอีก 7 วันจะตาย

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้เข้ามาเยี่ยม เพื่อที่จะสอบดูอารมณ์กรรมฐานของ **คุณยายเฒ่า โค้วเม้งเฮียง** ว่ามีสติปัญญาธรรมชาติจักษุไปถึงไหนแล้ว

คุณยายเฒ่า พอดีได้ออกจากการเจริญ รูปฌาน 1. และรูปฌาน 2. พอได้เห็นท่านอาจารย์มาเยี่ยม ก็ดีใจมาก รีบกราบไหว้ท่านครูบาอาจารย์ทันที แล้วได้บอกกับท่านอาจารย์อีกว่า **อิฉันมีมรณญาณ รู้ว่าอีก 7 วันจะละสังขารชีวิต ตายจากโลกนี้ไป** ส่วนกิเลส ฯ นั้นยังดับไม่หมด แต่เหลือน้อยแล้ว ขอให้ **พระคุณเจ้า** ช่วยเทศนาชี้แนะหลักธรรม กรรมวิธีตาย ขอให้ตายอย่างมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ **ให้ขนกกรรม** คือกรรมที่จะนำวิญญาณไปเกิดในชาติใหม่ ขอให้ไปทางที่ดี ไปทางที่สูงก่อน จะเป็นพระคุณอย่างสูงสุดในชีวิตร่วม 100 ปีมานี้ แล้วต้องขออภัยโทษ ขอขมากรรมว่า ชาตินี้อิฉันชื่อ **โค้วเม้งเฮียง** ไม่อาจที่จะตอบแทนบุญคุณ บูชาพระคุณอย่างสูงสุดนี้ ในชาตินี้ได้ทัน ขอเอาไว้ในชาติหน้าๆ ก่อนเถิดเจ้าค่ะ! แล้วขอพระเมตตากรุณาจิต **พระคุณเจ้า** เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิตด้วยเจ้าค่ะ! ช่วยบอกสอนธรรมะก่อนวันตายด้วยเจ้าค่ะ! ชาติหน้าๆ ค่อยตอบแทนบูชาพระคุณท่านได้เจ้าค่ะ!

โอ! สาธุอิฉันได้เคยอธิษฐานจิต เมื่อวัยสาวมีอายุ 20 ปี ว่าขอให้ได้พบ **พระอริยครูบา** สอนอริยมรรคให้จนได้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ตอนวัยชราภาพก่อนตาย เป็นความจริง วันนี้มีอายุ 100 ปีก็ได้พบ **พระอริยเจ้า** เป็นพระอริยโพธิสัตว์แล้วค่ะ! สาธุ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ บอกว่า สาธุ! **คุณโยมเฒ่าโค้วเม้งเฮียง** ได้เจริญสมถะ เกิดผลได้สมาธิ แล้วยังได้ "**ดับวิตก**" ดับวิตกในจิตใจลงได้ ก็ได้ "รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) แล้วยังดับวิจารณ์ "**ดับวิจารณ์ในจิตใจได้อีก**" แปลว่าได้ "**รูปฌาน 2. (ทุติยฌาน)**" ได้แล้ว จงรักษาอารมณ์ธรรมอย่างนี้ไว้ให้ดี เหมือนดังเราได้รู้หนทาง รู้แผนที่การเดินทางไกล ๆ จะไม่หลงทางง่าย ๆ นัก เอาละจงพักผ่อนกายใจให้สงบสุข ในอาณาจักรแห่งความว่าง สุญตาวิหารธรรม ไปก่อน วันพรุ่งนี้ ฉันจะมาสอบอารมณ์ **วิปัสสนาปัญญาธรรมชาติจักษุ** แล้วจะเทศนาธรรมที่ **คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง** ต้องการจะละสังขารชีวิตตายได้ตามที่ต้องการอีกด้วยแล... สาธุ!

ภิกษุชอเจ็ง ผู้เรียบเรียงเก็บเรื่องไว้
สมัยแผ่นดินราชวงศ์ถัง

บทที่ 11

คุณยายเฒ่าอายุ 100 ปีพบกรรมวิธีตาย ดับจิตได้ตายสบายตามต้องการ 4 อย่าง.

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

พระภิกษุชอเจ็ง ได้บันทึกพระธรรมเทศนาไว้ว่า ดังได้สดับฟังมาเก็บเรื่องไว้อย่างนี้ สมัยหนึ่ง พระอาจารย์ **ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ** ได้เทศนาธรรมท่อมตะ ซึ่งนักปราชญ์แท้ฝ่าย **พุทธ-เต๋า-ขงจื๊อ.** และได้รู้แจ้งในธรรม หรือได้หลุดพ้นแล้วเคารพสรรเสริญหลักสูตรธรรมสากลนี้กันมาก สาธุคุณท่านได้นำมาเทศนาสอนโปรด คุณยายเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ในวันครบรอบอายุ 100 ปี. ให้ได้ฟังและเรียนรู้แบบอย่างกรรมวิธี เตรียมตัวตาย ตายได้ตามต้องการของนักปราชญ์แท้ในวิชาการนั้นเขาพูดได้ สอนได้ ทำให้ดูตัวอย่างได้ **พระมหาโพธิสัตว์** อย่างนี้เป็นพัน ๆ ปีจึงจะมีมาเกิดในโลกนี้แล... สาธุ!

วันนี้ ท่านพระอาจารย์ได้เปิดประตูเมืองสวรรค์ ให้วิญญาณ **คุณยายเฒ่า** ได้ออกจากร่างกายไปอย่างสงบ ตายได้ตามต้องการ หลักธรรมอย่างนี้ ถ้าคนที่ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตอยู่ได้ศึกษาสูตรวิชาอย่างนี้ไว้บ้างก่อน ผู้นั้นจะมีโชคดี คือ ได้

มีชีวิตกลับเป็นสดชื่น ใช้กับคนเป็นมีชีวิตให้สดชื่นทุก ๆ วัยของชีวิตได้ เป็นเพราะว่า ได้พบธรรม ได้รู้ธรรม ได้บรรลุถึงบ้าง ก็มีจิตหมดความกลัวตาย ไม่หวั่นไหวเรื่องการตายต่าง ๆ เท่าไรนัก คือวีระมนุษย์ ฉะนั้นทุก ๆ ท่านที่เห็นภัยในการ **"เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย"** ในวัฏสงสารอันยาวนานแล้ว สมควรมีกรรมสิทธิเรียนรู้ไว้บ้าง จะได้มีเพื่อนทางใจ เป็นกำไรชีวิตโชคดีตรงนี้ก่อนแล... สาธุ!

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้บอกกล่าวสอนธรรมทานแก่ คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ไว้ว่า พระบรมครูสายฉันแทบทุกยุคทุกสมัย ย้ำการเทศนาสอนธรรมทานนี้ ถือเป็นหน้าที่อุดมคติทางใจของ **โพธิสัตว์** จะต้องแสวงหาศิษย์ผู้รู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเองก่อน แล้วยังพอมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุของ **"โลกีย-ธรรม และ โลกุตรธรรม"** ได้บ้าง ต้องแสวงหาคนอย่างนี้เอาไว้ได้ถ่ายทอดสอนธรรมให้เข้าเป้าหมายพระพุทธศาสนา คือ **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"** อย่างนี้คือพุทธแท้เป็นหน้าที่ของครูบา หรืออย่างน้อยได้ทำหน้าที่ช่วยประกาศธรรมทาน พิมพ์หนังสือ **สุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน** ให้แพร่หลายก็เป็นบุญกุศลอันสูงสุด ได้สนับสนุนการเผยแพร่ธรรมา-ณาจักรใจแนวนี้ ไม่ดับสูญไปจากโลกนี้เร็วนัก พุทธภูมิยังมีคุ้มครองสรรพสัตว์อยู่ในโลกนี้แล... สาธุ!

พระอริยครูบาเจ้า สายฉันพอถึงวันท่านปลงสังขารชีวิต ท่านก็เตรียมตัวตายอย่างมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วตายได้ตามที่ต้องการ ก่อนตายท่านมักจะเทศนาธรรม เป็นกรรมวิธีตายต่าง ๆ เป็นเคล็ดลับ หรือว่ารหัสลับของสวรรค์ที่ต้องสั่งเสียการถ่ายทอดสืบ ๆ ลงมาหลายพันปี ให้แก่ศิษย์ในนิกายเดียวกันรับรู้ตัวอย่างสืบทอดไว้ แล้วจงระวัง ๆ อย่าให้ธรรมหรือกรรมวิธีสอนอย่างนี้ขาดตอนลงไปได้ คือกรรมวิธีตาย 4 อย่างของมนุษย์เป็นบรมวิชาการที่นักปราชญ์แท้ หรือผู้บรรลุธรรมชาติจักษุทำได้และผู้หลุดพ้นได้แล้วเคารพบูชาสรรเสริญคุณธรรมนี้มาก เป็นแบบอย่างของ **พระพุทธเจ้า** อริยปราชญ์แท้ ทุก ๆ พระองค์ยอมรับหลักวิชาการ หรือสูตรศาสตร์ธรรมนี้ จึงเรียกว่าเป็น "**บรมธรรม**" เป็นสูตรสากลอีกด้วย ไม่ใช่ผูกขาดไว้แต่ผู้เดียว หรือมีอยู่ในศาสนาเดียว "**ผู้ใดเห็นธรรม-ผู้นั้นเห็นตถาคต**" แล้วสรรพสัตว์มีสิทธิเท่ากันที่จะได้บรรลุถึงสัจจธรรมนี้ ยกเว้นจะช้าหรือเร็ว จะทำได้มากหรือทำได้น้อยเท่านั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก! เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!

พระคัมภีร์โพธิสัตว์อวตารศีลสูตร ต่าง ๆ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอนผู้มุ่งพุทธภูมิ พระโพธิสัตว์ทั้งหลายไว้ว่า "**สรรพสัตว์มีธาตุ-มีเชื้อแห่งความเป็นพุทธะ**

เท่ากัน" มีกรรมสิทธิเท่ากัน ยกเว้นการสร้างสมบุญกุศลบารมี ที่จะรู้ธรรมะ สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ที่จะรู้ช้าหรือรู้เร็วต่างกันเท่านั้น ปราชญ์แท้ใจกว้างในธรรมแล... สาธุ!

รู้ธรรมะนาทีระทึกใจมีสติไม่กลัวตาย
ใจกล้ามีวิชาสติปัญญาเป็นเพื่อนทางใจ

แล้วปุถุชนคนโลกีย์ที่จะแสวงหาว่าสิ่งใดเป็นบุญ สิ่งใดเป็นกุศลกันแล้ว จงสนใจฟังศึกษาธรรมไว้บ้าง ไม่ขาดทุน มีแต่จะโชคดี คือกำไรชีวิตในวันหนึ่งจะมีคุณประโยชน์อย่างมหาศาล ตรงที่พอรู้แจ้งหลักธรรม มีสูตรวิชาการอย่างนี้ ติดตัวไปยังช่วยผู้อื่น ๆ ให้มีใจกล้าไม่กลัวตาย ได้รู้แจ้งทางจิตใจบ้าง ผลบุญกุศลทันตาเห็น โบราณครูบาท่านกล่าวไว้ว่าต้องพวกมีตาทิพย์ ตาปัญญาธรรมชาติจักษุ จึงมองเห็นคุณเป็นประโยชน์แก่ตนเอง และสรรพสัตว์ทั่วมตะไม่มีวันจบสิ้น

ดังเช่นทุก ๆ คนมีเกิดมาแล้ว และก็ต้องมีตาย คงจะไม่มีใครค้านว่าไม่จริงแน่นอน ดังเช่นถึงวันหมดอายุ หรือวันด่วนจี๋ เรียกว่าไม่มีเวลาที่จะไปถามใคร ๆ ได้แล้ว วันนั้นจะมีค่าสูงแก่ชีวิต เช่นวันเวลานาทีระทึกใจเกิดขึ้น มีเหตุการณ์อันวิกฤต เช่นมีภัยอันตรายที่คาดไม่ถึงอันไม่เที่ยงเกิดขึ้นแก่ชีวิต แต่ภายในใจยังคิดได้...ปากยังพอพูดเรียกร้องได้บ้าง...

แต่พูดไม่ค่อยจะออก...พูดไม่ค่อยจะหมด...แต่ใจยังรู้หมด...เป็นภาวะที่จำยอมของสังขารชีวิต เช่นความตายจะมาถึง... ถ้าบุคคลนั้นได้รู้แจ้งทางธรรมะแนวนี้ไว้บ้าง จะมีสติปัญญาที่มั่นคง จิตไม่หวั่นไหวง่าย ๆ นัก มีจิตยังคิดสู้ จิตมีกำลังใจ มีเพื่อนทางใจอบอุ่นจิตใจได้อย่างหนึ่งแล... สาธุ!

คัมภีร์วิญญาณศาสตร์ เป็นของกลุ่มเทวนิยม จีนเก็บเรื่องไว้ว่าเป็นของนักปราชญ์ก่อนพุทธกาลมีหลายศาสนา เคารพบูชาพระสูตรต่าง ๆ นี้ กล่าวไว้ว่าถ้านักศึกษาธรรม สนใจรู้สูตรศาสตร์การตาย 4. อย่างที่กล่าวมานี้ และยังปฏิบัติได้บ้าง เหมือนดังผู้มีหยกดีก้อนใหญ่ สีเขียวสดใสอย่างสวยงามตา หรือมีทองคำ มีเพชรน้ำเอก ที่ชาวโลกเขานิยมอันหาค่าบมิได้ เป็นสมบัติติดตัวไว้ทุกชาติมีมากมายแล้วแล... สาธุ!

คัมภีร์มรณสติปัญญาจิตสูตร

เป็นพระสูตรโบราณที่รวมเอาธรรมอันเก่าแก่มากที่ตกสืบทอดกันลงมาตั้งสมัยราชวงศ์ฮั่น พระอรรถกถาจารย์ พระอริยครูบาเจ้า ฝ่ายจีนเห็นคุณค่าสูงมาก จึงช่วยกันเก็บเรื่องสอนถ่ายทอดกันไว้ ความเก่าแก่มากของคัมภีร์ จนแทบจะค้นหาชื่อผู้แต่งไม่พบ มีบางภาษาเรียกว่า "**คัมภีร์มรณญาณ**" ก็มี เป็น

ที่รวมเก็บเรื่องก่อนพุทธกาล และหลังพุทธกาลเป็นเวลานานๆ หลายพันปี มีรหัสลับของสวรรค์ ที่แต่ละครูบาพอรู้ในสูตรศาสตร์ธรรมบ้างแล้ว ก็มักจะชอบปกปิดไว้เป็นความลับ หวงกันไว้สอนแต่ศิษย์ในสายเดียวกันเป็นส่วนมาก ดังเช่นเคล็ดลับในการเตรียมตัวตาย มีกรรมวิธีที่จะตายได้ตามต้องการที่จะดับจิตขาดใจตาย จะยืนตาย จะนั่งตาย หรือนอนตาย ถ้าทำได้เป็นจิตวิทยาเรียกความสนใจของศรัทธาชนให้มาเคารพนับถือ ในศาสนาของตนได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ส่วนมากมักจะก่อเป็นองค์เจดีย์ เป็นรูปวิหาร เปิดประตูเดินเข้าออกได้ก่อน ทุกๆ วันจะเข้าไปนั่งฝึกเจริญรูปฌานต่างๆ เข้าๆ ออกๆ ให้ศิษย์เห็นสอนเขาไปในตัว ทำจนชิน และควบคุมลดพวกอาหารหยาบๆ ถือมังสวิรัติ (เจ) ลดน้อยลง ใช้เวลา 7 ปีร่างกายจะเปลี่ยนแปลงจะปรับตัวรับได้ ฝึกจนได้ฌาน ถึงรูปฌาน 4. ร่างกายจะแข็งตัวทรงพลัง คุมจิตได้มาก จนถึงวันสุดท้ายสั่งปิดประตูเจดีย์ตายในรูปฌานต่างๆ (ตายอย่างนี้มีมากมาย) เพราะว่าไม่มีถ้ำหรือภูเขา ที่ปลอดภัย จากสัตว์ร้าย จึงต้องสร้างเป็นเจดีย์[1]

[1] พระนิกายเซ็น (ฌาน) ในญี่ปุ่น ตายแบบเข้ารูปฌาน 4 ในเจดีย์มีมากมาย ได้เปิดเจดีย์ให้ นำออกโทรทัศน์ดูไปทั่วโลก

โดย ธ. ธีรทาส.

กรรมวิธีตาย 4 อย่างวิชามรดกโลก
สูตรนี้ใช้กับคนเป็นมีชีวิตอยู่ก็ได้-โชคดี
นักปราชญ์แท้ทิ้งผลงานให้โลกพิสูจน์

ตามพระคัมภีร์ มรณสติปัญญาจิตสูตร จีนเก็บเรื่องจากอินเดีย เป็นภาษาจีนโบราณ และภาษาธิเบต ยังมีในภาษาอื่นๆ อีก สรุปความเก็บเรื่องสูตรศาสตร์นี้เหมือนกันว่า กรรมวิธีตายได้ตามต้องการของนักบุญ นักพรต ฤาษี โยคี มหาโพธิสัตว์ องค์เซียนแท้ในลัทธิเต๋าชั้นสูง เป็นหลักธรรมอย่างเดียวกันเวลาใช้ดับจิตขาดใจจากโลกนี้ไป มีคำโบราณกล่าวไว้ว่า ตายได้ตามต้องการของนักปราชญ์แท้ในวิชาการนั้น 4 อย่าง เป็นสูตรสากล เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตน ที่ตนเองได้บรรลุถึงเท่านั้น มีกล่าวไว้ดังนี้ว่า 4 อย่างนี้แพร่หลายตามศาสนาใหญ่ๆ โบราณมาก. ในเมื่อใช้ดับทุกข์กายใจได้ ก็ใช้ตายได้เช่นกัน

(1) **ตายในการกำหนดจิต** เพ่งพิจารณาดู ธาตุ 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) และยังมีวิญญาณธาตุ และ อากาศธาตุ (รวม 6 ธาตุ) ปุถุชนได้เรียนรู้ไว้บ้าง จะกลายเป็นคนมีสติปัญญาโชคดี คือจิตไม่หวั่นไหวเรื่องกลัวตาย หรือกลัวผีต่างๆ (เป็นวีระมนุษย์ที่ไม่มีคนรู้จัก)

(2) **ตายในการกำหนดจิต** ใช้เพ่งคิดพิจารณาดูที่ขันธ์ 5. (รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ) ปุถุชนสมควร

ได้เรียนรู้ไว้ก่อนบ้าง จะกลายเป็นคนมีสติปัญญาโชคดี คือจิตมั่นคงไม่หวั่นไหวต่อ **โลกธรรม 8 ประการ** เท่าไรนัก

(3) **ตายในการกำหนดจิตใน** สติปัฏฐาน 4. (กาย-เวทนา-จิต-ธรรม) ปุถุชนคนโลกีย์ถ้าเรียนรู้ไว้ก่อนบ้าง ก็โชคดีเท่ากับมีเพื่อนทางใจ จิตสดชื่นยืนนาน เพราะความคิดที่เคย "**วิตก-เคยวิจารณ์**" กังวลใจเรื่องต่าง ๆ มันขาดตอนลงไปมาก

(4) **ตายในการกำหนดจิต** ฝึกทำสมถะ-จนได้สมาธิ-แล้วกำหนดจิตติดตามตรงไปที่ลมหายใจเข้าและลมหายใจออก เจริญอานาปานัสสติภาวนา. (ผ่าน 3 อย่าง) จนได้รูปฌานต่าง ๆ อรูปฌานต่าง ๆ อย่างนี้เป็นสติปัญญาของนักปราชญ์ อริยบุคคลหรือผู้ที่ตั้งใจจริง ๆ ทีเดียวนะ ! ปุถุชนคนโลกีย์ถ้าฟังหรือเรียนรู้หลักธรรมไว้บ้าง ให้ประทับจิตติดวิญญาณไว้ก่อน เผื่อเอาบุญไว้ชาติหน้า ๆ ได้มีอนุสัยจิตในทางนี้จะได้เรียนรู้ ทำได้ง่ายขึ้นบ้าง ก็เอาดี ถือว่ามีบุญโชคดีแล้ว

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้กล่าวธรรมสอนไว้อีกว่า **คุณโยมเฒ่า** นับว่ามีบุญทางสังขารมาก อายุมากเท่านี้ ไม่หลงลืมทุกเรื่องได้อย่างนี้หาได้ยากมาก. อริยครูสายตรงจากอินเดียเข้าเมืองจีน หลายทางและหลายยุคสมัย ได้สอนศิษย์สืบถ่ายทอดธรรมไว้ด้วย "**จิต-ถึง-จิต**" ตรงกันเรื่องหนึ่งมาก คือ

กรรมวิธีตายได้ตามต้องการที่จะตายมี 4 อย่าง เป็นวิชาสากลมรดกโลก ไม่ผูกขาดไว้ในศาสนาเดียว **"ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต"** เป็นปัจจัตตังคือผู้ใดบรรลุถึงธรรมะนั้นจะรู้เอง เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!

หลักธรรม พระสูตร 4 อย่างที่กล่าวมานั้น เป็นพุทธพจน์มีในพระไตรปิฎก มหายานและหินยาน กล่าวไว้ชัดเจนมากทั้ง 4 อย่าง. จีนเก็บเรื่องไว้หลายภาษา รวมทั้งของลัทธิอริยครูเต๋าชั้นสูงบางอย่างก็ใช้อย่างเดียวกัน เช่นรูปฌาน 4.

แต่นักศึกษาธรรมส่วนมากมองข้ามไป รู้แต่ว่าหลักธรรม 4 อย่างนั้น เขามีไว้ใช้สำหรับมนุษย์เจริญธรรมดับทุกข์กายใจยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ไม่ได้คิดไปว่า เอามาใช้กับคนใกล้ตาย คนจวนจะตายได้สงบทางไปเป็นอย่างดีเลิศ ถ้าไม่สนใจศึกษาไว้บ้างถึงวันต้องจากกันจริงมักจะล้มเหลว บางคนมีแต่ความกลัวตลอดชาติ ถ้ารู้ธรรม 4 อย่างจะหายกลัวมีสติปัญญาได้มาก.

พระคัมภีร์ **มรณสติปัญญาจิตสูตร** รวมพระสูตรเก็บหัวข้อธรรมเก็บเรื่องไว้เป็นภาษาจีน สรุปความได้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้ประทับที่ภูเขาคิชฌกูฏ อินเดีย ได้ตรัสสอนหลักธรรมด้วย "จิต-ถึง-จิต" ให้แก่คณะ พระโพธิสัตว์ พระอรหันต์ ซึ่งมีพระมหากัสสปะเถระ (ม่อฮอเกียเฮียบไต้จุนเจี๊ย) เป็นประธานในท่ามกลางธรรมสภานี้ พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า

พระนิพพานและจิตที่เยี่ยมลึกซึ้งสูงสุด ภาวะที่แท้จริง และถูกต้องย่อมไม่มีลักษณะ (เป็นพุทธพจน์) แล... สาธุ!

หลักฐานอีกสายหนึ่งจากภาษาธิเบต เก็บเรื่องไว้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสสอนไว้ว่า พระนิพพานที่แท้จริงและถูกต้อง สภาวะที่แท้จริงย่อมไม่มีลักษณะ. สัจจลักษณะคือไม่มีลักษณะ หรือไม่ใช่ลักษณะ นั่นคือนิพพานที่แท้จริง และยังไม่เกี่ยวข้องด้วยภาษาที่เขียนได้ด้วยตัวหนังสือ. และภาษาที่มนุษย์ใช้พูดกันเลย. คือภาษาที่เขียนได้เป็นตัวหนังสือ และภาษาที่มนุษย์เขาพูดจากันนั้น จะเอามาพูดคำว่า "นิพพาน" ยังไม่ถูกหมด เพราะว่าเป็นภาษาเพียงใช้ทางโลกีย์ มีประโยชน์ตรงที่ได้เก็บเรื่องคำสอน ข้อมูลหลักฐานต่าง ๆ ไว้ก่อน แล้วก็ใช้อุปมาอุปไมยให้เข้าเป้าหมายแห่งความรู้แจ้งใน "โลกียธรรม" ก่อน. สูงสุดยอดเป็นโลกุตรธรรม ต้องเป็นปัจจัตตังคือรู้ได้ด้วยเฉพาะตนเอง ที่ได้บรรลุถึง "โลกุตรธรรม" จึงจะรู้แจ้งในธรรมชาติจักษุนั้นเองแล... สาธุ!

หลักฐานสายตรงของนิกายเซ็น (ฌาน) จากอินเดีย เข้าเมืองจีนเก็บเรื่องไว้ว่า สมัยพุทธกาล พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ประทับที่ภูเขา คิชฌกูฏ ได้มีท้าวมหาพรหม มาถวายดอกบัว เป็นพุทธบูชา.

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสว่า บัดนี้ตถาคตได้มี "**ธรรมจักษุครรภ์แท้**"[1] พระนิพพานและจิตที่เยี่ยมลึกซึ้งสูงสุด ภาวะที่แท้จริง และถูกต้องย่อมไม่มีลักษณะ ได้ถ่ายทอดด้วย "**จิต-ถึง-จิต**" มอบให้แก่ **พระมหากัสสปะเถระ** ไปแล้ว. และพระพุทธองค์ยังได้ **มอบบาตร และจีวร** ให้ไว้เป็นปูชนียวัตถุของ พระพุทธศาสนา สืบไปอีกด้วยแล... สาธุ!

เรื่องตรงนี้เอง เป็นบ่อเกิดของนิกายเซ็น (ฌาน) สายตรงในอินเดีย จึงได้นับท่านสาธุคุณ พระมหากัสสปะเถระ เป็นพระสังฆราชองค์ที่ 1. (เป็นประธานสงฆ์องค์ที่ 1.) ในที่ประชุมสังคายนาพระธรรมวินัย (ครั้งที่ 1) ของ พระพุทธศาสนามาตั้งแต่อินเดียโน้นสืบสายตรงแต่ละสมัยลงกันมาอย่างนี้.

ต่อไป พระมหากัสสปะเถระ ได้ทำการถ่ายทอดธรรมด้วย "**จิต-ถึง-จิต**" และมอบบาตร จีวร ให้แก่ พระอานนท์เถระ (ออลั้งจุนเจี้ย) เป็น พระสังฆราช สืบอายุพระพุทธศาสนาองค์ที่ 2 (หรือ พระสังฆปริณายกอันดับที่ 2 ในอินเดีย) แล้วตาม

---

1. คำว่า **ธรรมจักษุครรภ์** นั้นเป็นทางสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ในที่นี้คือครรภ์ที่จะคลอดออกมาเป็น พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ พระอริยโพธิสัตว์ พระมหาโพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างนี้ เป็นครรภ์พิเศษที่สูงสุดกว่าพวกครรภ์มนุษย์และสรรพสัตว์.

จาก ส. โพธินันทะ 2509

ที่ประวัติศาสตร์เก็บเรื่องไว้ว่า ได้ทำการถ่ายทอดแต่งตั้งแบบอย่างนี้ลงมาเรื่อยจนถึง **พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ)** ตามอันดับสายตรงลงมาเป็นองค์ที่ 28 (ในอินเดีย)

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) พบ พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ พ.ศ. 1067 (ในจีน)

หลังจากนี้ไป ประมาณ พ.ศ. 1067 พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) เห็นกองทัพอิสลามเริ่มมีอิทธิพลมากในอินเดีย แล้วพระอาจารย์องค์ก่อน คือ **พระสังฆราชปรัชญาตาระ** (องค์ที่ 27) ได้สั่งไว้อีกว่า ที่สุดแล้ว ให้เอาบาตร จีวร เป็นปูชนียวัตถุต่าง ๆ และหลักธรรมต่าง ๆ ลงเรือใบที่เมืองท่า อินเดีย แล้วอ้อมแหลมมลายู ข้ามทะเลไปถ่ายธรรมไว้ในแผ่นดินจีน. (ตรงกับ สมัย พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่. นิกายเซ็น (ฌาน) เข้าเมืองจีน)

แล้วต่อ ๆ มายังได้ถ่ายทอดให้แก่พระภิกษุที่เป็นชาวจีนแท้อีก 5 พระองค์ รวมสายตรงที่โลกเขานับลงมาจากอินเดียจนถึงเมืองจีน รวมเป็น 33 สมัยพระสังฆปริณายก[1] หลักธรรม

1. รายชื่อ พระสังฆปริณายก 33 พระองค์และรูปบาตรนั้นมีอยู่ในหนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน)" เล่มที่ 1 ของ ธ. ธีรทาส.

ของ พระพุทธศาสนา เข้าเมืองจีนมีมากหลายสมัย แต่ส่วนมากเป็น "**โลกียธรรม**" เบื้องสูงตรงกับจีน ที่ยังขาดแต่อริยครูบา ที่คอยชี้แจงสอนทางให้รู้แจ้งอริยมรรคคือ "**โลกุตรธรรม**" เท่านั้น (จีน-เก่งโลกีย์-อินเดีย-เก่งโลกุตระ)

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้กล่าวอีกว่า ฉันคิดว่าข้อหลักธรรมส่วนใหญ่นั้น **คุณโยมเฒ่า** คงจะได้ศึกษามามากแล้ว แต่ไม่คิดเฉลียวใจว่า หรือมองข้ามไปไม่คิดว่าจะนำเอามาใช้ให้เป็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่แก่ชีวิตตนเองได้ในวันละสังขาร คือวันสุดท้ายของชีวิตตนได้เป็นอย่างดี วันนี้ฉันเพียงแค่สรุปชี้แนะหัวข้อธรรมให้เท่านั้น แล้ว **คุณโยมเฒ่า** อยากจะรู้รายละเอียดต้องไปค้นหาเอาที่ห้องสมุดวัด แล้วทดลองทำตามนั้นดูไปก่อน ภาคปฏิบัติธรรมนั้น เป็นปัจจัตตัง คือรู้ได้ด้วยเฉพาะสติปัญญาธรรมชาติจักษุของตนเอง ผู้รู้แจ้งสัจจธรรม ภายในอนุสัยจิตใจตนเองเท่านั้น

ศิษย์สายนิกายเซ็น (ฌาน) ทุก ๆ พระองค์ที่เป็นอริยครูบาสอนแบ่งปันสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน จะต้องถือเป็นหน้าที่ประกาศธรรมาณาจักรใจนี้ ก่อนตายไว้เสมอ ๆ ต้องพยายามถ่ายทอดสอนสรรพสัตว์ให้รู้แจ้งสูตรศาสตร์นี้ไว้ ก่อนที่จะตายไว้เสมอ ๆ ว่า กรรมวิธีตาย เตรียมตัวดับจิตขาดใจตายได้อย่าง

สงบสบายใจ ไม่หวั่นไหวในวันสุดท้ายของชีวิตใช้หลักธรรมตายได้ตามต้องการ 4 อย่าง และจงระวัง ๆ คำสอนที่ช่วยมนุษย์ละสังขารอย่างนี้จะสูญพันธุ์ จะขาดตอนลงไปจากโลกนี้ เพราะว่าหลักธรรมสูตรศาสตร์อย่างนี้ ผู้ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ทุก ๆ คนสมควรรู้ไว้ มีกรรมสิทธิ์บ้าง ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร แต่ก็ยังมีวิชาที่เป็นมรดกโลก สืบกันลงมาหลายพันปีแล้ว เป็นเพื่อนให้รู้แจ้งทางใจ อบอุ่นทางชีวิตจิตใจมีกำไรชีวิต ได้อย่างมากทีเดียวแล... สาธุ! **(บอกผู้อื่นเป็นบุญ-แจกเป็นทานกุศล)**

ตั้งประณิธาน หรืออธิษฐานจิตไว้ก่อน

คุณยายเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** วันนี้ตั้งใจฟังธรรม อย่างประทับจิต ให้ติดวิญญาณสืบไปกันทุกชาติภพเลย **พระอาจารย์** ได้บอกอีกว่า จงตั้งประณิธานไว้ คือตั้งจิตอธิษฐานไว้ก่อนเสมอ ๆ ว่า ถ้ายังมีชาติภพในวัฏสงสาร ขอให้จงมีบุญกุศลและมีโอกาสสร้างมหาสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานนี้ได้แบ่งปันธรรมทานให้แก่สรรพสัตว์ไว้บ้างแล... สาธุ!

ถ้าคุณโยมเฒ่า เกิดจิตอย่างนี้ในโพธิสัตว์อวตารสูตรเรียกว่า **"โพธิจิต"** จิตแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ จะส่งผลถึง **"พุทธภูมิ"** ฉันอนุโมทนาสาธุ! แล้วขอน้อมนมัสการคุณธรรมแห่งโพธิจิตอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ก่อนอีกด้วยแล... สาธุ!

กรรมวิธีเตรียมตัวตาย-แบบที่ 1.

ตายในธาตุ 4. (ธาตุกัมมัฏฐาน)

เรื่องการตายในธาตุ 4. ได้นั้น เป็นธาตุกรรมฐานโบราณหลายศาสนาสอนใช้มาแล้ว คือการกำหนดจิตควบคุมไว้ได้อย่างหนึ่ง พระสายตรงนิกายเซ็น (ฌาน) นิยมสอนศิษย์ใช้อย่างนี้มาก ในเมื่อใช้ดับทุกข์ได้-ก็ใช้ตายได้เช่นกัน. เคล็ดลับจะต้องสอนให้ศิษย์รู้เรื่องธาตุ 4. ก่อน แล้วยังมี **วิญญาณธาตุ และ อากาศธาตุ. (รวมเป็น 6 ธาตุ)** มันมีอยู่ในร่างกายตน และมีอยู่ภายนอกร่างกายตนอย่างไร? ต้องให้พอรู้แจ้งกฎธรรมชาติจักษุอย่างนี้ไว้ก่อน แล้วใช้สติที่มีปัญญาทางธรรมชาติจักษุ เพ่งคิด (วิปัสนึก) พิจารณาดูจนเห็นแจ้ง รู้แจ้งในจิตใจตนเองว่า พอทุก ๆ คนตายลง หรือสรรพชีวิตสัตว์ถ้าขาดใจลงไปแล้ว ก็คือธาตุ 4. ในร่างกายตนนั้น ให้มองเห็นไปว่าธาตุ 4. มันหวนกลับไปหาธาตุ 4. ภายนอกร่างกายตน มันหวนกลับไปหาธาตุ 4. กลับที่เดิม ๆ หรือกลับไปบ้านเดิม ๆ ของมันเองก็ว่าได้ ให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ตีแตกสูตรนี้จนพอรู้แจ้งสภาวะธรรมชาติจักษุอย่างนี้ไว้ก่อน ให้ได้บ้างก่อน "ธาตุ 4 กลับไปหาธาตุ 4 เดิม" (จดจำไว้ให้แม่นยำทีเดียว)

แล้วสติปัญญาธรรมชาติจักษุชั้นนักปราชญ์ อริยครูบาทางจิต-วิญญาณ ท่านยังมองทะลุสูงไปไกล ๆ กว่านั้นอีกว่า ที่สุด

กันแล้ว ก็จะหนีไม่พ้น ธาตุ 4. พอมนุษย์หรือสรรพสัตว์ ดับจิตขาดใจตายลง ร่างกายก็จะแตกพังกระจาย แล้วก็ยังไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-ก่อน"** ตรงนี้ยังเป็นโลกียธรรมชั้นสูง

แล้วถ้า **คุณโยมเฒ่า** จิตหลุดพ้นไปจากความคิดปรุงแต่ง จิตมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุที่สามารถปลดเปลื้องตนเอง ให้ออกมาจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **"โลกียรมณ์"** ทั้งปวงได้ คือดับโลกียรมณ์ได้หมด คือวีระมนุษย์ ตรงนี้เริ่มจะพบประตูเข้าช่องว่าง จะพบความว่างสุญตา อย่างนี้จึงเป็น วิปัสสนาญาณที่แท้จริง และปลอดภัยเรื่องนิมิตหลอก เรื่องจิตหลอนตัวเอง เรื่องกรรมฐานรั่วง่าย ๆ เพราะว่าได้พบ **"สุญตานิพพาน คือโลกุตรธรรม"** มีสอนอยู่ใน พระพุทธศาสนาที่แท้จริงเท่านั้น (จงจดจำหัวใจสัจจธรรมนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว)

สรุปแก่นธรรม-หัวใจธาตุ 4.
วิปัสนึก และ วิปัสสนาญาณ

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ สรุปแก่นธรรมหัวใจธาตุ 4. (ยังมีวิญญาณธาตุ และ อากาศธาตุ. รวม 6 ธาตุ) ภาคเจริญธรรม

ทดลองการฝึกกายใจ ตรงนี้ฝึกการตายโบราณนิยมใช้เพียงแค่ธาตุ 4. ก่อน ถ้าคนเป็นที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ถึงวันตาย พึงรู้สูตรศาสตร์นี้ไว้บ้าง จะช่วยทำให้มีอายุยืน ทรงพลังทางจิตใจ เพราะจิตรู้แจ้งธรรมชาตินี้ จึงสดชื่น จิตหมดความกลัวการตาย จิตไม่หวั่นไหว จึงเรียกว่ามีชีวิตกลับเป็น ตรงมีใจกล้า จิตรู้ที่ไปจิตรู้ที่มาได้มาก ใช้หลักธรรม 4 อย่างนี้ จนเกิดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ วิปัสนึกที่ถูกทาง มีความนึกคิดที่ถูกทางสภาวะธรรม แล้วยังมองทะลุไปว่าทุก ๆ คน หรือสรรพสัตว์ ถึงเวลาหมดอายุกรรมวิบาก ก็จะต้องตาย รู้ว่าสัตว์นั้นมีอาการอย่างไร... วิญญาณจะไปทางไหนก่อน... ถ้ารู้ว่า ธาตุ 4 ในร่างกายใจเรามันหวนกลับไปหาธาตุ 4 ภายนอกร่างกายเรา ไม่ใช่ตาย มีกำไรชีวิตตรงไม่หวาดกลัวความตายเท่าไรนัก ปลงได้ไว้คอยต้อนรับความตายได้ก่อน ยิ้มสู้ปัญหาต่าง ๆ นั้นเลย "มีสติปัญญาแยกธาตุ-จิตรู้ที่ไป-จิตรู้ที่มา" มีกำไรชีวิตมากแล... สาธุ!

พระสูตรศาสตร์สอนให้เริ่มทำอย่างนี้ ก่อนนอนทุก ๆ คืนฝึกการตาย แล้วจะอายุยืนทรงพลัง

(1) ธาตุลม–ลมในร่างกาย คือลมหายใจนั้นเอง เป็นธาตุเบา ๆ ถ้าดับจิตขาดใจตาย ลมจะออกไปสู่ธาตุลม คือ

ลมหายใจเรานั้นเป็นธาตุเบา ๆ จะระเหย ค่อย ๆ ออกไปสู่ภายนอกร่างกายตน ที่สุดแล้วก็คือหวนกลับไปผสมผเสกับธรรมชาติดั้งเดิมของมันประสานกันในมหาจักรวาล เป็นเช่นนั้นเอง ไม่เที่ยง แล้วมองลึกลงไปอีกชั้นว่า มันยังไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "**อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-ก่อน**" เป็นโลกียธรรมที่สูงมาก ไม่ใช่ตายให้มีความคิดนึก มีวิปัสนึกอย่างนี้ไว้ก่อน เป็น "**วิปัสนึกที่ถูกทาง**" อย่างหนึ่ง

(2) **ธาตุไฟ**-ไฟในร่างกายเรา เป็นธาตุเบา ๆ ถ้าดับจิตขาดใจตายไฟก็จะออกไปสู่ธาตุไฟ คือความร้อน อบอุ่นต่าง ๆ มันจะระเหยออกไปภายนอกร่างกายตน ที่สุดแล้วก็คือการหวนกลับไป ผสมผเสกับธรรมชาติดั้งเดิมของมัน ประสานกันในมหาจักรวาล เป็นเช่นนั้นเอง ไม่เที่ยง แล้วก็ยังไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "**อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-ก่อน**" ไม่ใช่ตายเป็นโลกียธรรมที่สูงมาก ให้มีความคิดนึก เห็นอย่างนี้ไว้ก่อน "**เป็นวิปัสนึกที่ถูกทาง**" อย่างหนึ่ง

(3) **ธาตุน้ำ**-น้ำในร่างกายเราเป็นธาตุเบา ๆ ถ้าดับจิตขาดใจตายน้ำจะออกไปสู่ธาตุน้ำ คือน้ำที่ดื่ม ของเหลวใส เอิบอาบซึมซาบ น้ำนั้นจะระเหยออกไปภายนอกร่างกายตน ที่สุด

แล้วก็หวนกลับไปผสมผเสกับธรรมชาติดั้งเดิมของมัน ประสานกันในมหาจักรวาลเป็นเช่นนั้นเอง ไม่เที่ยง แล้วยังไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-ก่อน"** ไม่ใช่ตายเป็นโลกียธรรมที่สูง ให้มีความคิดเห็นอย่างนี้ไว้ก่อน **"เป็นวิปัสนึกที่ถูกทาง"** อย่างหนึ่ง

(4) **ธาตุดิน**-ดินในร่างกายเราเป็นธาตุหนัก แน่น จะออกไปสู่ธาตุดินนั้นจะระเหยไม่ได้ คือของแข็ง หนัก เช่นกระดูก ฟัน เล็บ พวกที่แข็งต่างๆ ทำให้เกาะกุมกันทรงอยู่เป็นร่างกาย ธาตุดินมันมีความหนักแน่นแข็งกว่า 3 ธาตุแรก พอเราดับจิตขาดใจตาย ธาตุดินจะออกไปสู่ภายนอกร่างกายตน ที่สุดแล้วร่างกายจะบวมขึ้นอืด แล้วดินจะต้องพังกระจายแตกเป็นผุยเป็นผง หวนกลับไปผสมผเสกันกับธรรมชาติดั้งเดิมของมัน ประสานกันในมหาจักรวาล เป็นเช่นนั้นเอง ไม่เที่ยง แล้วยังไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา-ก่อน"** ไม่ใช่ตายเป็นโลกียธรรมที่สูงให้มีความคิดเห็นอย่างนี้ไว้ก่อน **เป็นวิปัสนึกที่ถูกทาง ถูกสัจจภาวะธรรม** มากแล... สาธุ! (โบราณหลายศาสนาใช้สูตรนี้กันมาก)

ธาตุกรรมฐาน

สรุปความตาม**คัมภีร์อรรถกถามหาปรัชญาปารมิตาสูตร** ได้กล่าวไว้ว่า จงสังเกตุการณ์ดูคนที่ตายทุก ๆ คนดูตรงหมดลมหายใจก่อน เรียกว่าตายทั่วโลกถือกฎความตายแบบเดียวกัน

ฉะนั้นธาตุลม–มันเบา ๆ เคลื่อนไหวเร็วจะระเหยออกจากร่างกายคนง่าย ๆ จึงออกไปก่อน. (เขาจึงพูดว่าหมดลมหายใจ)

แล้วธาตุไฟ–มักจะร้อน มีอยู่ในร่างกายก็คือความอบอุ่น เช่นไฟธาตุพลังงานสำหรับย่อยอาหารต่าง ๆ มันก็ยังเบา ๆ อีกระเหยออกไปได้ง่าย ๆ ก่อน. (เขาจึงนิยมพูดว่า–ไฟธาตุดับ) จงเอาจิตฝึกการติดตามธรรมชาติอย่างนี้ไว้ก่อน.

แล้วธาตุน้ำ–นั้นพวกของเหลวใส น้ำเอิบอาบ ซึมซาบซ่าน เช่นเลือดหรือเหงื่อ เหงื่อที่ซึมออกตามผิวหนังขุมขนร่างกายคนต่าง ๆ ก็คือส่วนมากเป็นน้ำที่เราดื่มกินเข้าไปในวันหนึ่ง ๆ นั่นเอง มันเป็นธาตุเบา ๆ ก็จะระเหยไปได้ง่าย ๆ ก่อน เอาจิตเราติดตามพิจารณาดูธรรมชาติอย่างนี้ไว้ก่อน

ส่วนธาตุดิน–นั้นสุดท้าย เป็นธาตุที่หนัก แข็งกว่า 3 ธาตุแรก. **ธาตุดิน**ในร่างกาย เช่นพวกกระดูก ฟัน เล็บ พวกของข้นแข็งต่าง ๆ มันทำให้เกาะกุมสังขารทรงอยู่รอดได้นาน ๆ จะพังกระจายแตกหักเป็นผุยเป็นผง บุบสลายตัวแยกออกไปสู่

ธาตุดิน ภายนอกร่างกายตน คือดินจะหวนกลับไปสู่ดินนั่นเอง. จงเอาจิตฝึกการพิจารณาติดตามดูธรรมชาติ 4 อย่างนี้ไว้ก่อน

สรุปความทั้ง 4 ธาตุ เป็นความไม่เที่ยง มันเกิดดับเปลี่ยนแปลงไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา"** ก่อน ตรงนี้ตำราฝึกสอนสมถะกรรมฐาน ที่ใช้กันมาก บอกให้ฝึกการเอาจิตติดตามพิจารณาดูธรรมชาติอย่างนี้ไปก่อน จะเห็นได้ว่า จิตยังจะต้องคิดพิจารณาดูตามไป แยกธาตุ แสดงว่าจิตยังต้องมีความคิดปรุงแต่ง จิตยังต้องเกิดดับแน่นอน นั่นคือเรียกว่าเป็น **"โลกียรมณ์"** ตำราจัดไว้ว่าเป็น **"โลกียธรรม"** นั่นเอง ทุก ๆ อริยครูบาที่สอนสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน ได้บอกศิษย์ให้สนใจจดจำ หัวใจพระสูตรนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว ป้องกันความสับสนตอนปลายมือ. (แล้วจะงมงายในอารมณ์)

สรุปความตรงนี้ไว้ว่า ถ้าจิตยังเกิดดับ จิตเกิดมีความคิดปรุงแต่ง นั่นเป็น **"โลกียรมณ์"** พระสูตรจึงจัดไว้ว่าเป็น **"โลกียธรรม"** ที่ถูกต้อง คือ **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา"** ก่อน ยังเป็นโลกียธรรม. ถ้ารู้แจ้งอย่างนี้ได้ก็นับว่าภูมิธรรมที่สูงมาก รู้แจ้งทางโลกีย์ **เป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทางแล . . . สาธุ !**

ถ้าคุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** ทำจิตให้หลุดพ้นได้แล้ว คือจิตหยุดการเกิดและดับ จิตหยุดความคิดปรุงแต่งทั้งหมดลงได้

ตรงนี้จะเข้าช่องว่างของธรรมชาติ ทางตำราสอน **วิปัสสนาภูมิ** สอนไว้ว่า จะเข้าช่องว่างสุญตา จะพบความว่างเป็นสุญตาวิหารธรรม สุญตานิพพานก็เรียก นิพพานที่สูงสุดของ **พระพุทธศาสนา คือโลกุตรธรรมแล... สาธุ!** มีสอนไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง จดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว วิปัสสนาญาณที่แท้จริงคือสติปัญญาของ **โลกุตรธรรมแล... สาธุ!**

วิญญาณธาตุ และ อากาศธาตุ

คัมภีร์ โพธิสัตว์อวตารสูตร ได้รวมคำสอนที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสสอนพระโพธิสัตว์ต่าง ๆ ได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์ทุกคนถ้าดับจิตขาดใจตายลงในขณะจิตที่มี อารมณ์ธรรม 4 อย่าง (ธาตุ 4.) ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นสุญตาได้ หรือให้อยู่ในอาณาจักรแห่งความว่างได้อย่างนี้ อริยครูบาหลายยุครวบรวมความพุทธพจน์ไว้ว่า เป็นการตายของมนุษย์ปุถุชนคนโลกีย์ที่หาได้ยาก ดีที่สุด สูงที่สุดของการตายในชาติหนึ่ง ๆ ถึงแม้ผู้ตายนั้น มีกิเลสตัณหาอุปาทาน ชั้นละเอียดยังดับไม่หมดก็ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสารแน่นอน เพราะว่ายังมีเหลืออีก คือ **"วิญญาณธาตุ และ อากาศธาตุ"** แต่ก็ได้ประกันชีวิตไว้

แล้วว่า ได้ปิดประตูนรก ปิดทางไปเกิดเข้าท้องของสัตว์เดรัจฉาน ชาติต่างๆ ปิดทางไปเกิดเป็น เปรต ยักษ์ มาร อสุรกาย แล้ว. จะได้มีบุญกุศล มีศีล 5 บริสุทธิ์ด้วย เป็น "**ชนกกรรม**" ที่นำทางให้ได้ไปเกิดในมนุษย์ภูมิที่ดีก่อน ได้รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-โรคภัยน้อย-อายุยืน. มีชนกกรรมจะนำทางให้ไปเกิดในเทวภูมิที่ดีสูงก่อนมากแล... สาธุ!

(จบเทศนาธรรมการเตรียมตัวตายโบราณแบบที่ 1.)

กรรมวิธีเตรียมตัวตาย-แบบที่ 2.
(ตายในขันธ์ 5 ว่าง) โชคดี

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ เทศนาธรรมโปรด คุณโยมเฒ่าโค้วเม้งเฮียง วันอายุ 100 ปี. กรรมวิธีโบราณให้ฝึกการตายใน **ขันธ์ 5 ว่าง ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด** เป็นธรรมะของ **พระอรหันต์** ที่หลุดพ้นหมดชาติขาดภพนิพพาน มีหลักฐานในพระคัมภีร์ "ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (บ๊วเยียปอล่อมิกซิมเก็ง)" พระถังซำจั๋ง ก่อนมรณภาพสอนศิษย์ไว้

ปุถุชนคนโลกีย์ ถ้ารู้จักนำเอามาใช้ฝึกจิตไว้จะมีคุณประโยชน์มาก ตรงที่จิตว่างมาก ปล่อยวางทางใจได้ง่ายๆ จง

ฝึกให้เห็นว่า **"ขันธ์ 5 ว่าง ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด"** คือ กรรมวิธีการกำหนดจิต เพ่งจิตคิดพิจารณาดูที่ **ขันธ์ 5. (รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ) ทั้ง 5 อย่างนี้ให้ดูเป็น** ของไม่เที่ยง ที่สุดเป็นความว่างได้ หรือมนุษย์ทุก ๆ ชีวิตพอดับจิตขาดใจตาย ก็จะหวนกลับไปผสมผเส ประสานกลมกลืนกับความว่าง ดั้งเดิมของมันเองในมหาจักรวาล ให้มีความคิดเห็นอย่างนี้รู้ไว้ก่อน เป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทาง จะพบทาง **"วิปัสสนาญาณ"** ที่แท้จริงได้ง่ายขึ้นมากแล... สาธุ!

ขันธ์ 5 ว่าง ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด จะมีชีวิตอยู่ก็สงบกายใจมาก สดชื่นยืนนาน มีกำไรชีวิต ถึงวันที่จะตายก็ตายในธรรมาณาจักรใจอย่างนี้ มักจะตายได้ตามต้องการ ดับจิตอย่างสงบว่างมากแล... สาธุ!

พระสูตร หรือกรรมวิธีอย่างนี้เข้าเมืองจีนมานานแล้ว แต่มาแพร่หลายดังเอาตอนที่ **พระถังซำจั๋ง** ได้นำพระสูตรนี้ ที่ครบชุด ชื่อ **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก** จากมหาวิทยาลัย **นาลันทา อินเดีย นำเข้าเมืองจีน คัดนักปราชญ์ 1,000 ท่านได้ตั้งกองแปลถวาย พระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องเต้ ราชวงศ์ถังจีน.**

แล้วครูบาอาจารย์ต่าง ๆ แทบทุกนิกาย ถ้าเจริญธรรมนี้ยังไม่ได้หมด ทำไม่ได้ดี ก็มักจะยังปกปิด ไม่กล้าเทศนา

สอนธรรมทานนี้ไป รู้แต่ว่าสอนให้มนุษย์ใช้เป็นบทสวดมนต์ **"ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (บั๋วเยียปอล่อมิกชิมเก็ง)"** ใช้เป็นมนต์ศักดิ์สิทธิ์ ทำพิธีกรรม ในกลุ่มเทวนิยมกันมาก แต่ยังมองข้าม หรือเข้าไม่ถึงว่า เอามาใช้ในวันตาย เตรียมตัวละสังขารก็ได้เป็นอย่างดีแล... สาธุ!

ขันธ์ 5 ว่าง-ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด
(รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ.)

(1) **รูป**-จงใช้วิปัสสนา ที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เพ่งคิดพิจารณาดูรูปร่างกายตัวตนของเรานี้ รูปลักษณะต่าง ๆ จนเห็นแจ้งตามความเป็นจริงว่าปรุงด้วยธาตุ 4. ประชุมปรุงแต่งกันได้ส่วนยังมีวิญญาณธาตุ และอากาศธาตุ. (รวม 6 ธาตุ) รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ คืออารมณ์ที่เกิดขึ้นทางใจว่า **"เห็นรูป-ในรูป. ที่สุดเป็น-อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา" ก่อน** ยังเป็นโลกียธรรมเป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทาง

ถ้าจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ**โลกียรมณ์** จะเข้าช่องว่าง จิตดับความคิดปรุงแต่ง ดับการเกิดดับทั้งปวงลงหมด เป็นความว่าง คือพบสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรมแล... สาธุ! (เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง)

(2) **เวทนา**-จงใช้วิปัสสนา ที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เพ่งคิดพิจารณาดู-เวทนา แปลว่าความรู้สึก เช่นทุกข์และสุข ต่าง ๆ จนเห็นแจ้งตามความเป็นจริง รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ ที่เกิดขึ้นทางใจว่า **"เห็นเวทนา-ในเวทนา. ที่สุดเป็น-อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา" ก่อน** ยังเป็นโลกียธรรม. เป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทาง

ถ้าจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ**โลกียรมณ์** จะเข้าช่องว่าง จิตดับความคิดปรุงแต่ง ดับการเกิดดับทั้งปวงลงหมด เป็นความว่าง คือพบสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรมแล... สาธุ! (เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง)

(3) **สัญญา**-จงใช้วิปัสสนา ที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เพ่งคิดพิจารณาดูสัญญา แปลว่าความจำได้ ความหมายรู้ ต่าง ๆ จนเห็นแจ้งตามความเป็นจริง รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ ที่เกิดขึ้นทางใจว่า **"เห็นสัญญา-ในสัญญา. ที่สุดเป็น-อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา" ก่อน** ยังเป็นโลกียธรรม. เป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทาง

ถ้าจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ**โลกียรมณ์** จะเข้าช่องว่าง จิตดับความคิดปรุงแต่ง จิตดับการที่เกิดดับทั้งปวงลงหมด เป็นความว่าง คือพบสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรมแล... สาธุ! (เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง)

(4) **สังขาร**–จงใช้วิปัสสนา ที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เพ่งคิดพิจารณาดู **สังขาร** คือร่างกาย ตัวตน รวมจิตใจที่มารวมปรุงแต่งต่าง ๆ จนเห็นแจ้งตามความเป็นจริง รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ของ สังขารว่า **"เห็นสังขาร–ในสังขาร–ที่สุดเป็น–อนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา" ก่อน** ยังเป็นโลกียธรรม เป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทาง

ถ้าจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ**โลกียรมณ์** จะเข้าช่องว่าง จิตดับความคิดปรุงแต่งอุปาทาน ที่จิตเกิดดับทั้งปวงหมด เป็นความว่าง คือพบสุญตานิพพาน จึงเป็นโลกุตรธรรมแล... สาธุ! (เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง)

(5) **วิญญาณ**–จงใช้วิปัสสนา ที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เพ่งคิดพิจารณาดู **วิญญาณ** แปลว่าความรู้สึก คือความรู้สึกตัวจิตใจ รู้แจ้งทางใจตามความเป็นจริง จนเห็นแจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ของวิญญาณ **"เห็นวิญญาณ–ในวิญญาณ ที่สุดเป็นอนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา" ก่อน** ยังเป็นโลกียธรรม. เป็นวิปัสนึกคิดที่ถูกทางเห็นความไม่เที่ยงสาธุ!

ถ้าจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **โลกียรมณ์** จะเข้าช่องว่าง จิตดับความคิดปรุงแต่งอุปาทานต่าง ๆ ดับความเกิดดับของจิตทั้งปวงลงหมด. **ขันธ์ 5 ว่างทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด.** เป็นความว่างคือพบสุญตานิพพาน อย่างนี้จึงเป็นวิปัสสนา

ญาณ **คือวิปัสสนาญาณธรรมชาติจักษุ ที่แท้จริงของ พระพุทธศาสนา คือโลกุตรธรรมแล... สาธุ!** (เป็นวิปัสสนาญาณธรรมชาติจักษุ ที่ดับทุกข์กายใจหลุดพ้นวัฏสงสาร)

สรุปความขันธ์ทั้ง 5 กรรมวิธีการเตรียมตัวตายนั้น ศิษย์โง่ที่เรียนเซ็น (ฌาน) ไม่คิดเฉลียวใจว่า จะเอาไปใช้กับคนเป็นที่มีชีวิต คนยังไม่ตายก็ได้ดี จะทำให้มีกำไรชีวิตอายุสดชื่นยืนนานได้ เพราะว่าจิตหมดความทุกข์วิตกกังวลใจในเรื่องความตาย ก็จะหมดดับทุกข์ลงมาก ทำให้ชีวิตกลับเป็นได้ตามต้องการ จิตผู้นั้นเห็นว่าจะตายช้า หรือจะตายเร็ว มันก็คือตายตัวเดียวกัน กูพ้นมากแล้วโว้ย! ไชโยเลย! รู้แจ้งในธรรมชาติจักษุวิปัสสนาญาณว่า ถ้ามนุษย์ทุกคน ยังไม่หมดกิเลสตัณหาอุปาทาน มันก็ยังต้องเกิดในวัฏสงสารกันอีกนั่นเอง แต่ทางนี้ได้ชี้แนะทางอย่างน้อยให้ไปเกิดที่ดี มนุษย์ภูมิ เทวภูมิ ก่อนแล... สาธุ!

หลังจาก **พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา** (ตั๊กม้อไต้ซือ) ได้นำคำสอนแบบอย่างเซ็น (ฌาน) สายตรงจากอินเดียที่ชี้แนวทาง**โลกุตรธรรม** เข้าเมืองจีน พวกสำนักเซียนชั้นสูง **เต๋าหยิน** ที่มีพื้นฐานสติปัญญาโลกีย์สูง ยอมรับหลักธรรม กรรมวิธีตายแบบอย่างนี้ เพราะว่าทางฝ่ายเต๋าชั้นสูง ก็เจริญ **รูปฌาน 4.** ได้อยู่ก่อนแล้ว จึงทำให้พุทธกับเต๋าเป็นมิตรไมตรีกันเลย สาธุ!

(จบเทศนาธรรมการเตรียมตัวตายแบบโบราณที่ 2)

บทที่ 12

กรรมวิธีเตรียมตัวตาย-แบบที่ 3.

(ตายในสติปัฏฐาน 4 四念處)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ในวันรุ่งขึ้นได้เทศนาธรรมต่อไป **พระภิกษุชอเจ็งได้บันทึกไว้** คือกรรมวิธีเตรียมตัวตาย เพิ่มขึ้นจากเมื่อวานนี้อีก 2 อย่าง **นับเป็นแบบที่ 3. ตายในสติปัฏฐาน 4. คือกาย-เวทนา-จิต-ธรรม.** ตายแบบนักปราชญ์แท้ในวิชาการนั้น ทิ้งผลงานให้โลกพิสูจน์ได้ อมตะ. ปุถุชนสมควรเรียนรู้ไว้ว่าใช้ดับทุกข์-ใช้ตายก็ได้บอกลูกสอนหลานเป็นบุญ-ทานสืบไป สาธุ!

(1) ตายใน-สติปัฏฐาน 4. ตายแบบนักปราชญ์ที่แท้จริงในวิชาการนั้น คือการกำหนดจิตใช้เพ่งคิดพิจารณาดูแล้วใช้การเจริญอานาปานัสสติภาวนา นำทางให้จิตเกิด-สมถะ. ผลสมาธิจะตามมาได้ง่ายขึ้น ถัดไปยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา มี 4 ขั้นตอน (สมถะ-สมาธิ-อานาปานัสสติภาวนา-วิปัสสนาปัญญา) ใช้วิปัสสนาญาณเพ่งจิตคิดนึก **"วิปัสนึก"** พิจารณาดูใน **สติปัฏฐาน 4. (สี่เนี่ยมฉู่) คือ กาย-เวทนา-จิต-**

ธรรม. จนเห็นแจ้งในธรรมชาติจักษุ ตามความเป็นจริง รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ของ **"กาย-เวทนา-จิต-ธรรม"** 4 อย่างนี้ เห็นแจ้งจนทะลุวัฏสงสารไปว่า มันก่อขึ้นตั้งอยู่ แล้วก็แตกดับสลายไป ไม่เที่ยง มันยังเกิดดับปรุงแต่งเปลี่ยนแปลงไป มันไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น **"อนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา"** 3 อย่างก่อน เพราะว่าเป็น **"โลกียรมณ์"** ตรงที่จิตยังต้องมีความคิดปรุงแต่ง จิตยังต้องเกิด-ดับ. จึงเป็น **"โลกียธรรม"** ถ้ารู้แจ้งได้จริงๆ อย่างนี้จนประทับจิต ติดวิญญาณไป ก็นับว่าเป็นบุญกุศลมากแล้ว ถึงแม้ยังไม่หลุดพ้นจากกิเลสตัณหาอุปาทาน หรือดับทุกข์ใจ ชั้นละเอียดไม่หมด ยังเป็นปุถุชนคนโลกีย์ แต่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุอย่างนี้ได้ ติดตามไปเกิดชาติหน้าๆ ไปทางสูงปลอดภัยในชาติภพมากสาธุ! (พึงจดจำหัวใจธรรมะนี้ ไว้ให้แม่นยำทีเดียวว่าใช้ดับทุกข์-ใช้ตายก็ได้)

คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง ถ้าจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **โลกียรมณ์** ได้หมด คือจิตว่าง จิตสามารถปลดเปลื้องตนเองให้ออกจากการมีความคิดปรุงแต่ง จิตเกิดดับว่างลงทั้งหมดได้อย่างนี้ ตรงนี้เองจะเข้าช่องว่าง พบความว่าง **เรียกว่าสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรม** ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมดได้ตามต้องการ ที่ยังไม่มีสอนไว้ในศาสนาอื่นๆ เป็น

วิปัสสนาญาณที่แท้จริง เป็นปัจจัตตังคือ รู้ได้ด้วยเฉพาะตนเอง ที่ได้บรรลุถึงธรรมนั้น (คือติกเต๋า) จึงจะรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง ด้วยธรรมชาติจักษุพบอาณาจักรของความว่างสุญตา ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พักอยู่ในสุญตาวิหารธรรมแล... สาธุ!

แก้โรคกลัวผี-กลัวตาย

แล้วปุถุชนคนโลกีย์ส่วนมากมักจะเป็นโรคกลัวผีกลัวตาย จิตหวั่นไหวง่าย ๆ ถ้ามาสนใจศึกษาสูตรศาสตร์หรือฟังหรืออ่านหนังสือสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานอย่างนี้ไว้เสมอ ๆ นานไป จะเกิดเป็นผลบุญกุศลอย่างหนึ่ง คือได้มีหลักวิชาการเป็นสติปัญญาธรรมชาติจักษุที่แท้จริง เป็นเพื่อนทางใจ จะควบคุมจิตใจตนเองได้สติมากขึ้น แก้โรคต่าง ๆ เช่นชอบเป็นคนขี้สงสัย จิตชอบหวาดระแวงสิ่งที่มองไม่เห็นตัว กลัวภัยการตาย กลัวผีสางต่าง ๆ จะเริ่มเบาลง มีสติปัญญาใจกล้าเข้ามาแทนที่ บางคนอยากจะรู้เห็นสิ่งที่เคยกลัว เคยโง่หลงงมงายในอารมณ์นั้นเสียอีกด้วย พอจิตรู้แจ้งในธรรมชาติจักษุที่แท้จริงแล้ว มีเพื่อนอบอุ่นทางใจ คือมีหลักวิชาการแยกธาตุทางใจเข้ามาแทนที่เดิมจะกลายเป็นอีกคนหนึ่งไปเลย. บางคนเป็นครูสอนลูกบอกหลานได้อีกด้วย ถึงวันเวลาที่จะตายจริง ๆ จิตไม่หวั่นไหว ยิ้มสู้เมื่อภัยมาถึงได้มาก

แล...บางคนเกิดมีมรณญาณ คือรู้วันตาย กำหนดวันตายของตนเองได้ วันละสังขารชีวิต รู้ได้คือวีระมนุษย์ที่ไม่มีคนรู้จัก สาธุ!

ถ้าตายในธรรมาณาจักรใจที่กล่าวมานี้ ทางไปของวิญญาณสูงดีมาก ไปมนุษย์ภูมิที่ดี ไปเทวภูมิที่สูงก่อน คือได้ประกันชีวิตไว้ว่า ได้ปลอดภัยจากประตูนรก ปิดประตูทางเดรัจฉานชาติ และเปรต ยักษ์ มาร อสุรกาย ไว้บ้างแล้วแล... สาธุ!

สมัยสามก๊ก พระเจ้าฮั่นเม้งตี่

หลักฐาน พระพุทธศาสนา เข้าเมืองจีนโดยทางการ สมัยสามก๊ก 1. จีนมีศาสนาขงจื๊อสอนอยากอยู่. 2. ศาสนาเต๋าสอนไม่อยากตาย. 3. พุทธสอนไม่อยากเกิด. มีอยู่ก่อนแล้ว

พระเจ้าฮั่นเม้งตี่ ราชวงศ์ฮั่น ได้มีการแปล พระสูตรต่าง ๆ ของนิกายหินยาน และมหายานก็มี ก็นิยมสอนให้ใช้กรรมวิธีตายแบบ 4 อย่างนี้บ้างเหมือนกัน มาในยุคหลัง ๆ ครูบาที่ยังเจริญธรรมแบบนี้ไม่ได้ดี จึงไม่กล้าเทศนาสอนธรรมนี้ไปเท่าไรนัก พอนาน ๆ ปีเข้าก็ลืมกรรมวิธีอย่างนี้ไป ลืมตรงที่ว่าธรรมอย่างนี้ ไม่ใช่ใช้แต่คนเป็นเท่านั้น เพื่อดับทุกข์กายใจเพียงอย่างเดียว ถึงแม้คนที่จะตายหรือคนใกล้ตายก็ใช้ได้ดี จงสนใจธรรมนี้ไว้เป็น "วิปัสนึก" ให้รู้จักนึกคิดไว้ก่อน ต่อไปจะกลายเป็นทางรู้ "วิปัสสนาญาณ" ที่แท้จริงได้ง่ายขึ้นมาก อริยครูโบราณทางนี้ท่านสอนไว้อย่างนี้

สมัยราชวงศ์ถัง พระถังซำจั๋ง

พระถังซำจั๋ง ราชวงศ์ถัง ได้นำ **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร** 600 ผูก จากอินเดีย นำมาแปลไว้เป็นภาษาจีน มีภาคอรรถกถาจารย์เรื่องวิปัสสนาภูมิ ใช้สติปัฏฐาน 4 (กาย-เวทนา-จิต-ธรรม) กล่าวไว้ตรงกันมาก ดังนี้

(1) **กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน** จงใช้วิปัสสนาที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ใช้มาเพ่งคิดวิปัสนึก (วิปัสนึก) ใช้มาเพ่งคิดพิจารณาดู-กาย คือร่างกายเรานี้ จนเห็นแจ้งกายตามธรรมชาติที่เป็นความจริง จนรู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ที่เกิดในใจตนว่า **"เห็นกาย-ในกาย-เป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" 3 อย่างนี้ก่อน** เป็น **"โลกียธรรม"** เพราะจิตยังต้องเพ่งคิดพิจารณาดู คือจิตยังต้องมีความคิดปรุงแต่ง จิตเกิดดับมีอุปาทานอยู่ จึงเป็น **"โลกียรมณ์" คือโลกียธรรมนั่นเอง**

ถ้าจิต คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** จิตได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **"โลกียรมณ์"** ได้แล้ว ตรงนี้จะเข้าช่องว่าง มองเห็นว่า-กาย คือร่างกายเรามันมีแตกดับแล้วก็หวนกลับไปประสานกับความว่าง **เป็นสุญตานิพพาน คือโลกุตรธรรม** อย่างนี้จึงเป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง (วิปัสสนาภูมิ) (ปุถุชนเรียนรู้ไว้ก่อนบ้างจะโชคดี) สาธุ!

(2) เวทนานุปัสสนาสติปัฏฐาน – จงใช้วิปัสสนาที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ใช้เพ่งคิดวิปัสนึก (วิปัสนึก) พิจารณาดู เวทนาคือความรู้สึก ความรู้สึกทุกข์และสุขต่าง ๆ ในกายใจตน จนเห็นแจ้งในธรรมชาติเวทนาตามธรรมชาติที่เป็นความจริง จนรู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ที่เกิดในจิตใจตนว่า **"เห็นเวทนา-ในเวทนา-เป็นอนิจจัง-ทุกข์ขัง-อนัตตา"** 3 อย่างนี้ก่อน **เป็นโลกียธรรม** เพราะจิตยังต้องเพ่งคิดพิจารณาดู จิตยังต้องเกิดดับมีอุปาทาน จิตยังต้องมีความคิดปรุงแต่งอยู่ จึงเป็น **"โลกียรมณ์" คือโลกียธรรมนั่นเอง**

ถ้าจิต คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** จิตได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **"โลกียรมณ์"** ได้แล้ว ตรงนี้จะเข้าช่องว่าง มองเห็นว่า-กาย-ร่างกายใจเรา มีเวทนา คือความรู้สึกทุกข์และสุข มันหวนกลับไปประสานกับความว่าง ดับสลายหายไปในความว่างมาก จะพบความว่าง เบากายใจ **พบช่องว่างเป็นสุญตานิพพาน คือโลกุตรธรรม เป็นวิปัสสนาญาณ** ที่แท้จริง (วิปัสสนาภูมิ) สาธุ! (ปุถุชนฟังและเรียนรู้ไว้ก่อนตายบ้างจะโชคดี)

(3) **จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน**-จงใช้วิปัสสนาที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ใช้เพ่งคิดวิปัสนึก (วิปัสนึก) พิจารณาดูจิตในจิตตน จนเห็นแจ้งในธรรมชาติของจิตตน มีอนุสัยตามที่เป็นจริง รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ที่เกิดขึ้นในอนุสัยตนจนเห็นว่า **"เห็นจิต-ในจิต. เห็นอนุสัย-ในอนุสัย. เป็นอนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา"** 3 อย่างนี้ก่อน เป็น **"โลกียธรรม"** เพราะจิตยังต้องเพ่งคิดพิจารณาดู จิตยังต้องเกิด-ดับ จิตเป็นสังขาร มีอุปาทานอยู่ จิตยังต้องมีความคิดผูกพันปรุงแต่งในโลกธรรมทั้งปวงอยู่ จึงเป็นอัตตา เป็นตัวตน ชั้นละเอียด **จิตเป็นสังขาร จึงเป็น "โลกียรมณ์" คือโลกียธรรมนั่นเอง** (จดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว-จะไม่สอบตก.)

ถ้าจิต คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** จิตได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความคิดผูกพันดึงดูดของ **"โลกียรมณ์"** ได้แล้วตรงนี้ จะเข้าช่องว่าง จะมองเห็นว่าร่างกายเรารู้สึกเบา ๆ ใจว่างมันประสานกับความว่าง ดับความคิดปรุงแต่งในโลกธรรมทั้งหมดเอง จะพบความว่างสุญตานิพพาน **คือโลกุตรธรรม** เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง (วิปัสสนาภูมิ) สาธุ! (ปุถุชนฟังและเรียนรู้ไว้ก่อนบ้างให้มีสติปัญญา ประทับจิตไว้จะโชคดี.)

(4) **ธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน** – จงใช้วิปัสสนาที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ใช้เพ่งคิดวิปัสนึก (วิปัสนึก) พิจารณาดู จนเห็นแจ้งในธรรมะ คือธรรมชาติ ทั้งภายนอกกายตนและภายในกายตนเอง รู้แจ้งในสภาวะธรรมารมณ์ที่เกิดขึ้นในจิตใจว่า **"เห็นธรรม–ในธรรม. เป็นอนิจจัง–ทุกข์ขัง–อนัตตา."** 3 อย่างก่อน **เป็นโลกียธรรม** เพราะจิตยังต้องเพ่งคิดพิจารณาดู จิตยังต้องเกิด–ดับ มีความคิดปรุงแต่ง มีอุปาทานในโลกธรรมทั้งปวง **จึงเป็น "โลกียรมณ์" คือโลกียธรรมนั่นเอง** (จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำจะได้ไม่สอบตก)

ถ้าจิต คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** จิตได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของ **"โลกียรมณ์"** ได้แล้ว จะรู้สึกว่าได้พ้นโลกธรรมทั้งปวงมาก ตรงนี้จะเข้าช่องว่าง เห็นธรรมชาติเป็นความว่าง **พบสุญตานิพพาน คือโลกุตรธรรม** เป็นวิปัสสนาญาณที่แท้จริง (วิปัสสนาภูมิ) สาธุ! (ปุถุชนได้ฟังและเรียนรู้ให้ประทับจิต–ติดวิญญาณไว้ก่อนจะโชคดี)

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้เทศนาธรรมอีกว่า ถ้านักศึกษาธรรมที่ยังแยก **"โลกียธรรม"** แยกไม่ออกเลย จะมาฟังเรื่อง**โลกุตรธรรมนั้น** ก็น่าเห็นใจมาก จะต้องอ่านหรือฟังเก็บไว้ก่อน

เป็นปัจจัตตัง ถึงเวลาจะรู้เฉพาะตนเอง ที่ได้บรรลุถึงสัจจธรรมนั้น (ติกเต๋า) **ดอกบัว 4 เหล่า** บางคน บางเหล่าต้องคอยสร้างสมบุญกุศล คอย ๆ ไปชาติหน้า ๆ โน้นก่อน ก็ยังนับว่าดี

ปุถุชนคนโลกีย์ที่มีการตาย ถ้ารู้กรรมวิธีตายของคนโบราณ 4 อย่างได้ คือไม่ประมาท มันประทับจิตด้วยวิชา ติดวิญญาณไปด้วยความรู้ มีชีวิตอยู่ก็จะมีสติปัญญาหลักวิชาเป็นเพื่อนทางใจ เป็นกำไรชีวิตมาก โชคดีเวลาวันตายจริงจิตก็จะไม่ค่อยหวั่นไหว ยิ้มต้อนรับการละสังขารได้ทุกเวลา ผู้ที่นั่งสมาธิตายตัวแข็งแห้ง ละสังขารได้อย่างนี้ เป็นโลกียปราชญ์ วีระมนุษย์ที่ทิ้งผลงานทางจิตให้โลกทึ่ง! เป็นอมตะแล... สาธุ!

จากการเทศนาธรรม กรรมวิธีเตรียมตัวตาย-แบบที่ 3

กรรมวิธีเตรียมตัวตาย-แบบที่ 4.

(ตายในรูปฌาน 4.)

เจริญอานาปานัสสติภาวนา

ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้เทศนาธรรมไว้อีกว่า สรุปหลักฐานเท่าที่รู้ จีนเก็บเรื่องไว้ว่า ตายในรูปฌาน 4. คือฌานโลกีย์ กรรมวิธีการกำหนดจิต ใช้อานาปาณะ คือการกำหนดจิตติดตามไปที่ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก **เรียกว่าทำสมถะที่ลมหายใจ**

ก็ได้. ทำไปนาน ๆ ผลจะเกิดสมาธิที่ตามมาได้เร็วขึ้น แล้วถัดไปก็ยกจิตขึ้นสู่องค์ฌานต่าง ๆ แล้วก็ควบคุมจิต คุมธาตุ 4. คุมสติปัฏฐาน 4. คุมขันธ์ 5. ให้ค่อย ๆ ดับพร้อม ๆ กัน คือจิตดับสังขารดับ มีอารมณ์ธรรมอย่างนี้ แล้วตายในรูปฌาน 4. อย่างนี้ไม่ใช่วิชา หรือเป็นของที่จะทำทันทีได้ง่าย ๆ นัก แต่เป็นของมีจริง จะทำได้จริงต้องชั้น **พระอริยโพธิสัตว์** หรือ **พระมหาโพธิสัตว์** พระอย่างนี้หรือนักปราชญ์แบบอย่างนี้ เป็นเวลาหลาย ๆ ร้อยปี หรือหลาย ๆ พันปีจึงจะพบมีมาเกิดสักองค์ สาธุ!

แล้วการตาย หรือดับจิตในรูปฌาน 4 ส่วนมากร่างกายมักจะแข็งตาย ร่างกายแห้งไม่เน่าเปื่อย ทรงอยู่ได้เป็นร้อยเป็นพันปีก็มี สูตรสากลอย่างนี้เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตนเองที่บรรลุถึง เป็นของทำได้ มีจริง ในมณฑลกว้างตุ้งมีถึง 7 พระองค์ ที่เข้ารูปฌานมรณะภาพต่อหน้าสานุศิษย์ (ที่หาดูรูปได้ง่าย ๆ ก็คือ **ท่านเว่ยหล่าง** เป็นพระสังฆปริณายก นิกายเซ็น (ฌาน) องค์ที่ 6 นับจากจีน. (ถ้านับจากอินเดีย ตามสายตรงลงมาเป็นสังฆราชองค์ที่ 33.)

ส่วนที่จะตายในอรูปฌาน จะต้องเป็นชั้น **พระพุทธเจ้า** สาธุคุณท่านดับจิตใน "**อรูปฌาน**" ธาตุ 4 และธาตุ 5. ธาตุ 6

ในร่างกายใจ หวนกลับไปหาธาตุ 6 ภายนอกร่างกาย ไปผสมผเสกับธรรมชาติดั้งเดิมของมัน เรียกหมดชาติ-ขาดภพนิพพานแล... สาธุ!

ตายแบบพระมหาโพธิสัตว์

สรุปความพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้อีกว่า ตายแบบอย่างชั้น **พระมหาโพธิสัตว์** ท่านบรรลุถึงรูปฌาน 4 อย่างสมบูรณ์ จนมีอภิญญา 6 มีพลังงานทางพลังจิตที่สูงมากกว่า พระอริยเจ้า **ชั้นโสดาบัน. พระมหาโพธิสัตว์** มีพลังงานทางจิตที่สูงกว่า **พระสกิทาคามี. พระมหาโพธิสัตว์** มีพลังงานทางจิตสูงมากกว่า **พระอนาคามี. พระมหาโพธิสัตว์** มีพลังงานทางจิตสูงมากกว่า **พระอรหันต์**[1] เพราะว่าพระมหาโพธิสัตว์ มีไว้

1 สติปัญญาธรรมชาติจักษุของพระอรหันต์นั้น คือดับทุกข์กายใจตนเองได้-หมดชาติ-ขาดภพ-นิพพาน (จบวัฏสงสาร-อรหัตภูมิเท่านั้น)

ส่วนภูมิธรรมพระอรหันต์การสร้างสมบุญกุศลบารมีที่โปรดสรรพสัตว์ทำได้น้อยกว่า พระมหาโพธิสัตว์ เพราะพระมหาโพธิสัตว์ ท่านเป็นที่สำรองไว้คอยเป็น พระพุทธเจ้าคือพุทธภูมิอันสูงสุดยอดแล...สาธุ! (สูตรธรรมนี้ต้องเชื่อว่าการตายแล้วต้องเกิดอีก)

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2500

สำรองที่จะเป็น **พระพุทธเจ้า** ในอนาคตกาลโน้น ท่านมีวสี คือผู้เชี่ยวชาญ **ในทางเจโตวิมุตติ และปัญญาวิมุตติ** จนได้อภิญญา 6 ที่สมบูรณ์. จะเกิดและตายได้ตามต้องการ มีวิญญาณอิสระที่จะท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ได้ทุก ๆ โลกธาตุแล... สาธุ!

พระมหาโพธิสัตว์ ได้สร้างบุญกุศลบารมีหลายแสนล้านกัปเอาไว้เตรียมตัว สำรองเป็น **พระพุทธเจ้า** ในโลกธาตุใดหรือโลกธาตุหนึ่งทั้ง 6 ภูมิ ท่านจะจบชาติหนึ่งในชีวิต คือหมดชาติ ขาดภพเอาเมื่อถึงวันที่ ได้บรรลุ **"อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ"** เป็น **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** องค์หนึ่งได้วางศาสนาหลักธรรมต่าง ๆ ไว้ในบ้านเมืองนั้นแล... สาธุ! สาธุ! สาธุ!

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นแสงสว่างที่ไม่มีสิ้นสุด) **คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง** จะต้องได้เคยทำบุญร่วมกันกับฉัน **พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ** มามากชาติ และยังได้เคยร่วมกันถวายไทยทานไว้แก่ อดีตพระพุทธเจ้า พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ในอดีตชาติมานับเป็นพันองค์ทีเดียว กุศลผลบุญบารมีอย่างนี้ ได้ส่งผลบุญมาช่วยทัน ทำให้มีจังหวะชีวิตที่ดีได้เกิดทัน พอดีได้มาพบฉันผู้ประกาศสุญตาโพธิสัตว์ **ธรรมทานสอนนำทางให้ก่อนวันตาย จะไปหาโอกาสอันเหมาะสม** อย่างนี้ได้ยากมาก บางทีจะได้แบ่งปันบุญกุศล วิชาสุญตา

โพธิสัตว์ธรรมทานนี้ให้แก่ผู้อื่น ๆ ที่ต้องการรู้แจ้งสูตรธรรมอย่างนี้ไว้สืบไปเพาะเชื้อแห่งโพธิจิตไว้ในโลกนี้ได้อีกด้วยแล... สาธุ!

โลกขาดอริยครู-อาภัพโพธิสัตว์

พระคัมภีร์หรือพระสูตรศาสตร์ วิชาการแนวทางนี้นับวันโลกจะอาภัพครู **ขาดพระโพธิสัตว์**[1] ที่จะคอยสอนชี้แนะเทศนาธรรมแนวทางนี้ ยิ่งเป็น พระสูตร **คัมภีร์มรณสติปัญญาจิตสูตร** เดิมมีในนิกาย หินยาน และมหายาน มายุคหลัง ๆ ขาดอริยครูบาไม่กล้าประกาศสอนสัจจธรรมนี้ เพราะตนเองยังเจริญธรรมอย่างนี้ไม่ได้ดี หรือไม่ได้เลย จึงไม่กล้าสอนไป กรรม! มีบางยุค

---

1 โอ! ตอนที่ข้าพเจ้ามีอายุ 23 ปีได้นำต้นฉบับของเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ของ **เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า** ที่นำมาจากเมืองจีน ไปปรึกษา ท่านเจ้าคุณ **พระอาจารย์พุทธทาส.** ที่สวนโมกข์ อ. ไชยา ท่านฟังอ่านภาษาไทยบางตอนอยู่ 3 วันท่านพูดว่า เป็นเพชรน้ำเอก ที่ยังไม่เคยมีในภาษาไทย. แล้วท่านบอกอีกว่า **ธีรทาส. หรือเสถียร โพธินันทะ** ยังหนุ่มมีอายุทำงานได้อีกมาก จงช่วยกันปลุกระดม ลัทธิความกตัญญูบางอย่างแบบ **บงจื้อ** ให้ฟื้นกลับขึ้นมาอีกบ้าง และโลกเรายังขาดและอาภัพ **พระโพธิสัตว์** ตามโพธิสัตว์อวตารศีลสูตรต่าง ๆ จงช่วยกันปลุกระดมให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกบ้าง จะได้ช่วยกันแก้ไขสถานการณ์ของโลกให้สงบเย็นลงได้บ้าง

จาก ธ. ธีรทาส.

ยังจะก่อวจีกรรมโจมตีว่าไร้ประโยชน์อีกด้วย ยังจะทำลายก่อบาปมหันตโทษ จนนานๆ ไปต้นฉบับเดิมแท้จริงแทบจะค้นหาไม่พบ บางแห่งพอมีเหลือไว้ก็หวง ภายหลังก็ไม่มีศิษย์สืบทอด ไม่มีผู้ได้ศึกษาขาดความรู้แจ้งในธรรมสูตรนี้เพียงแค่ 100 ปีหรือ 200 ปีเท่านั้น ก็ดับสูญมีเหลือไว้แต่ชื่อ พระคัมภีร์เท่านั้น กรรม!

เอาละ! คุณโยมเฒ่า **โค้วเม้งเฮียง** วันนี้มีอายุครบ 100 ปี ยังมีสติปัญญาดี ความจดจำไม่เสื่อม มีลักษณะอาการ 32 นับว่ายังดี เป็นโลกียบุญในวัยชราภาพ แล้วยังได้ธรรมจักษุวิชาการ กรรมวิธีการละสังขารชีวิต จิตปลงได้ไว้ต้อนรับวันจากโลกนี้อีก. โอ! จะตายช้าหรือตายเร็ว มันก็ตายตัวเดียวกัน ถ้าเส้นเกิดและเส้นทางตาย มองเป็นมันทับกัน เห็นว่ามันทับเป็นทางเดียวกันได้ หรือไม่กลัวเสียอย่างเดียว ก็หมดความวิตก-หมดความวิจารณ์ จิตไม่หวั่นไหว ก็หมดปัญหาความที่เคยหวาดกลัวเรื่องการตายต่างๆ ลงไปมากทีเดียว นับว่าโชคดีที่ได้พบธรรมาณาจักรใจนี้ก่อนในวันตายมาก สาธุ!

แล้วกรรมวิธีตายแบบทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้น คนเป็นที่ยังมีชีวิตอยู่จงได้ศึกษาไว้บ้างเถิด! ถ้าเอาไปใช้กับคนเป็น จะเป็นมนุษย์ที่มีโชคดีดับทุกข์ อายุยืนใจสงบมาก. เป็นธรรมะที่ พระพุทธเจ้า

พระโพธิสัตว์ ทุก ๆ พระองค์ต้องศึกษาและบรรลุถึงสัจจธรรมนั้น เป็นทางออกจากวัฏสงสาร ใช้ในวันตายก็ได้ พระพุทธองค์ยอมรับว่า เป็นบรมธรรมสากล มีมานมนานแล้ว.

คุณโยมเฒ่า โค้วเม้งเฮียง จะชอบละสังขารแบบกรรมวิธีอย่างไหน? ก็สุดแล้วแต่สติปัญญาธรรมชาติจักษุ วาสนาบุญกุศลบารมี ภาคปฏิบัติธรรมนั้น เป็นปัจจัตตัง คือรู้ได้เฉพาะตนเอง ที่ได้บรรลุถึงธรรมนั้น รู้แจ้งถึงสภาวะธรรมนั้นเอง แล... สาธุ!

เคล็ดลับกรรมวิธีตาย 4 แบบนี้
พระสายตรงนิกายเซ็น (ฌาน)

พระคัมภีร์ และสูตรศาสตร์ กรรมวิธีเตรียมตัวตายได้ตามต้องการ 4 แบบอย่างนี้ พระอริยครูบา โบราณสายตรงจากอินเดีย นำเข้าเมืองจีน สืบกันลงมา 33 พระสังฆปริณายกต้องถือเป็นหน้าที่ของ **โพธิสัตว์** จงหาโอกาสเทศนาสอนธรรมา-ณาจักรใจนี้ ถ่ายทอดสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานนี้ไว้ อย่าให้พระธรรมสายนี้ขาดตอนลงไป **โพธิสัตว์** เป็นสัตว์พิเศษต้องหาโอกาสเริ่มฝึกเจริญสมถะ "**สมถะ**" ก่อน คือสมถะจะทำให้

เกิดผลคือสมาธิ เพราะจิตหันไปเกาะเกี่ยวอยู่ที่ตรงนั้น จิตคลอเคลียในธาตุ 4. หรือจิตคลอเคลียในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (4 แบบ) จะทำให้จิตสงบหยุดนิ่งได้เร็วขึ้นมาก **ผลตรงนี้จะทำให้เกิดสมาธิตามมา** จิตจะดิ่ง ๆ เป็นเอก เอกจิต จะดับความวิตก ดับความวิจารณ์ ลงได้มาก แล้วต้องอาศัยเจริญอานาปาณะนำทางไปด้วย. แล้วโอกาสที่จะยกจิตขึ้นสู่องค์ฌานต่าง ๆ หรือรูปฌาน 4 เป็นฌานโลกีย์ ก็ตั้งต้นจากตรงนี้ไป. แล้วถ้าจะตายตรงนี้ได้เป็นยอดมนุษย์ คือจิตดับ-ควบคุมสังขาร คุมธาตุต่าง ๆ ค่อย ๆ ดับตามไปด้วยคือวีระมนุษย์ครูบาท่อมตะตัวอย่างแล...สาธุ!

หลักฐานในคัมภีร์เก่าของพวก ฤาษี โยคี อินเดีย. พวกเต๋าหยิน ในลัทธิเต๋า เป็นเซียนชั้นสูง จีน โบราณได้จารึกเก็บเรื่องสอนศิษย์ไว้ว่า การตายอย่างนี้ ที่ยังไม่ตายก็ถือศีลกินวาตาสอนมนุษย์ได้เวลาจะตายก็เข้ารูปฌาน 4 ตายลงในขณะจิตอย่างนี้มักจะเป็นพวกนั่งสมาธิตาย ตัวแข็งแห้งเป็นวัน ๆ เป็นเดือน ๆ เป็นปี ๆ ร่างกายก็ยังไม่เน่าบุบสลาย หรือเน่าเปื่อยไป ที่ยังอยู่ตามเจดีย์ หรือถ้ำภูเขา เป็นพันปีก็มี สูตรศาสตร์อย่างนี้เป็นสากล มีมาก่อนพุทธกาลแล้ว

สาธุคุณเจ้า กลุ่มนี้ฉลาดคัดเลือกอาหารการกิน คือไม่กินเนื้อสัตว์ ถือมังสวิรัติ (เจ) เพราะค้นพบว่าพวกเนื้อสัตว์มีเชื้อโรคมาก เชื้อโรคที่ทำให้เนื้อเน่าเปื่อยง่าย ๆ ต้องเตรียมตัวตาย 7 ปี บางเมืองที่ไม่มีถ้ำภูเขา เป็นถ้ำลึกลับที่จะเก็บศพไว้ได้ ก็ต้องสร้างเป็นองค์พระเจดีย์ เปิดประตู ฝึกเข้าไปนั่ง เข้าออกจนชินก่อน เจริญรูปฌานต่าง ๆ ก่อน สำคัญที่สุดคือคนรอบข้างหรือศิษย์บริวารผู้ดูแล จะต้องรู้ใจรู้อารมณ์กัน ห้ามถาม ห้ามพูดจาชวนคุยต่าง ๆ ถ้าไม่เรียกร้องขออะไร ๆ อย่าเอามาให้หรือยัดเยียดให้กินอะไร ๆ เป็นการทำบาปอย่างไม่รู้ตัว คือก่อกรรมทำลายอารมณ์กรรมฐานของเขาบาป ทำให้จิตไม่สงบ เป็นบาปอย่างหนึ่ง.

เพราะว่าคนเตรียมตัวตายนั้น จะรู้แจ้งธรรมอริยสัจ 4. จะต้องกำหนดจิตบริกรรม หรือสวดมนต์ภาวนาก็มี เข้ารูปฌานก็มี. บางคนเริ่มควบคุมอาหารก่อน 7 เดือน คือจากกินอาหารหยาบลดลงเหลืออาหารละเอียดอ่อน ลดลงเรื่อย ๆ จนเหลือแต่น้ำข้าวที่สุดน้ำธรรมดา กินลม จนหยุดไป ยังมีกรรมวิธีสอนเป็นสูตรศาสตร์ตำราเฉพาะละเอียดมากกว่านี้

พระภิกษุชอเจ็ง ผู้สืบถ่ายทอดธรรมาณาจักรใจนี้ไว้เพื่อสรรพสัตว์ ที่ต้องการรู้สัจจธรรมนี้ แล้วขอให้จงได้เกิดโพธิจิตติดแบ่งปันวิชาการนี้ให้แก่สรรพสัตว์ เป็นมรดกโลกแล... สาธุ!

(จบการเทศนาสุญตาโพธิธรรมทาน กรรมวิธีตาย 4 อย่าง)[1]

บทความพิเศษ ส. โพธินันทะ

1 ตอบเรื่องกรรมวิธีตาย ธาตุ 4 หวนกลับไปหาธาตุ 4. นั้น. ข้าพเจ้าสอนในมหาวิทยาลัยสงฆ์ มีพระภิกษุสามเณรที่สนใจมากที่สุดหลายรุ่นนับเป็นพันองค์มาแล้วว่า ทุก ๆ คนเกิดมาแล้วก็ต้องคอยวันตาย เป็นเรื่องใหญ่โตของปัญหาชีวิต. จึงต้องรู้การตายของนักปราชญ์แท้ พระอริยเจ้า ตายอย่างไร? โชคดี

สรุปความตอบไว้ว่า จะเป็นสัตว์เดรัจฉานหรือมนุษย์ ก็ตายแบบเดียวกัน คือธาตุ 4 หวนกลับไปหาธาตุ 4. เช่นกัน (ยังมีธาตุเบา วิญญาณธาตุและอากาศธาตุ) ถ้าเป็น พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า จะตายดับขันธ์ ธาตุ 4. ก็หวนกลับไปหาธาตุ 4 เช่นกัน. แต่พิเศษกว่าตรงที่จบกันแค่นั้น คือดับ 6. ธาตุหมดไปด้วย เรียกว่า "หมดชาติ-ขาดภพ-นิพพาน" หมดวัฏสงสารที่จะมีไว้รับทุกข์กายใจแล้วแล... สาธุ!

ถ้าเป็นปุถุชนคนโลกีย์ตาย ก็ธาตุ 4 หวนกลับไปหาธาตุ 4. เช่นกัน แต่ยังมีวิญญาณธาตุ และอากาศธาตุ อีก 2 ธาตุ (รวมเป็น 6 ธาตุ) ปุถุชนคนโลกีย์ตาย ยังมีกิเลสตัณหาอุปาทาน เป็นชนกกรรม นำทาง มีกรรมชรูป คือกรรมที่สร้างรูปลักษณะสรรพสัตว์ ยังต้องมีชาติ-มีภพ เสวยกรรม เป็นวัฏสงสารสืบไป (รับทุกข์เกิดแก่เจ็บตายในทั้ง 6 ภูมิ) อย่าสงสัย!

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2509

บทที่ 13

ธรรมะคนขี้เมา-ทิ้งเมียดีกว่าทิ้งขวดเหล้า
ชวนพระดื่มว่าเป็นน้ำทิพย์ได้บรรลุวิปัสสนาดี

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

สามเณรจิว แซ่ฉั่ว บันทึกธรรมเทศนาของ **พระปัญญา (ตี้หุย)** ณ เมืองโซกาย สมัยแผ่นดินถัง เรื่องมีว่า ชายวัยกลางคนผู้หนึ่ง ชื่อ **นายจิว แซ่ฉั่ว** ตอนวัยเด็กหนุ่มได้เคยไปอยู่วัด ติดตามเป็นศิษย์รับใช้นักปราชญ์ต่าง ๆ มีนิสัยชอบสนใจศึกษาค้นคว้าหลักธรรม และปรัชญาของศาสนาต่าง ๆ มาก ภายหลังได้รับราชการเป็นทหาร อาชีพนักรบอยู่หลายปี วันหนึ่งเกิดเมาสุราอาละวาดกันใหญ่โต ผิดวินัยของทหาร จึงได้ถูกทำโทษ ถูกปลดออกจากการเป็นทหารนั้นไป

นายจิว แซ่ฉั่ว ตอนนี้เสียใจมาก แทบจะไม่เป็นคน หาแต่สุราคือเพื่อนรักที่สุด เมาจากเช้า-ยันเย็น-แถมกลางคืนก็ไม่เว้นเลย ไม่ต้องคิดที่จะไปทำงานหาเงินมายาไส้ เลี้ยงลูกเมียกันอีกต่อไปแล้ว พอหนัก ๆ เข้าก็จำนำไร่ขายนา ไว้กับร้านเหล้านั้น พอหมดสมบัติแล้ว ก็เที่ยวซัดเซพเนจรไปตามเมืองต่าง ๆ มืดที่ไหนก็นอนที่นั่น เป็นเจ้าของแผ่นดิน ลูกเมีย

สืบเสาะไปตามเอาตัวกลับมาบ้าน ก็ยิ่งหนักกว่าเดิม จึงตัดสินใจปล่อยแกไปตามยถากรรม เท่ากับได้ปล่อยสัตว์ไปตัวหนึ่ง ยังดีกว่าฆ่าตาย พอเกิดความหิวโหย แกก็เที่ยวขอทานเขากินไปวันหนึ่งๆ ถ้าวันไหนขอทานได้เงินมาก ก็เมากันมากอีกตามเคย แล้วยังแถมซื้อเหล้านั้นติดมือมาอีกขวดหนึ่ง เพื่อที่จะเอาไว้เป็นเพื่อนนอนแทนลูกเมียไปเอย กรรม!

มีกุศลผลบุญทาน-เป็นกรรมดีแต่ชาติก่อน (อิมเต็ก)

ด้วยกุศลผลบุญทาน ที่ได้เคยอุปถัมภ์ค้ำจุนนักบุญที่ทำประโยชน์แก่สังคม ช่วยให้ชีวิตนักบุญได้ทรงอยู่รอดในชาติใดชาติหนึ่งมาบ้างแล้ว หรือทำบุญแจกสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานในแนวทางนี้ไว้บ้าง เป็นแรงมหาบุญ เป็นมหากุศลแต่ชาติก่อนๆ จึงเป็นเหตุมีพลังงาน ให้เกิดส่งผลกรรมวิบากที่ดีตามมาช่วยทันกรรมดีของ **นายจิว แซ่ฉั่ว** จากอดีตกรรมดีจึงได้ดลบันดาลให้ได้มีโอกาส มีจังหวะชีวิตที่พอดีได้พบ "**พระอริยครู**" โดยบังเอิญ ทำให้พระท่านเห็นหน้าตา แล้วเกิดความสงสารมีเมตตากรุณาจิต ดึงดูดอารมณ์สนใจ เป็นห่วงปัญหาชีวิตของ **นายจิว แซ่ฉั่ว** ขึ้นมาทันที เป็นแรงกรรมดี (อิมเต็ก) ส่งผลมาแต่ชาติก่อนๆ มาก

พระปัญญา (ตี้หุย) พอมองเห็นหน้าตาแล้ว ท่านก็หยุดก็กมองดูโหงวเฮ้งก่อน แล้วเกิดจิตคิดอยากจะช่วยเตือนสติช่วยให้ออกจากขุมนรก ท่านเทศนาเขี่ยถูกจุด... สะกิดถูกกลางใจดำให้เพียงนิดเดียว **"จิตก็สว่างไสว-พบนิสัย-รู้แจ้งถึงอนุสัยเดิมของตนเอง"** เป็นการรู้แจ้งทางจิตใจ ที่ดีและที่ชั่วได้บ้าง คือคิดออกทันที จับวาระจิตตนเองได้อย่างถูกต้อง และก็ยังมีสติมองเห็นทางอริยมรรค เป็นบุญกุศลที่จะได้เริ่มหมดเวรกรรมจากขวดเหล้าต่าง ๆ

นายจิว ฯ ถึงคราวคงจะได้หมดเวรกรรมวิบากเก่า ๆ บาปของการที่ชาติก่อน ๆ คงจะได้เคยมีหุ้นส่วน ทำโรงงานต้มกลั่นสุรา ค้าขายเหล้า เป็นบาปกรรมที่ทำให้คนมึนเมา สิ่งเสพติดทำลายสุขภาพกายใจ มีแต่ก่อกรรมชั่วต่าง ๆ ทำให้สังคมเดือดร้อน ครอบครัวเขาแตกแยก เพราะน้ำเมาเป็นนรก บาปเวรกรรมเก่า ๆ อย่างนี้ส่งผลตามมาจึงทำให้ชีวิตเป็นทุกข์ และครอบครัวตนแตกแยก **นายจิว ฯ** จึงหนีสังคมมอมเมาอย่างนี้ไปได้ยาก เพราะกรรมเก่ามันดึงดูดจิตใจ กรรมมันบังคับตัว ทำให้มีอันเป็นไปต้องเผชิญสังคมชีวิตอย่างนั้น

พระอภิธรรม

พระอภิธรรมปิฎก นิกายธรรมลักษณะได้กล่าวไว้ว่า ถ้าเป็นบาปกรรมหนัก ๆ จากที่ผิดศีลข้อที่ 5 สุรายาเมานั้น มีบาปมากมาย กรรมนั้นหนักยังจะส่งผลสืบไปถึงลูกหลานเหลนก็ได้ กรรมนั้นจะทำให้ชาติต่อไป เกิดในภพชาติที่มีสกุลต่ำ ๆ เป็นคนขาดสติปัญญาโลกีย์ มีสมองโง่ทึบ เป็นคนอัปลักษณะเจ้าโทสะ เกิดเป็นคนมีอนุสัยอันธพาล มักจะคุมสติอารมณ์ตนเองได้ยาก จิตใจไม่ปกติ ไม่อยู่ในสายกลางของสังคม สังคมมักจะรังเกียจ **"เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"** เจตนาคือกรรม. การกระทำอะไร ๆ ทุกครั้ง ทุกเรื่องมันประทับจิต ติดวิญญาณไปแล้ว อย่าสงสัย! ตำราฝ่ายอินเดียหาเหตุก่อน ชาติก่อน ๆ ทำอะไร ๆ ไว้มาในชาตินี้จึงได้ผลอย่างนี้

ถ้ากรรมหนัก ๆ ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ตายจากชาติเป็นมนุษย์อาจจะไม่ได้เกิดเข้าในร่างกายของคนอีก แต่ก็ต้องได้เกิดอีกอยู่ดี จะไปเกิดเข้าท้องของสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ จะต้องไปใช้เวรกรรมอันยาว ๆ นานชาติ จะหาโอกาสได้หวนกลับมาเกิดในร่างกายของมนุษย์อีกนั้นยากมาก

พอดีวันชิวอิดขึ้นปีใหม่จีนทุกปี เป็นวันเกิดของ **พระศรีอารยเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์** ที่ชาวจีนเคารพบูชามาก **ท่าน**

ภิกษุปัญญา (ตี้หุย) ได้จาริกออกไปโปรดสัตว์ บิณฑบาตตามประตูเมืองโซกาย ได้มองไปเห็นชายกลางคนผู้หนึ่ง เดินโซเซ... ที่มือถือขวดเหล้า มาข้างหน้าอีก ท่านก็หยุดกึก ! ชวนให้เพ่งคิดพิจารณาดูลักษณะดูอาการ รูปร่างหน้าตา (โหงวเฮ้ง) ท่านรู้ได้ด้วยญาณจักษุทันทีว่า เจ้าหมอนี้มีลักษณะเข้าตำราโหงวเฮ้งอยู่หลายอย่างที่ดีมาก **ตรงหัวโตใหญ่มีสมองเก็บเรื่องดีไว้มาก ยังมีกระหม่อมสูงดังภูเขา (ซัวลิ้ม)** อย่างนี้บ่งถึงว่าในชาติใดหรือชาติหนึ่งได้เคย ฝึกหัดบำเพ็ญทางจิตใจมาอย่างสูงบ้างแล้ว หรือได้เคยเดินทางศีลสมาธิปัญญาสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานมาบ้างแล้ว แต่ล้มเหลว คนอย่างนี้มีความรู้ดีแต่ยังไม่หลุดพ้น จึงมีบาปกรรมตามมาให้ถือขวดเหล้า เปรียบเหมือนดังแก้วหยกดีมณีที่มีค่าสูงยังถูกฝังไว้ในภูเขา หรือโคตรเพชรที่ตกอยู่ในเลนตม ถูกห่มหุ้มด้วยดินโคลนที่เน่าเหม็นอันสกปรก เป็นเพชรน้ำเอกที่ยังขาดผู้มาเอาไปให้ช่างเพชรเจียระไน แล้วให้มีเรือนทองรองรับก็จะเป็นเครื่องประดับยศศักดิ์ ทางโลกีย์มีค่าสูงได้อย่างสวยงามดีของโลกนิยม ใครจะเป็นครูพวกนี้จะต้องขุดเพชรในหินทีเดียว

นายจิว แซ่ฉั่ว มือยังถือขวดเหล้า เดินโซเซ... พอใกล้เข้าไปหน่อย ก็เห็นมี พระภิกษุองค์หนึ่ง ก็นึกสนุกใจขึ้นมา **ตามสัญญา** คือความจำได้หมายรู้ **สัญญา**ที่จำไว้จนเป็นอนุสัยแกเกิดอารมณ์ขบขันขึ้นมาตามประสาของคนขี้เมาปากคัน...

ชอบชวนคุย... จบไม่ลง... พอเห็นเป็นพระ ก็หัวเราะแบบท้าทาย... ในใจก็นึกถึงว่ากูนี้ก็เป็นศิษย์มีครูหนึ่งบ้าง ได้อ่านพระคัมภีร์ที่วัดมาจนหมดตู้พระธรรมกันแล้ว เอาละ! วันนี้กูจะทดสอบไล่ดูภูมิธรรมของพระกันบ้างละวา... ด้วยฤทธิ์เหล้า ก็ลืมคำว่านั่นเป็นพระภิกษุ ท่านมีศีลไม่ดื่มเหล้านะ! ในพระคัมภีร์ว่าเป็นน้ำนรกไม่เอานะ! ลืมเรื่องอย่างนี้หมดเลย **เฮ้อ!**

กรรมของเหล้ามันบังไว้ ให้มองนรกเป็นสวรรค์ไป

นายจิว ฯ ยกมือขึ้น แล้วก็ชูขวดเหล้าให้พระดูเสียเลย! แถมยังถามพระท่านอีกว่า ท่านอาจารย์ฮาบ! ฮาบ ๆ ท่านรู้จักของดีในขวดนี้ของกระผมบ้างไหม? ฮาบ! ถ้าพระคุณเจ้าได้ดื่มเพียงอีกเดียว มันก็จะดับทุกข์กาย ได้ดื่มสองอีก มันก็จะดับทุกข์ใจ ถ้าได้ดื่มหมดขวดก็จะเข้า "**พระนิพพาน**" เลยนะฮาบ! เป็นน้ำทิพย์ยอดวิเศษ ของพวกเทวดาเขาบูชากันมากนะ! ฮาบ! ฮาบ ๆ ๆ

ภิกษุปัญญา (พระตี้หุย) นิ่ง! เงียบสำรวมจิต สายตาเพ่งมองดู แล้วได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม! ท่านได้คิดถึงสมัยอดีตพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอน พระโพธิสัตว์ ในคัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตรต่าง ๆ เก็บเรื่องไว้ว่า การท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ในสหายโลกธาตุนี้จะต้องระวัง ๆ ภัย "แล้วการหลบหลีกใด ๆ ในโลกนี้ ก็ยังไม่ดีเท่ากันกับได้หลบหลีกคน

พาล" หรือหลบหลีกพวกคนอันธพาล คือคนเกะกะเกเร พวกนี้ไม่ยอมรับความผิดหรือความถูก หรือศีลธรรม ความดีงามของโลกเท่าไรนัก จงหลบหลีกไว้ก่อนเป็นของดี มีความสงบสุขใจมากที่สุดแล...

พระอริยครูบา หลาย ๆ ยุคท่านบันทึกเก็บเรื่องไว้สอนศิษย์ว่า กรรมวิธีเอาชนะคนพาลนั้น คือคนพาลมักจะแพ้นิ่ง แพ้คนนิ่ง! และแพ้ขันติธรรมบารมี คือถ้าไปพบคนพาลแล้วต้องนิ่ง! หรือยิ้มนิ่งไว้ดูก่อน อย่าเพิ่งพูดจาอะไรกันมากนักจะสงบดีกว่ากัน...เหตุผลตรงนี้เอามาแยกธาตุดูอนุสัยจิตของคนพาลต่าง ๆ มักจะพบว่า ถ้าสันดาลพาลกันแล้ว ใครจะพูดถูกหรือทำถูก... ก็หาเรื่องพาล... ใครจะพูดผิด ทำผิด ก็หาเรื่องพาล เป็นคนที่ไม่มีเหตุผล และไม่อดทนฟังเหตุผลของผู้อื่น ๆ อีกด้วย มักจะเป็นพวกที่แพ้คนไม่เป็นอีกด้วย ขอเถียงเอาชนะไว้ก่อน จบไม่ลง สำหรับคนพาล ชีวิตเขามีแต่การก่อวจีกรรม ก่อมโนกรรม ก่อกายกรรม แล้วจะอยู่ร่วมกับสังคมที่ดีกับเขานั้นยาก มิตรสหายที่ดีมักจะหนีจาก ไม่อยากรับรู้เรื่องต่าง ๆ ของคนแบบนี้ พอนาน ๆ ไปจะกลายเป็นคนวาสนาอาภัพ กรรม!

คัมภีร์อี้จิง ผูกขอขมากรรม

คัมภีร์อี้จิง (เอี๊ยะเกีย) จะไปหาผู้รู้แตกฉานสูตรโบราณนี้ยากมากแล้ว ที่ยังมีเหลือก็ตกอยู่ในมือของพวกหมอดู ตาบอด

ผูกดวงจีน ทอดอี่แปะ เสี่ยงทาย เสี่ยงใบเซียมซี มีตามศาลเจ้าเทวสถานต่าง ๆ ส่วนตัวให้สติปัญญาเป็นแก่นแท้ของวิชาตรรกศาสตร์นั้นแทบหายหมด. มีผูกที่ใช้สอนให้ขอขมากรรม แก้กรรมเอาไว้ชาติหน้า ๆ นั้น นับว่าดีมาก เป็นจิตวิทยาก็ได้. คัมภีร์กล่าวไว้ว่า คนพาลมักจะควบคุมจิตใจตนเองให้อยู่ในสายกลางได้ยาก มักจะชอบคิดสร้างแต่ศัตรูทางใจ ความโง่คือโมหะกรรมอย่างหนึ่ง ต้องหาสิ่งใดให้บังคับจิตไว้ก่อน

กรรมวิธีแก้กรรม ขอขมากรรมนั้น ต้องให้อธิษฐานจิตถือศีล 5 อย่างต่ำ และบำเพ็ญ พรหมวิหาร 4. ประการ คือ เมตตา-กรุณา-มุทิตา-อุเบกขา. หรือให้ออกบวชศึกษาธรรมไปบ้างก่อน เพราะตนเองเป็นทุกข์กายใจ คนอื่นเห็นหรือฟังแล้วก็ไม่สบายใจ ถ้าไม่คิดที่จะแก้บาปกรรมอย่างนี้ไว้บ้างเลยอันตรายไปถึงชาติหน้า ๆ โน้นกรรมมันประทับจิตติดวิญญาณไปเกิดในวัฏสงสารอีก

ถ้าตายลงในชาตินี้มีกรรมหนัก จะไม่ได้เกิดเป็นคนอีก ถ้ากรรมเบา - บาปเบา ๆ ก็จะเกิดเป็นคนที่มีรูปร่างอัปลักษณะ เช่นคนหน้าบึ้งตึง หน้าดุ จมูกคด ปากเบี้ยว ใจร้อน เจ้าโทสะ ขาดเสน่ห์ความสวยงามตา โหงวเฮ้งไม่ดี มีแต่สังคมรังเกียจ ขาดบุญกุศลวาสนาอาภัพอับโชคลาภต่าง ๆ เป็นกรรมที่ขาดพรหมวิหาร 4 ประการ. เท่ากับไม่ได้ประกันชีวิตไว้ในวัฏสงสารนั่นเองแล...

ภิกษุปัญญา (พระตี้หุย) ท่านเพ่งมองดูด้วยญาณจักษุ ดูโหงวเฮ้ง จับดูอนุสัยจิต อาการของจิต สักครู่หนึ่งก่อน แล้วได้ตอบไปว่า ฉันรู้จักซี... รู้จนทะลุถึงชาติก่อน ๆ ของเจ้าอีกด้วย แต่ฉันเสียดายว่า มันเป็นของสกปรก... บาปกรรมที่เข้าไปสิงซึมฝังไว้ในตัวเจ้า ที่ยังมีสติปัญญาดั้งเดิม และยังมีธาตุแห่งความบริสุทธิ์ ฉันได้มองทะลุกรรมวิบากของเจ้าแล้ว แต่ฉันยังเสียดายเหลือเกินว่า เป็นกรรมวิบากที่หนักมาก กรรมเป็นกองๆ กันเลย! เสียดายของดีที่มีค่าในตัวเจ้ามาก จะพึ่งเข้าใจบ้างไหม ?

นายจิว แซ่ฉั่ว ฟังแล้ว ก็ยังไม่เข้าใจในความหมายนั้นเท่าไรนัก โซเซนิดหน่อย ! จึงยังอดถามต่อไปอีกไม่ได้ว่า ท่านอาจารย์จะทดลองดื่มของดี ดื่มดูสักอึกหนึ่งบ้างไหมฮาบ ? กระผมจะทำบุญถวาย ฮาบ !

ท่านฮาบ ! เป็นน้ำทิพย์จริงๆ ถ้าได้ดื่มแล้ว ไม่ต้องไปเสียเวลานั่งหลับตา หลับเตทำไม **"ทำวิปัสสนากรรมฐาน"** ดังที่เขาสอนกันไว้ว่า เริ่มต้นฝึกการทำสมถะก่อน คือกรรมวิธีอุบายล่อจิตให้สงบนิ่งในจุดหนึ่งก่อน การที่เอาจิตไปคลอเคลียให้จิตเกาะเกี่ยวอยู่ตรงนั้น สำรวมหยุดนิ่งในที่เดียวได้นาน ๆ นั่นเรียกว่า **"สมถะ"** ผลกรรมตามมาคือจะได้เกิดสมาธิจิต

ได้เร็วขึ้น "**เกิดสมาธิ**" แล้วถัดไปก็ยกจิตขึ้นเพ่งดูทาง "**วิปัสสนาปัญญา**" เท่านั้น ท่านอาจารย์เห็นไหมเล่า กระผมก็ยังรู้นะฮาบ! ฮาบ!

กระผมชื่อ **นายจิว แซ่ฉั่ว** คนนี้ไม่เคยโกหกใคร ๆ เลย! จะขอบอกเคล็ดลับให้ก็ได้ ขอให้ท่านไม่ต้องไปนั่งหลับตาสวดมนต์ภาวนา ให้ยุ่งกัด ปวดเมื่อยหลังทำไม... สู้มาดื่มน้ำทิพย์ของดีในขวดนี้ไม่ได้ รับรองว่าได้บรรลุธรรมอย่างฉับพลันทันทีอีกด้วย ใครได้ดื่มแล้วจะมีดวงตาทิพย์ เห็นดาวชมเดือนในท้องฟ้า คิดจะไปเที่ยวเมืองนรก หรือชมเมืองสวรรค์ได้ทันทีเลย (ในมือยังชูขวดเหล้าอวดอยู่) กระผมรักเคารพนับถือท่านอาจารย์มาก ฮาบ! ผมอยากจะทำบุญ ถวายให้ท่านดื่ม ดื่มเหล้าผมสักอึกบ้าง เผื่อจะได้เป็นบุญ จะเอาบุญไว้ในชาติหน้า ๆ กระผมจะได้มีเหล้าขวดนี้กินอีก ฮะฮา! มีน้ำทิพย์ของดี ผมคิดจะทำบุญด้วยขวดนี้ก็ได้ ชาติหน้า ๆ จะได้มีเหล้าขวดนี้กินกันอีกง่าย ๆ ดี ฮาบ! ฮาบ! สาธุ!

ภิกษุปัญญา (พระตี้หุย) นิ่ง! สนใจมาก กำหนดจิตเพ่งดู ฟังอยู่อย่างเดียว... ท่านก็ยื่นมือไปจับฉวยขวดเหล้านั้นด้วยกรรมวิธีวิชากังฟูของจีน จับปิดมือเพียงนิดเดียว ขวดเหล้า **นายจิว** ฯ ก็มาอยู่ในมือท่านแล้ว ท่านก็นิ่ง! จับวาระจิตดูท่าทีว่ายังจะมีบทบาทซึ่งเก็บซ่อนไว้เป็นอนุสัยเดิม ส่วนลึก ๆ ไว้ในรูปแบบลักษณะอย่างไรอีก ?

นายจิว แซ่ฉั่ว พูดภาษาคนไม่ค่อยจะชัด ก็หยุดนั่งทรุดลงกับดิน แล้วเอามือกำหู... ตัวเอียงไปเซมาหน่อย ๆ นึกในใจว่า วันนี้กูคงเจอดี พบนักเลงคนจริงเข้าแล้วโว้ย! คิดจะทำอย่างไรดี จะต้องทวงเหล้าขวดนั้น ให้คืนมาก่อนทางเดียว ฮึ! ฮึ!! กูนี้มันเป็นศิษย์มีครูเหมือนกันนี่หว่า... แล้วพอได้สติขึ้นมาหน่อย ก็เงยหน้าไปมองดูท่านอาจารย์ เห็นยังชูขวดเหล้าให้เห็นอีกด้วย มันช่างเจ็บใจจริง ๆ

นายจิว แซ่ฉั่ว ก็ยกมือขึ้นไหว้! พูดทันทีว่า เดี๋ยวก่อน! ท่านอาจารย์จะดื่มเหล้าขวดนั้นจริง ๆ หรือ ฮาบ?

เอ้า! ก็ได้ แต่ผมนักเลงพอนะ! ท่านจะต้องตอบปัญหาธรรมะให้ได้เสียก่อน ท่านจึงจะมีสิทธิที่จะได้ดื่มเหล้าขวดนั้นได้. ซึ่งเป็นของนักเลงเจ้าถิ่น เชียวนะ! มิเช่นนั้นแล้วจะเป็นบาปกรรม กระผมจะไปฟ้องท่าน **นายยมบาล** ว่าท่านขี้โกงเหล้าของผมไปนะ! ฮาบ!

ภิกษุปัญญา (พระตี๋หุย) ยิ้ม! ยิ้ม! ร้องโอ้โฮ วันนี้ได้พบนักเลงเจ้าถิ่นเชียวหรือ? ท่านนึกในใจว่า ดังเราตกปลาอ่อยเหยื่อ ก็เพื่อที่จะล่อปลา ทิ้งไว้คอย ๆ ให้ปลามากิน บัดนี้ปลาก็เข้ามากินเหยื่อ ปลาติดเบ็ดเราเข้าแล้ว จึงทำให้คิดนึกไปถึงว่า ครั้งหนึ่ง **หลวงพ่อเฒ่า (คิ้มสิ่วเซียนซือ)** ท่านได้เคย

เทศนาธรรมอบรมสั่งสอนศิษย์ไว้ว่า ในตำรา พิชัยสงคราม ของจีนมีกล่าวไว้ว่า "ผู้แพ้-ย่อมจะต่อรอง-ผู้รู้ย่อมจะอดทน -มีโอกาสชนะได้มาก"

เทเหล้า-ตอบปัญหาธรรมเสียเลย ให้คนขี้เมารู้.-อรหันต์ภูมิ.

ภิกษุปัญญา (พระตี๋หุย) ตอบไปว่า ได้ซี...เอ้า! เจ้ามีปัญหาธรรมะอะไร ๆ จงถามมาซี...ฉันจะตอบแก้ปัญหานั้นให้ฟังแล... ถ้าฉันแพ้ ตอบไม่ได้ ก็จะยอมคืนเหล้าขวดนี้ให้เจ้ากลับไป ตามสัญญาเลย. สัญญาต้องเป็นสัญญานะ!

นายจิว แซ่ฉั่ว ก็ถามทันทีว่า "พระโสดาบัน" นั้นท่านละกิเลสตัณหาอุปาทาน ได้เท่าไรกันละฮาบ! ผม! ผงๆ ว่าวา...ท่านคงจะไม่ได้เหล้าขวดนี้ไปดื่มแน่นอนนะฮาบ! ฮาบ!

ภิกษุปัญญา (พระตี๋หุย) ไม่พูดจาอะไร ๆ แต่สำรวมพลังจิต เพ่งมองดูที่ดวงตา **นายจิว ฯ** อย่างมีความหมาย แบบการสะกดจิต เพ่งกระแสจิตให้ประสานกัน อยู่สักครู่ก่อน

ทีนี้ท่านก็ชูขวดเหล้าให้ดูแล้วได้เทเหล้าในขวดนั้น ลงไปที่พื้นดินข้างหน้า **นายจิว ฯ** เทเหล้าอย่างช้าๆ ให้ดู 3 ครั้ง

(คือเทเหล้า 3 หยด) ให้ **นายจิว ฯ** ดูเป็นปริศนาธรรม...เป็นการตอบปัญหาธรรม ที่ได้ถามมานั้นเสียเลย....

นายจิว แซ่ฉั่ว ถึงจะเมา แต่พื้นฐานปัญญาโลกียธรรมสูงมาก ดีพอใช้ เห็นท่านพระอาจารย์ได้เทเหล้า 3 ที. ก็นึกคิดออกทันทีว่า อ๋อ! แล้วก็พูดไปว่า "**พระโสดาบัน**" นั้นท่านมีปัญญาทางธรรมะสูงมากกว่า ปุถุชนคนธรรมดา คือท่านละกิเลสตัณหาอุปาทานชั้นหยาบ ๆ ไปได้ 3 อย่างแล้ว

เทเหล้า 3 หยด-บรรลุโสดาบัน
(เป็นปริศนาธรรม 3 อย่าง)

ดังเช่นละได้ (1) **สักกายทิฏฐิ** (2) **วิจิกิจฉา.** (3) **สีลัพพตปรามาส.** นายจิว ฯ ทีนี้พูดดัง ๆ ว่า เห็นไหมล่ะ? ท่านกินเหล้าผมไม่ลง...เพราะรู้เท่าทันกัน ผมยังไม่แพ้ท่านนะฮาบ!

นายจิว แซ่ฉั่ว พูดอีกว่า ทีนี้กระผมจะถามปัญหาธรรมท่านต่อไปอีกว่า แล้ว "**พระสกิทาคามี**" นั้นเล่า? ท่านมีปัญญาทางธรรมะสูงแค่ไหนกันละฮาบ!

เทเหล้า 6 หยดบรรลุพระสกิทาคามี
(เป็นปริศนาธรรมละ 6 อย่าง)

ภิกษุปัญญา (พระตี้หุย) ท่านก็เทเหล้าในขวดนั้น ลงไปที่พื้นดินอีก 3 ที (คือเทเหล้า 3 หยด) แล้วท่านก็หยุดนิ่ง! มองดู **นายจิว ฯ** อย่างมีความหมาย...ต่อไปท่านก็ **"เทเหล้า"** ในขวดนั้นลงไปที่พื้นดิน เพิ่มขึ้นไปอีก 3 ที (รวม 6 ที) เป็นการตอบปัญหาธรรมะที่ **นายจิว ฯ** ถามมานั้นเสียเลย...

นายจิว แซ่ฉั่ว ขี้เมาแต่มีไหวพริบดีคิดออกทันที ร้องว่า ถูก! ถูก... ฮาบ! **"พระสกิทาคามี"** นั้น ท่านมีปัญญาสูงขึ้นไปอีกชั้น คือท่านละ 3 อย่างแรกที่ **"พระโสดาบัน"** ท่านละได้ และยังแถมมีความสามารถละ **"โลภะ-โทสะ-โมหะ"** อีก 3 อย่างหลังนี้ ให้เบาบางลงมากอีกได้ด้วย "จึงรวมกันละได้ 6 อย่าง" คงจะเป็นอย่างนั้น ท่านอาจารย์จึงเทเหล้าในขวดนั้นลงไป 6 ครั้ง (คือเหล้าเท 6 หยด).

นายจิว แซ่ฉั่ว ตบมือตนเองดังๆ ร้องไชโย! เห็นไหมล่ะ? กระผมยังรู้เท่าทันอีก ผมยังไม่แพ้ท่านนะฮาบ! นะฮาบ!

นายจิว แซ่ฉั่ว จึงรีบถามปัญหาธรรมะ อีกว่า แล้ว **"พระอนาคามี"** นั้นเล่า? ท่านมีปัญญาทางธรรมะสูงแค่ไหนกันละฮาบ!

เทเหล้า 8 หยดบรรลุพระอนาคามี
(เป็นปริศนาธรรมละ 8 อย่าง)

ภิกษุปัญญา (พระตี๋หุย) ท่านก็รีบ "**เทเหล้า**" ในขวดนั้นลงไปยังพื้นดินหน้า **นายจิว ฯ** ให้ดูอีก 6 ที (คือนับเทเหล้า 6 ครั้ง) แล้วท่านก็หยุดนิ่ง! เพ่งจ้องมองดูหน้าตาเป็นเชิงตอบ...ก่อน แล้วอาจารย์ก็เทเหล้า ต่อไปอีก นับเพิ่มขึ้นไปอีก 2 ที (คือเทเหล้าเพิ่มขึ้นอีก 2 ครั้ง) รวมเป็น 8 ที เป็นการตอบปัญหาธรรมะของ **นายจิว ฯ** นั้นไปเสียเลย!

นายจิว แซ่ฉั่ว นึกคิดออกทันที แต่เลือดนักเลง ทนอยู่ไม่ได้...อุทานร้องออกไปเสียง อื้อ! อื้อ...ถูก! ถูก ๆ ฮาบ! "**พระอนาคามี**" นั้น ท่านมีสติปัญญาทางธรรมะสูงเพิ่มขึ้นไปอีกมาก คือท่านละ 6 อย่างที่ "**พระสกิทาคามี**" ละได้แล้ว ยังแถมมีความสามารถละ "**กามราคะ และ ปฏิฆะ**" เพิ่มขึ้นไปอีก 2 อย่างด้วยซี...(รวม 8 อย่าง) คงจะเป็นอย่างนั้น เห็นไหม... กระผมก็ยังรู้ทัน ยังไม่แพ้ท่านนะฮาบ! แต่ส่วนลึกของจิตใจ แหม! พระองค์นี้เก่งจังเลย! เก่งมากโว้ย!

ฉุกคิด-เมียตาย-ลูกตายยังดีกว่าไม่มีเหล้ากิน

มาถึงตอนนี้ **นายจิว แซ่ฉั่ว** ค่อยสร่างเมาขึ้นมาบ้าง เกิดฉุกคิดเฉลียวใจขึ้นมาว่า ตาย! ตาย ๆ ๆ เหล้าในขวดนั้นของกู พระท่านเทไปจวนจะหมดขวดแล้วกระมั้ง? คืนนี้เห็นที่จะไม่ได้เมากันละโว้ย! แล้วคิดดูอีกที เกิดฮึด! สู้... กูนี่ก็ศิษย์มีครูไปเสียดายมันทำไม... อีกใจหนึ่งก็เสียดายมาก ๆ **"เมียตาย-ลูกตาย-ยังดีกว่าขวดเหล้าแตก."** รักเหล้ายิ่งกว่าชีวิตและลูกเมีย. อี! ฮึ!! ลูกผู้ชายนักเลงเจ้าถิ่น ต้องสู้ไปจนจบบทเพลงกันก่อนละวา... ฮะฮา!

นายจิว แซ่ฉั่ว มาถึงตอนนี้มีสติขึ้นมาหน่อย พูดภาษาคนได้ชัดเจนบ้างแล้ว จึงได้ถามปัญหาธรรมะอีกว่า ท่านอาจารย์ครับ! ขอถามว่า **"พระอรหันต์"** นั้นเล่า? ท่านมีสติปัญญาทางธรรมะสูงมากแค่ไหนกันละครับ? พระคุณเจ้า

เทเหล้าหมดขวด-รู้แจ้งอรหัตภูมิ.

(เป็นปริศนาธรรมละ 10 อย่าง)

ภิกษุปัญญา (พระตี๋หุย) ยิ้ม! ยิ้ม!! อย่างพอใจที่สุด แล้วท่านก็ได้ถือขวดเหล้านั้น ยกสูง ๆ ให้ดู แล้วก็ **"เท-เท-เท ๆ ๆ เหล้า"** ในขวดนั้นนับอีก 8 หยด. แล้วก็หยุดนิดให้

ดูหน่อย ! อีทีนี้เทเหล้าในขวดออกอีก 2 ครั้ง (รวม 10) เทจนหมดกันเลย! แล้วยังโยนทิ้งขวดเปล่าๆ นั้นให้ **นายจิว** ฯ ดูอีกด้วย เป็นการตอบปัญหาเรื่องธรรมะทั้งหมดแล้ว. ด้วยการหุบปากนิ่ง! เป็นการตอบสอน เป็นปริศนาชวนคิด นิ่ง! ก็เป็นการสอนธรรมทานอย่างหนึ่งแล... สาธุ!

นายจิว แซ่ฉั่ว ร้องโอยๆๆ ตายๆ แต่ยังมีเลือดนักปราชญ์ทางสัจจธรรม ถึงแม้ยังปฏิบัติธรรมนั้นไม่ได้ ก็จริงอยู่ แต่ถ้าถูก... ก็ยังต้องยอมรับว่าเป็นความจริงในสัจจธรรมนั้น ว่าจริงๆ นักปราชญ์แท้ภายในจิตใจยังเคารพธรรม อย่างนี้.

โอ.. มันช่างเสียดายเหล้าขวดนั้นเสียจริงๆ อดทนต่อไปอีกไม่ไหว! จึงร้องเสียงดังๆ ว่า ตาย ตายโหง! ตายห่าไปกันจนหมดเลย ครับ! กระผมแย่ก่อนครับ! "**ทิ้งลูกเมีย-ยังดีกว่าทิ้งขวดเหล้า**" กระผมแย่! แย่! แพ้ท่านอาจารย์ แพ้ตรงที่ไม่มีเหล้าจะกินกันแล้ว ครับ! เงินทองก็ไม่มีที่จะไปซื้อเขาได้อีกแล้ว คงจะไม่ต้องเมากันอีกต่อไปแล้ว ครับ! คะราบ! ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ!

นายจิว แซ่ฉั่ว พูดอีกว่า กระผมมันเป็นนักเลงการพนันเจ้าถิ่นคนหนึ่งที่มีสัจจะเหมือนกัน ท่านอาจารย์ พูดถูก... กระผมก็ยอมรับว่าถูกจริงๆ คือ "**พระอรหันต์**" ท่านละสังโยชน์

10 อย่างได้หมดแล้ว เหมือนดังท่านพระอาจารย์ได้บอกใบ้... เป็นปริศนาธรรม เทเหล้าจนหมดขวดนั้นเลย ครับ! สาธุคุณเจ้าเก่งจริงๆ กระผมยอมแพ้ เหล้าหมดขวดแล้ว ครับ! แพ้ๆ จริงๆ ครับ!

โอ! อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) กระผมคิดว่าจะต้องได้เคยทำบุญ ถวายไทยทานแก่พระพุทธเจ้ามาแต่ชาติก่อนๆ และได้เคยแจกแบ่งปันสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทาน และสะสมบุญกุศลบารมีทางนี้ในชาติก่อนๆ ไว้บ้างเหมือนกันมาวันนี้จึงยังมีโชคดีได้พบ พระคุณเจ้าผู้มุ่งพุทธภูมิ เจริญโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี มีเมตตากรุณาจิต มีพรหมวิหาร 4 เป็นพื้นฐาน ได้ให้สติช่วยโปรดสัตว์โง่ตัวนี้ให้ออกจากกองเพลิงนรก สาธุ!

โอ! พระคุณเจ้า กระผมได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุวันนี้เองว่า ไอ้เจ้ายักษ์ (1) สักกายทิฏฐิ. (2) วิจิกิจฉา (3) สีลัพพตปรามาส. (4) กามราคะ. (5) ปฏิฆะ. (6) รูปราคะ. (7) อรูปราคะ. (8) มานะ. (9) อุทธัจจะ. (10) อวิชชา. รวมได้ 10 ตัวนี้ ภาษาธรรมะเรียกว่า "สังโยชน์ 10" มันช่างเป็นดังเหมือนยักษ์ตัวใหญ่ 10 ตัวทีเดียว หรือเป็นมารอันร้ายกาจที่ซ่อนไว้ในขวดเหล้าของๆ คน

ที่ชอบดื่มทีเดียว... ถ้าใครได้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วคิดเท 10 ตัวร้ายกาจนี้ให้ออกจากขวดเหล้าจนหมดได้ ก็จะมีหวังได้หลุดพ้นทุกข์กายทรมานใจในวัฏสงสาร ถึงอย่างไรๆ คงจะสบายกายใจบ้างแน่นอน สาธุ!

นายจิว แซ่ฉั่ว ท่านพระอาจารย์ครับ! เห็นไหมเล่า? กระผมยังจดจำ พระคัมภีร์ต่างๆ นั้นได้มากเหมือนกันนะครับ! แต่ยังอดใจยาก อดที่จะเสียดายไม่ได้ว่า ตรงที่ไม่มีเหล้าจะดื่มอีกแล้วละซี...เสียดายจังเลย ครับ! แพ้ท่านตรงที่ไม่มีเหล้าจะดื่มเดี๋ยวนี้ เสียดายครับ! ยกมือขึ้นไหว้! ท่านเก่งจังเลยเป็นนักปราชญ์ทางธรรมทีเดียวเลย ครับ! สาธุ!

ภิกษุปัญญา (พระตี้หุย) พูดว่า ถูกต้องชาติก่อนๆ เจ้าได้เคย อุปถัมภ์นักบุญที่มีคุณธรรม และได้เคยถวายไทยทานแก่พระพุทธเจ้า มาในอดีตๆ บ้างแล้ว กุศลผลบุญอันนี้จึงทำให้ส่งมาช่วยไว้ทัน จึงมีพลังงาน ที่ดึงดูดจิตใจ ให้อารมณ์ฉันหยุดกึก! กรรมวิบากนั้นแรงมาก ทำให้ฉันมีความอดทน มีเมตตากรุณาจิต ทนฟัง ทนดูเธอได้อีกด้วย อย่างนี้ต้องเป็นกรรมวิบากเก่าๆ แน่นอน

นายจิว แซ่ฉั่ว ตอนนี้สร่างเมาแล้ว จึงได้ยกมือขึ้นไหว้อีก แล้วถามท่านอาจารย์ว่า ท่านมาจากสำนักหรือวัดไหน และจะไปที่ไหนกันอีกละครับ! กระผมยอมเคารพนับถือ ขอถวาย

ตัวเป็นศิษย์รับใช้ และให้ท่านตำหนิติเตียนสั่งสอนชี้แนะธรรมได้ทุกประการ ด้วยคนเถิด ครับ! แล้วกราบลงไปที่พื้นดิน 3 ครั้ง ไหว้ครู

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย) ตอบว่า ก่อนฉันเป็นอุบาสก ฟังธรรมะ รับปุถุชนโพธิสัตว์ศีล (ศีล 5) แล้วก็ได้บวชเป็นสามเณรที่วัดเมืองใต้ ภายหลังได้ออกบวชต่อเป็น **พระภิกษุปัญญา (พระตี้หุย)** ที่สำนักเซ็น (ฌาน) วัดโซกาย เป็นศิษย์รุ่นหลาน ๆ เหลน ๆ ของพระสังฆปริณายก ชื่อ **เว่ยหล่าง (หุยเล้งไต้ซือ)** และบัดนี้ "ก็ไม่มีที่ไป... ไม่มีที่จะมา... กันอีกแล้ว (ตอบเป็นปริศนา-โกอาน)

แล้วเจ้าหัวโต **นายจิว ฯ** คนนี้ล่ะ? **"จะมัวไป... และมัวมา... วนเวียนกันอยู่ในขวดเหล้าอย่างเดิมกระนั้นอีกหรือ? พึงคิดดูอีกที..."**

พระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์แล้ว ทำไมยังหลุกหลิกเหมือนนายจิว ฯ

นายจิว แซ่ฉั่ว นิ่ง! อยู่สักครู่หนึ่ง ก็พอที่จะพึงคิดออกรู้ความหมายนั้น แต่ก็เลือดขึ้นมาขึ้นสมอง ปากจัดเป็นสันดาน อดที่จะถามซอก... ถามแซก... แก้โรคงี่เง่า อนุสัยคันปากไปเสียไม่ได้ อยู่นั่นเอง.

แล้วยกมือขึ้นไหว้! พูดอีกว่า ขอให้ท่านได้โปรดสอนชี้แนะหลักธรรม ให้กระผมจนรู้แจ้งอนุสัยชั่ว จนหมดขวดเหล้าไปแล้ว บัดนี้กระผมยังมีปัญหา เป็นอารมณ์ค้างไว้ว่า ในตำนานจีน เรื่อง "**พระสารีบุตร**" เป็นถึงชั้น "**พระอรหันต์**" กันแล้ว แต่ท่านก็ยังมีนิสัยหลุกหลิก รุ่มร่าม ไม่ค่อยสำรวม ไม่เรียบร้อย เหมือนดัง **นายจิว ฯ** เวลาจะเดินทางไปที่ไหน ถ้าได้พบเห็นลำธารน้ำไหล หรือลำกระโดง ที่มันขวางทางเดินตรงหน้าเราอยู่แล้ว บางทีนึกสนุกชอบ อดที่จะกระโดดข้ามไปเลยไม่ได้มันสนุกใจดี มีนิสัยหลุกหลิกรุ่มร่ามอย่างนี้ เป็นวิสัยของ "**ปุถุชน**" **แบบนายจิว ฯ** ไม่ใช่วิสัยของสมณะศากยบุตรผู้ได้บรรลุธรรมเป็นถึงชั้น "**พระอรหันต์**" ไปแล้ว ไม่น่าจะหยาบ กระโดดข้ามคลองไปเลย มีกิริยาอย่างนั้น กระผมสงสัยข้องใจมานมนานแล้ว ครับ! พระคุณเจ้า

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๋หุย) เห็น **นายจิว ฯ** หายเมาแล้ว ท่านจึงได้ก้มลงไปหยิบขวดเหล้าเปล่า ที่โยนทิ้งไปแล้วนั้น หยิบเอาขวดเปล่า ๆ นั้นขึ้นมาอีกที แล้วก็ยื่นปากขวดเหล้าใบนั้น จี้ตรงจมูกของ **นายจิว ฯ** คือให้ดมดูที่ก่อน... แล้วท่านก็เท... เทเหล้าในขวดนั้นให้ดูอีก **จะเทกี่ครั้ง เทกี่หน... ก็ไม่เห็นมีเหล้าในขวดนั้นไหลออกมาเลย... เพื่อ**

ที่จะให้ นายจิว ฯ ดูเป็นปริศนาสอนธรรม... ชวนคิด... ให้ประทับจิต ติดวิญญาณไว้ก่อน บางทีจะเฉลียวใจ ฉุกคิดขึ้นได้บ้าง จนรู้แจ้งทางจิตใจ ว่าไม่มี-ว่าง-ว่างแล้ว

ขวดเหล้าเปล่า-มีแต่กลิ่น-อรหัตภูมิ.

(เป็นปริศนาธรรม)

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๋หุย) ได้เทศนาธรรมต่อไปอีกว่า เจ้าจงตั้งใจฟังจดจำไว้ให้ดี "**พระสารีบุตร**" นั้นท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว. แต่กิเลสตัณหาอุปาทาน ชั้นหยาบ ๆ ก็ดับหมดแล้ว เปรียบได้เหมือนดัง "**เหล้า**" เหล้าในขวดใบนี้ของเจ้านั้น จะเทไปเท่าไร ๆ ก็ไม่มีเหล้าออกมาอีกแล้ว (เหล้าเปรียบเหมือนกิเลสต่าง ๆ)

เจ้าจงฟังให้ดีนะ! แล้ว "**พระสารีบุตร**" นั้น ท่านเทเหล้าในขวดไปหมดแล้ว เช่นกัน แต่ขวดเปล่าใบนั้นยังมีกลิ่นนิดหน่อย แต่กินไม่ได้ หรือดมก็ไม่เมา ไม่มีพิษภัยจากเหล้าอีกแล้ว อย่างนี้ เจ้าจะพึงกันรู้เรื่อง พอจะเข้าใจได้ไหม ?

พระสารีบุตร เป็นแบบอย่างนี้ ถ้าเอาตามภาษาธรรมะใน**นิกายธรรมลักษณะ** ว่าลักษณะกิริยาแบบอย่างนี้ เขาเรียกว่า "**วาสนา (เมี่ยลี้)**" คือวาสนาบารมีของ "**พระสารีบุตร**"

นั้น ท่านได้เคยเกิดเป็น "ลิง" เกิดเป็นลิงมามากชาติ ตำนานจีนเก็บมาจากอินเดียว่า ได้เคยเกิดเป็นลิงมานานตั้ง 500 ชาติทีเดียว เป็นสัตว์เดรัจฉานมานานๆ มากกว่าเกิดเป็นคน คือ "**พระสารีบุตร**" ท่านเกิดเป็นลิงมามากชาติกว่า พระอรหันต์องค์อื่นๆ อย่างนี้เป็นต้น

แล้วคำว่า **วาสนา** (เมี่ยลี้.) วาสนาที่ได้บำเพ็ญบารมีมันยังติดตามมานิดๆ ยังดับไม่หมด ตัดไม่ขาด... นานๆ ก็อาจจะแสดงความเคยชินของเดิมๆ ตั้ง 500 ชาตินั้นออกมาบ้าง. เหมือนดังกลิ่นเหล้าในขวดเปล่าของเจ้านั้น หมดพิษภัยแล้ว กินไม่เมา เจ้าจะพอพึ่งเข้าใจบ้างไหม? (ขวดเหล้าเปล่าๆ มีแต่กลิ่นนิดหน่อย)

จะดับกลิ่นเหล้าหมดขวด-ต้องพุทธภูมิ
(ตอบปริศนาธรรม)

ส่วนสติปัญญาที่จะดับกลิ่นเหล้าจนหมดขวดได้นั้น จะต้องสติปัญญาชั้นสูงมากกว่า "พระอรหันต์ หรือ อรหัตภูมิ" ตรงนี้เขาเรียกว่าดับวาสนา "**ดับวาสนา (เมี่ยลี้)**" ที่ได้เคยเกิดเป็นลิงมานานตั้ง 500 ชาตินั้น จะดับกิริยาอาการบางทีมีหลุกหลิก รุ่มร่ามหยาบๆ ไม่สุภาพ ยังดับไม่หมด ถ้าจะดับได้หมดนั้นยากหน่อย หรือจะเรียกว่า "**ทุบขวดเหล้าแตก**"

คือดับกลิ่นเหล้าในขวดนั้นให้หมดไปด้วยนั้น พระอรหันต์ บางองค์ยังทำไม่ได้หมด แต่กิเลสตัณหาอุปาทาน ฯ ชาติภพนั้นดับได้หมดแล้ว

ถ้าจะทำให้ คือดับกลิ่นเหล้าหมด จะต้องเป็น-พุทธภูมิ คือต้องมีปณิธาน อุดมคติสูงสุดยอดคน เริ่มสร้างสม-ปุถุชน โพธิสัตว์บารมี-สูงขึ้นไปอีก-อริยโพธิสัตว์บารมี-สูงยิ่งขึ้นไปอีกสุดยอด คือมหาโพธิสัตว์บารมี - จนได้บรรลุธรรม - พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นชั้นสูงสุดยอด คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์หนึ่ง เท่านั้น จึงจะดับวาสนาบารมีต่าง ๆ ลงได้หมด.

ภาษาที่โรงเรียนสอนเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ใช้ คำว่า "ดับนิสัย (แส่) คือนิสัย" ลึกเข้าไปอีก "ดับอนุสัย (ปึ้งแส่) คือปึ้งแส่" เป็นความเคยชินดั้งเดิมอดีต ๆ ๆ ตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ดับลงหมด ดับอนุสัยจิตที่ไม่ดี กวาดทิ้งให้หมดลงก่อน ให้เหลือไว้แต่อนุสัยที่ดี ถึงที่สุดกันแล้ว อนุสัยที่ดี ก็อย่าหลงติดจะเป็นอัตตา ตัวตน จะต้องดับครั้งสุดท้ายลงจนหมดไปอีกด้วย จึงจะพบ "**อนัตตา**" ยังเป็นโลกียธรรมชั้นสูงสุดยอดอยู่ สุดท้ายจะต้องดับ "**อนัตตา**" ลงไปอีกด้วย จิตจะหยุดจากความคิดผูกพันปรุงแต่งจากโลกียรมณ์ทั้งปวงหมด จิตจะเข้าช่องว่าง จะพบสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรม นิพพานแล... สาธุ!

จบเทศนาธรรมของ พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย)

จากนายจิว แซ่ฉั่ว ผู้บันทึกธรรม

บทที่ 14

กรรมวิธีดูอนุสัยจิต-โพธิสัตว์อวตารสูตร ดูอรหัตภูมิ-โพธิสัตว์-พุทธภูมิ.

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

บันทึกธรรมเทศนาไว้ โดย **สามเณรหุยทง และ สามเณรหุยเม้ง** ณ สำนักสงฆ์ เชิงภูเขา ถ้ำสิงโต แห่ง "**คุนลุ้นซัว**" ทิศตะวันตก เมืองจีน. ได้มี สามเณร 2 องค์ ชื่อ ส.ณ. หุยทง และ ส.ณ. หุยเม้ง. ได้ศึกษาธรรมไปจนถึงบทที่ว่าจะเป็นนักเทศนาครูบาสอนธรรมจะต้องรู้หรือศึกษาพระสูตรต่าง ๆ นี้ก็เกิดปัญหาข้องใจอยากรู้อยากเห็นจนต้องถกเถียงถึงแก่นพุทธศาสตร์ในเรื่อง การศึกษาธรรมะต่าง ๆ ใน **พระคัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตร** กันขึ้นมาจบไม่ลง... จะโต้เถียงกันสักกี่ครั้ง กี่วันเดือนปีก็ไม่อาจที่จะจบ และยอมกันได้สักที กรรมการและครูบาอาจารย์ในวัดพังกันจนหมดแล้ว ก็ไม่อาจที่จะตัดสินให้ว่าใครผิด หรือใครถูกได้เลย. เพราะว่าตำราแขกอินเดีย เอาที่เหตุก่อน. ส่วนตำราจีนเอาที่ผลก่อน

มาวันหนึ่งได้รู้ข่าวกันว่า จะมีคณะพระธุดงค์สายตรงเซ็น (ฌาน) จาริกมาจากวัดโซกาย มาแสดงธรรมโปรดสัตว์ ได้

พักอยู่ที่ชานเมือง ก็ดีใจมาก แต่ละคนเตรียมปัญหาที่จะถามกันไว้อย่างแน่นท้องเต็มพุงกันเลย คอย ๆ ไป

ถึงวันนั้นมีคณะศิษย์ในวัดและศิษย์นอกวัด ชักชวนพรรคพวก เอาจริงจังกันขึ้นมา แล้วก็ยกพวกเฮโล! ไปยังที่พักคณะธรรมจารีก ของ **พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๋หุย)** เพื่อที่จะต้องการ ขอร้องให้ท่านอาจารย์ ช่วยตัดสินชี้ขาดว่า ปัญหาข้อธรรมะของใครผิด... ของใครถูก... ธรรมะโลกแตกมาแล้ว ไม่มีใครยอมแพ้ใคร ๆ ล้วนแล้วแต่เก่ง "**มีเหตุผล-ซ้อนเหตุผล**" ถูกกันคนละมุม เป็นธรรมะโลกแตก! จบไม่ลงกันเอย

สามเณร หุยทง พอถึงที่พักสงฆ์ ก็รีบแย่งแอบย่องเข้าไปในซุ้ม ของ **พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๋หุย)** ก่อนใคร ๆ เป็นองค์แรก (องค์ที่ 1.) กันเลย! แล้วก็รีบกราบ ด่วนถามท่านพระอาจารย์ทันทีว่า **ท่านอาจารย์ ครับ!** กระผมชื่อ **ส.ณ. หุยทง** ครับ! ขอถามปัญหาธรรมะสักหน่อย ครับ? กระผมมีความคิดเห็นว่าอย่างนี้ การศึกษาพุทธธรรมนั้น ถ้าจะให้ดีกันแล้ว เราจะต้องรีบด่วนปล่อยวาง... ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น ในอุปาทานต่าง ๆ ดับอัตตา ตัวตน ในทุกสิ่งให้หมดไปเลย! แล้วก็ต้องทำจิตให้รู้แจ้งธรรมชาติจักษุ เข้าถึง "**อนัตตาธรรม**" ก่อน

แล้วถ้าจะให้เร็วขึ้นต้องรีบเข้าห้องทำสมถะ คือสมถะทำให้จิตสงบไว้ตรงนั้นเป็นฐาน จะได้เจริญกรรมฐาน เพื่อที่จะได้แสวงหาความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเองก่อน. แล้วต้องมานั่งหลับตาทำสมาธิ ไม่เอากับใครๆ จะได้ไม่เสียเวลาไปเปล่าๆ ถัดไปให้สูงขึ้นไปอีกก็มุ่งแต่ทำ "**วิปัสสนาญาณ**" ให้เกิดขึ้นเพียงอย่างเดียวก่อน มีทางเดียวนี้เท่านั้น เป็นทางเอกเอาตัวเองรอดไปได้อย่างฉับพลัน อย่างนี้จะใช่ไหม ครับ? พระคุณเจ้า กระผมอยากรู้แนวทางนี้จริงๆ ครับ?

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย) ได้ตอบว่า เธอพูดถูกแล้ว...อย่างที่เธอว่านั่นแหละ... **เอ้า! เธอนี่มีราก-เหง้า-อนุสัยจิต "อรหัตภูมิ"** ที่ดี ตามโพธิสัตว์อวตารสูตร **ฉันขอสาธุ! ด้วยนะ! (1 ที)** แล้วเธอจงจดจำไว้ให้ดีนะ! เธอมีอนุสัยจิต เป็น "**พระอรหันต์**" แล... สาธุ!

สามเณรหุยทง ดีใจมาก รีบกราบลาท่านพระอาจารย์แล้วออกจากซุ้มที่พักนั้นทันที แล้วก็วิ่งตบมือ ดังแผะ! กระโดดโลดเต้น! พูดว่า ไชโยๆ กันชนะพวกแกแล้วโว้ย! ท่านพระ-อาจารย์ยังได้สาธุ! รับรองความคิดเห็นว่าของกัน พูดถูกอีกด้วย ไชโย! กันนี้มีอนุสัยจิตจะเป็นถึง "**พระอรหันต์**" ที่ดี อีกเชียวนะ! จะบอกให้วา...

สามเณรหุยเม้ง คู่ต่อสู้ ทนฟังไม่ได้ จึงรีบมุดหัวเข้าไปในซุ้มที่พักของพระนั้น อย่างด่วนจี๋! แล้วก็รีบยกมือขึ้นไหว้! รีบถามพระอาจารย์ทันทีว่า **ท่านอาจารย์ครับ ?** กระผมมีความคิดเห็นว่า การศึกษาธรรมะนั้น ถ้าจะให้ดีกันแล้ว เราจะต้องรีบด่วนเรียน **พระไตรปิฎก** ทั้งของ **หินยาน และ มหายาน** ให้มาก ๆ ฟังเทศนาธรรมของ พระครูบาอาจารย์ให้มาก ๆ แล้วจะต้องปฏิบัติธรรม จนรู้แจ้ง "**อัตตาธรรม**" ก่อน แล้วต้องมีความบำเพ็ญเพียรให้ได้บรรลุถึง "**อนัตตาธรรม**" ที่เป็นโลกียธรรมที่สูง ถึงสุดท้ายต้องบำเพ็ญบารมีจนเข้าถึง "**สุญตาธรรม**" ที่เป็นโลกุตรธรรมอันสูงสุดยอดของ **พระพุทธศาสนา** เราจึงมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ได้ช่วย **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ของเรารื้อสัตว์ขนสัตว์ ข้ามฝั่งไป "**นิพพาน**" ได้มาก ๆ อย่างนี้เป็นทางเอก เป็นทางออกที่ดีทางเดียวเท่านั้นใช่ไหมครับ ? **พระคุณเจ้า** กระผมอยากรู้จริง ๆ ครับ ?

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๊หุย) ได้ตอบว่า เธอพูดถูกแล้ว...อย่างที่เธอว่านั่นแหละ...เอ้า! เธอนี่มีรากเหง้าอนุสัยจิตที่ดีสูงมากของพุทธะ เป็น "**โพธิสัตว์ภูมิ**" ตามโพธิสัตว์อวตารสูตร **ฉันขอสาธุ! สาธุ! (2 ที)** เธอจงจดจำไว้ให้ดี

นะ! ว่าเธอมีอนุสัยจิตที่ดีสูงมากของพุทธะ! เป็น "**โพธิสัตว์ภูมิ**" เชียวนะ! จะบอกให้ว่า...

สามเณรหุยเม้ง ฟังแล้วก็ดีใจมาก แล้วรีบกราบลาท่านอาจารย์ออกจากซุ้มนั้นไป วิ่งตบมือดังเผาะ! แผะ! ร้องไชโย! กันชนะพวกแกทั้งหมดแล้ว โว้ย! **ท่านพระอาจารย์ยังได้สาธุ! สาธุ! ให้กันถึง 2 ครั้ง** คือท่านได้รับรองว่าของกันพูดถูก ตามโพธิสัตว์อวตารสูตร รู้ธรรมดีกว่าของพวกแก ไชโย! ท่านว่ากันยังมีอนุสัยจิตของพุทธะที่ดีไว้สูงมากอีกด้วย เป็น "**โพธิสัตว์ภูมิ**" แล... สาธุ! สาธุ! ชนะพวกแกแล้ว โว้ย!

กรรมการตัดสิน-ผิด-ถูก

สามเณรหุยตั๊ก เป็นศิษย์ก้นกุฏิ ที่ติดตามอุปัฏฐาก **พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย)** มาตลอดทาง ได้ฟังเรื่องทั้งหมดแล้ว ก็อดที่จะเก็บไว้ไม่ได้ ทนไม่ไหว! จึงได้ขอถาม พระอาจารย์ขึ้นมาบ้างว่า ท่านพระอาจารย์ครับ! กระผมก็มีความคิดเห็นว่า...ยังไม่ถูกทั้งนั้นเลย!

สามเณร หุยทง องค์แรกนั้น ก็แย่มีจิตใจคับแคบมากเกินไป จะคิดหนีโลก ไม่เอากับใครๆ เขาไว้บ้างเลย! มัวแต่จะมุ่งเอาแต่มรรคผลนิพพาน ๆ มุ่งเอาแต่ประโยชน์ตนฝ่ายเดียว

เอาตัวรอดคนเดียว ยังขาดความกตัญญูกตเวทีคุณแก่ผู้อื่น ๆ อีกมากเกินไป เพราะว่าญาติโยมชาวบ้านทั้งหลาย เขาทำบุญใส่บาตรต่าง ๆ ไม่รู้ว่าเขาหมดข้าวสุก เครื่องแกงเปรี้ยวหวานมันเค็มและปัจจัย 4. ต่าง ๆ ได้หมดไปกี่ร้อยเล่มเกวียนไปกันแล้ว เขาอุปถัมภ์เลี้ยงดูมาหลายชาติภพแล้ว และเขาเหล่านั้นก็ยังเป็นปุถุชนทั้งเพทั้งแพเลย!

แล้วไม่มีปัญหาเลยเขาเหล่านั้นก็ยังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร ยังไม่หลุดพ้นการเกิดแก่เจ็บตาย แล้วท่านผู้มีพระคุณเหล่านั้น จะไปหาเอาครูบาอาจารย์ที่ดีได้จากที่ไหนกันให้มาคอยเทศนาสอนธรรมทาน โปรดสรรพสัตว์ให้ข้ามฝั่ง "**นิพพาน**" เพื่อหลุดพ้นวัฏสงสารได้อย่างไรเล่า? พึงคิดดูให้ไกล ๆ คนที่ดีเป็น **พระอรหันต์** ก็ได้หลุดพ้นโลกนี้ไปหมด มีเหลืออยู่แต่พวกสอบตก แล้วจะไปหาอริยครู มาสอนอริยมรรคที่ดีได้อย่างไรกันกรรมมากไหม? มีแต่ครูสอบตก

ถ้ามัวคิดแบบ **ส.ณ. หุยทง** องค์แรกนั้นกันจนหมด คือพอหลุดพ้นได้แล้ว ก็เอาตัวรอดหนีไปกันหมดเลย! ใจแคบอย่างนี้ **พระพุทธศาสนา** ก็คงจะแย่ ๆ ลงเรื่อย ๆ ตามพุทธทำนาย ว่าโลกนี้จะขาดอริยครูบา คอยสอนธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ใช่ไหม? **พระคุณเจ้า** ครูสอบได้หลุดพ้นหนีหมด

ส่วน สามเณรหุยเม้ง องค์ที่สองนั้น ก็ไม่ไหว! ตาย ๆ ใจกว้างมากเกินไป มั่วคิดเที่ยวไปแบกโลก รื้อสัตว์ขนสัตว์ไป โปรดคนทั้งโลก ต้องวุ่นไปเสียแทบทุกอย่างเลย กรรม! แล้ว การบำเพ็ญเพียรทางจิตของตนเอง จะทำไม่ได้ง่าย ๆ นัก ประโยชน์ฝ่ายตนจะขาดมากเกินไป เพราะการที่จะทำงานสอน คนโลกีย์นั้น ไม่ใช่จะทำได้ง่าย ๆ ดังปากพูด การเป็นครูที่แท้ จริงนั้น ก็เหมือนกับดังพ่อแม่คน มันเหนื่อยกายใจ มันก็แย่ หนักใจเท่ากัน พระคุณเจ้า

สรุปแล้ว กระผม สามเณร หุยตั๊ก มีความคิดเห็นว่ายัง ไม่ดีแท้ ทั้ง หุยทง และ หุยเม้ง สององค์ที่พูดมานั้น ยังตก ดิ่ง ๆ สุดโต่งอยู่ข้างเดียว ทั้งสองฝ่าย ใช่ไหมครับ? พระคุณเจ้า

สามเณรหุยตั๊ก พูดต่อไปอีกว่า กระผมมีความคิดเห็น อีกว่า จะต้องมีทั้งสองอย่าง คือมี "อรหัตภูมิ" และมี "โพธิสัตว์ภูมิ" แล้วยังจะต้องเอาทั้งสองอย่างนี้ เอามารวม กันจึงจะดี มีดีอยู่ได้ถึงที่สุด อุปมาได้ดังเหมือนนกตัวหนึ่ง จะ บินไปได้ไกล ๆ จะต้องมีปีกซ้าย และปีกขวา จึงจะมีกำลังบิน ไปได้รอดอย่างนี้ แบบอย่างนี้จึงจะเรียกว่า เป็นทางเอกดีสุด ยอดเลย ใช่ไหมครับ? พระคุณเจ้า "นกต้องมีสองปีก จึง จะบินได้ไกล ๆ ดี" ครับ!

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๋หุย) ฟังแล้วยิ้ม! อย่างพอใจมากที่สุด ไม่เสียแรงที่ได้เทศนาธรรมจาริกมาถึงเมืองนี้ ได้พบหน่อเนื้อพุทธางกูรเข้าแล้ว! เชื้อสายเผ่าโพธิญาณมีในเมืองนี้เอง ในจิตใจคิดขอน้อมศรัทธา เคารพคุณธรรมในดวงจิตนี้ไว้ก่อนแล... สาธุ!

พระอาจารย์ปัญญา (พระตี๋หุย) ได้ตอบว่า เธอพูดได้ดี ถูกมากที่สุดแล้ว... อย่างที่เธอว่ามาทั้งหมดนั่นแหละ... เอ้า! เธอนี้มีลักษณะโหงวเฮ้งที่สูงสุดยอดมนุษย์ในโลกนี้ เธอยังมีเชื้อรากเหง้า เป็น **"อนุสัยโพธิจิต-โพธิสัตว์ภูมิ"** ตามคัมภีร์โพธิสัตว์อวตารสูตร ที่จะเป็นคุณประโยชน์แก่สรรพสัตว์อย่างมหาศาล ที่ทำหน้าที่แทน **พระพุทธเจ้า** ได้แบ่งปันธรรมชาติจักษุสุญตาโพธิสัตว์ธรรมทานเนื่องด้วย **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"** ให้แก่สรรพสัตว์ไปทั่วถึงสูงสุดทั้ง 6 ภูมิเลย สาธุ!

ถ้าเธอไม่คิดท้อถอยในอุดมคตินี้ จงอธิษฐานจิตตั้งใจบำเพ็ญบารมีไป **จากปุถุชนโพธิสัตว์-จนถึงอริยโพธิสัตว์-แล้วถึงมหาโพธิสัตว์** จนได้บรรลุ **อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** องค์หนึ่ง คือพุทธภูมิแน่นอนแล... สาธุ!

คือเป็นครูบาของมนุษย์ เทวดา สอนสรรพสัตว์ได้ถึง 6 ภูมิ. ฉัน พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย) ขอน้อมนมัสการคุณธรรมในดวงจิตนี้อย่างสูง ไว้ล่วงหน้าก่อน ณ ที่นี้ สาธุ! สาธุ! สาธุ! (3 ที)

หลังจาก คณะธรรมจาริก ของ พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย) ได้ผ่านไปแล้ว คณะศิษย์โง่ศิษย์ฉลาดกลุ่มนี้ ต่างฝ่ายต่างก็จดจำคำพูด คำสอน คำถาม คำตอบปัญหาธรรมต่างๆ ของตนนั้นไว้หมด แล้วก็เขียนบันทึก คัดลอกตีพิมพ์นำออกแจกจ่ายกันทั่วไป ต่างฝ่ายก็อวดกันว่า ปัญหาธรรมความรู้ของตนเองถูกดี ฉันยังได้คำรับรองชมเชย สาธุ! จาก พระอาจารย์ปัญญา (พระตี้หุย) อีกด้วยแล... สาธุ!

เรื่องขบขันอย่างนี้ ประวัติศาสตร์มักจะซ้ำรอย ดังที่เขาถกเถียงกันว่า อย่างนี้ เรื่องนี้เป็นพุทธพจน์. อย่างนี้เรื่องนี้ไม่เป็นพุทธพจน์ ไม่ใช่สัจจธรรม ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสไว้ ถกเถียงกันไม่มีวันจบสิ้น. ทางเมืองจีนฝ่ายเหนือ พระพุทธศาสนาหนักไปทางคำสอนเทวนิยมอยู่ดั้งเดิม และนิกายสุขาวดี (เจ๋งโท้วจง). ทางฝ่ายใต้หนักไปทางคำสอน สายตรงจาก อินเดีย ที่ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) นำนิกายเซ็น (ฌาน) เซี้ยงจง เข้าเมืองจีน.[1]

1 มีในศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่มที่ 1 ธ. ธีรทาส.

ทำเอานักศึกษาชั้นปัญญาชน งงงวย จนกระทั่ง พระถังซำจั๋ง ต้องตัดสินใจเดินทางไปศึกษาที่ อินเดีย ต้นตอของ พระพุทธศาสนา ที่มหาวิทยาลัย นาลันทา จนจบหลักสูตร ได้นำเอา พระคัมภีร์ชุด มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก และยังมีพระคัมภีร์อื่น ๆ อีกมากมายเอามาไว้เมืองจีน ได้ตั้งกองแปล ถวาย พระเจ้าลี้ชีหมิน ฮ่องเต้. ราชวงศ์ถัง พระถังซำจั๋ง คิดจะตั้ง มหาวิทยาลัย แบบอินเดีย แต่ทำไม่ทัน ก็มรณะภาพไปเสียก่อน สรุปแล้วคำสอนที่นำมาส่วนมากก็มุ่งไปทางหลักธรรมเนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกขั่ง-อนัตตา-สุญตา" แล... สาธุ!

จบศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. เล่มที่ 3. (มี 14 บท)

ยังมีเล่มที่ 4 จบ.

(สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย) เป็นของ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ.

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ขอกราบขอบพระคุณทุก ๆ ท่านที่ได้ช่วยอุปถัมภ์ผลงานสุญตาธรรมทาน และชีวิตนักบุญ ธ. ธีรทาส. ให้อยู่รอดมาจนถึงทุกวันนี้ (พ.ศ. 2558 ปีมีอายุ 88 ปี) สาธุ! ถ้าพวกเรายังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร ขอให้บุญกุศลนี้จงนำทางให้ได้พบกันอีกด้วย "จิต-ถึง-จิต" และเป็นกัลยาณมิตรที่ดีในทั้ง 6 ภูมิ อีกด้วยแล... สาธุ!

พ.ศ. 2558

心生色法生

心滅色法滅

จิตเกิด - รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด

จิตดับ - รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ.

จากพระพุทธเจ้า วิปัสสิน.

數息觀

อานาปานัสสติภาวนา.

จากคัมภีร์เซ็น(ฌาน)พุทธ.

ส่ง จ.ม. ติดต่อขอได้ เล่ม 3

ท่านผู้อ่านโปรดทราบ พระคัมภีร์ "**ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น**" ถ้าท่านสนใจขอฟรี ก็ได้ท่านละ 1 เล่ม.

ถ้าจะร่วมกองบุญพิมพ์ธรรมทานสืบไป ส่งทาง **ธนาณัติ** แต่ใส่ชื่อ **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ผู้จัดการกองบุญนี้ รับเงินที่ **ป.ณ. คลองเตย** แห่งเดียว. **(ระวัง ๆ อย่าส่งผิด) รับยาก**

จ.ม. (หรือใบธนาณัติ) ให้ส่งมาที่ พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 **กทม. 10330**

ข้าพเจ้า **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)** ทำงานตอนเช้า-ถึง-เที่ยง ตอนบ่ายมักจะไม่อยู่ ไม่มีผู้รับแขกแทน ขออภัยทานคนแก่อายุ 88 ปีแล้ว (พ.ศ. 2553) ที่นี่ไม่มีหนังสือต่าง ๆ วางขาย.

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือธรรมทาน
เฉพาะกิจ ทาง ป.ณ.
ครั้งที่ 4 ปีนี้ พ.ศ. 2558 พิมพ์ 4,000 เล่ม

ได้ส่งห้องสมุดวัดและประชาชนไป รวม 2,000 แห่ง สาธุ! (ส่งที่ ป.ณ. คลองเตย)

สาธุ! เป็นเงินทำบุญทานที่อุทิศให้ **ธ. ธีรทาส.** อายุ 88 ปีไว้ใช้บำรุงสุขภาพกายใจให้มีอายุยืนยงคงทนในโพธิสัตว์ธรรมทาน – พุทธภูมินี้สืบไปอีกนาน ๆ สาธุ!

แต่ **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ขอเปลี่ยนเอามาใช้จ่ายร่วมในกองบุญปีนี้ เป็นค่าแรง ขนส่ง ทาง ป.ณ. ค่าอาหาร ค่าใช้จ่าย น้ำ–ไฟ ผลงานปีนี้ของโรงเจพุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง ก่อน ต้องขออภัยทานเจ้าของเงินต่างๆ ไว้ด้วย ธ. ธีรทาส. **(ขอเปลี่ยนบุญของท่านผู้มีพระคุณ.)**

นายสมศักดิ์ นางวรวัฒนา ตีระพงศ์ไพบูลย์ อุทิศให้ ธ. ธีรทาส. ไว้สาธุ! 9,000 บ.

นายประเสริฐ เลิศอัศวลักษณ์ กทม. อุทิศให้ ธ. ธีรทาส. ไว้สาธุ! 10,000 บ.

คณะลูกติ๊ก–จิมมี่ กทม. อุทิศให้เตี่ย ธ. ธีรทาส. เป็นเพื่อนเก่าเหลือคนสุดท้ายของ คุณพ่อเซียนสู ชลบุรี เงินนี้ให้เอาไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจให้ทรงพลังอายุยืนในผลงานโพธิสัตว์ธรรมทานพุทธภูมิสืบไป (2 ครั้งรวม 17,000 บ.) สาธุ!

อาจารย์เบญญาภา ตั้งเจตนาภรณ์ อเมริกา. ลูกหุยอุทิศให้เตี่ย ธ. ธีรทาส.ไว้บำรุงสุขภาพกายใจให้ทรงพลังยืนยงในผลงานโพธิสัตว์ธรรมทานพุทธภูมิ สาธุ! 10,000 บ.

นายธีรพงศ์ ศรีเจริญพงศ์ อ. บางพลี อุทิศให้ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษากายใจให้มีผลงานในโพธิสัตว์ธรรมทานพุทธภูมิ สาธุ! 5,000 บ.

คณะช่างเป็ด–หล้า–ฟ้า–ดิน เขียวหวาน บ่อนไก่ กทม. อุทิศค่าน้ำ–ไฟฟ้าในกองบุญนี้ (5 ครั้ง) สาธุ! 5,000 บ.

นายอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ กทม. อุทิศค่าใช้จ่ายต่างๆ สาธุ! 3,000 บ.

คณะลี้ไช้ลั้ง. นายพงศักดิ์ ดอนเมือง อุทิศค่าขนส่งทาง ป.ณ. ร่วม 2,000 ห้องสมุดสาธุ!

อาจารย์ศุฌามน นิลผาย ร้อยเอ็ด อุทิศค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในกองบุญนี้ สาธุ! 2,000 บ.

น.ส.พิณทิกา (ปู) นิลผาย กทม. อุทิศค่าส่งบรรจุหีบห่อส่ง ป.ณ. ต่างๆ สาธุ! 1,000 บ.

คณะคุณปราณี พันธ์บูรณะ. คุณลินจง เชาววานิช. คุณสมศรี เพ็ชรดี กทม. ร่วมกองบุญส่งห้องสมุดวัดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 3,000 บ.

เอี้ยชุนเซ็ง(เฮียโฮ้ว) และครอบครัวบุตรหลานต่างๆ อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 1,000 บ.

ขอจารึกชื่อผู้เกิดโพธิจิตร่วมอุทิศธรรมทาน เล่มที่ 3 ครั้งที่ 4 (ขอทำบุญทานไว้เป็นตัวอย่าง)

(31 ต.ค. 2558 พิมพ์ 4,000 เล่ม)

เงินกองบุญนี้ถ้ามีเหลือจะเอาไว้ใช้พิมพ์ครั้งต่อไปหรือบางเล่มที่ขาดเงิน (จากนักบุญธีรทาส.)

นายสมศักดิ์ นางวรวัฒนา ตีระพงศ์ไพบูลย์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 1,429 เล่ม

ครอบครัวลูกสุรีย์ แซ่ฉั่ว บางบอน ลูกในโพธิสัตว์พุทธภูมิ ทำบุญทานฉลองโรงงาน อุทิศให้แก่พระภูมิเจ้าที่เดิม ๆ นั้นและสรรพสัตว์ สาธุ ! 286 เล่ม

ครอบครัว คุณพ่อบิ่ง แซ่โง้ว กทม. ขออุทิศส่วบุญกุศลในธรรมทานนี้ให้แก่บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว และสรรพสัตว์ในสากลโลก สาธุ ! (อาจารย์ฤาษี นำส่งมาสองหมื่นบาท) สาธุ ! 286 เล่ม

ครอบครัวคุณพ่อบิ่ง แซ่โง้ว กทม. ด.ช. พิรวิชญ์ นิรันพรพุทธา. ด.ช. ภูมิพัฒน์ นิรันพรพุทธา ทำบุญคล้ายวันเกิดอุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! รวม 43 เล่ม

น.ส. ปภา และครอบครัว ซึ่งบุญอโศก อ. พระประแดง อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ ! 215 เล่ม

คณะคุณแม่โง้วพัวยู้ หมู่บ้านชิชา กทม. น.ส. รัตนาภร ดีวงกิจ. นายสุนทร ดีวงกิจ. คุณเบญญาภา ดีวงกิจ กทม.

อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ของผู้เจ็บป่วยตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ ขอให้พบหมอเก่ง พบยาดี รักษาโรคหายจากหนักเป็นเบา จากเบาให้หายขาด สาธุ! 201 เล่ม

คุณกถณพ ซึ้งบุญอโศก และครอบครัว สมุทรปราการ ขออุทิศธรรมทานให้แก่บรรพบุรุษ และสรรพสัตว์ สาธุ! 143 เล่ม

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ กทม. อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ และสรรพสัตว์ สาธุ! 143 เล่ม

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ อุทิศให้ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจให้มีอายุยืนยงในโพธิสัตว์พุทธภูมิอีก (หนึ่งหมื่นบาท) สาธุ!

คุณวรวุฒิ ศรีบัวทอง และครอบครัว นนทบุรี ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! (คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ นำส่งมาหมื่นบาท) 143 เล่ม

บริษัทนากาต้า–ซุงค์ (ประเทศไทย) ทำบุญทานฉลองโรงงานบางบอน อุทิศให้แก่พระภูมิเจ้าที่เดิม ๆ นั้นและสรรพสัตว์ประจำปี สาธุ! (คุณสมศักดิ์ ตีระพงศ์ไพบูลย์ นำส่งมาหมื่นบาท) 143 เล่ม

บริษัทศรีกิจพานิชจำกัด ทำบุญกุศลทานฉลองโรงงานสมุทรสาคร ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่พระภูมิเจ้าที่เดิม ๆ นั้นและสรรพสัตว์ สาธุ! (นายเอื้อ นางศรีวรรณา กิจพานิช นำเงินส่งมาหมื่นบาท) 143 เล่ม

คุณประเสริฐ เลิศอัศวลักษณ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 143 เล่ม

น.ส. สุรัตน์ คิรีชัยวัฒน์ เพชรบุรี ลูกในโพธิสัตว์ธรรมทานพุทธภูมิ อุทิศธรรมทานให้สรรพสัตว์ทุก ๆ เดือน (เล่ม 3 นี้ส่งมา 5 ครั้ง) อุทิศรวม สาธุ ! 143 เล่ม

น.ส. สุรัตน์ คิรีชัยวัฒน์ อุทิศให้แก่ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงรักษาสุขภาพกายใจมีอายุ 88 ปีขอให้ยืนยงคงทนไปอีก (ส่งมา 5 ครั้งหมื่นบาท)

นายมานิต นางดวงเดือน อติวานิชยพงศ์ และครอบครัว กทม. ลูกในโพธิสัตว์ธรรมทานพุทธภูมิ ทำบุญคล้ายวันเกิดทุก ๆ ปี อุทิศบุญกุศลทานให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 143 เล่ม

คณะคุณวิไล. โรงงาน อ. บางพลี

คุณแม่วิไล นันทนานนทชัย และครอบครัว อุทิศร่วมปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ สาธุ ! 4,000 บาท

น.ส. ฐณกร ศรีเจริญพงศ์ ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ สาธุ ! 1,000 บาท

คุณเกวดี ศรีเจริญพงศ์ ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ สาธุ ! 1,000 บาท

คุณสมุทร นันทนานนทชัย ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ สาธุ ! 1,000 บาท

คุณสุสา นันทนานนทชัย ร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ สาธุ ! 1,000 บาท

คุณเจริญ เตชะพานิชย์ ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ (เดิม) บัดนี้ได้ย้ายไปอยู่บ้านเลขที่ 97–99 ถนนประชาธิปไตย แขวงบางขุนพรหม เขตพระนคร กทม. 10200 อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่สรรพสัตว์ สาธุ ! 86 เล่ม

คณะตั้งมุ้ยง้อ และลูกหลาน ๆ บางคอแหลม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คณะลี้ไล้เส็ง และครอบครัว อ. บางพลี. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 72 เล่ม

คณะคุณมนัส ตั้งคติธรรม อ. ตาคลี และลูกหลาน อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 72 เล่ม

คณะคุณคุณารัตน์ อาชานิวณิช และครอบครัว. กทม. คุณชวาล อาชานิวณิช. คุณวรทิพย์ อาชานิวณิช. คุณสรวิศ อาชานิวณิช. คุณนิภาภัค อาชานิวณิช. คุณสมฤกษ์ อาชานิวณิช. คุณสุภิดา อาชานิวณิช. คุณธนิชชา อาชานิวณิช. คุณภูดิศ อาชานิวณิช. คุณธนฤดี อาชานิวณิช. คุณอุมาวรรณ อาชานิวณิช. คุณพัชรินทร์ จิรพงศ์ธนาภรณ์ กทม. ขออุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 73 เล่ม

คณะคุณอรุณหญิง พรสุริยาปาลี กทม. ส่งมาร่วมกองบุญโพธิสัตว์ธรรมทานทุก ๆ เดือน (เล่มนี้ 6 ครั้ง) สาธุ! 43 เล่ม

คณะคุณแม่โค้วอาเอ็ง บางบอน ลี้อาเล็ก นายปุญญาพัฒน์ มโนลีหกุล อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 30 เล่ม

พระอาจารย์สำรวล จิตตปสาโท อ. หัวไทร. และชาวพุทธปีนัง สิงคโปร์ ถวายปัจจัยต่าง ๆ ท่านรวมส่งมา เล่มนี้ 7 ครั้ง

รวมเงิน 2,320 บาท อุทิศร่วมกองบุญทานปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ในวัฏสงสาร สาธุ! 33 เล่ม

คุณนิธิต ภูริคุปต์ กทม. อุทิศให้แก่สรรพสัตว์ในวัฏสงสาร สาธุ! 29 เล่ม

น.ส.อภิญญา ตันทวีวงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 29 เล่ม

น.ส. จิติภัสร์ จิระโชติอนันต์ สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้ และคุณภาพมหาชน (สสก) คุณอภิญญา ตันทวีวงศ์ นำส่งมาร่วมอุทิศธรรมทานอีก 1,000 บ. สาธุ! 14 เล่ม

คุณสุริยงค์ โรจนายน. น.ส. ทัศนีย์ โรจนายน. อ. บางมูลนาค อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 29 เล่ม

คุณเกียรติชัย อุดมพงศ์อนันต์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 29 เล่ม

คุณสมชาย เต็งการณ์กิจ อ. บ้านฉาง อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณอานนท์ สุขขุม กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คณะคุณสุคนึง ประวาลปัทม์. คุณอรุณ ประวาลปัทม์. คุณนฤมล ฤทธิ์พยงค์. น.ส. อลิศรา ประวาลปัทม์. น.ส. เอมอร

ประวาลปัทม์ น.ส. ศิริรักษ์ ประวาลปัทม์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

เลี่ยวกิมเอ็ง และครอบครัว กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 14 เล่ม

คณะแม่ชีวิภาวัลย์ พณิชย์การกุล วัดหินหมากเป้ง อ. ศรีเชียงใหม่ ร่วมกองบุญอุทิศให้สรรพสัตว์ 1,000 บ. และแม่ชีลี้เง็กเคี้ยม อีก 360 บ. สาธุ!

คุณฉวีวรรณ สัมมาวิภาวีกุล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณฉวีวรรณ สัมมาวิภาวีกุล กทม. ทำบุญร่วมปล่อยชีวิตสัตว์ในงานกิ๊วอ้วงเจ อีก 1,000 บ.

พ.อ. (พิเศษ) สุพัฒน์ ศุภะกาลิน กทม. ร่วมอุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนนักธรรมบาลีต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

ลิ้มก๊กจือ กทม. อุทิศธรรมทานให้สรรพสัตว์ สาธุ! 14 เล่ม

คุณ ณ ยศ ภูริคุปต์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

จึงเว้งฮั้ว และครอบครัว กทม. อุทิศให้แก่บิดามารดา สาธุ! 14 เล่ม

เล้าชอง๊ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนและวัดจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. ณฤชล อมลวราทน์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

คุณปรีชา เสริมทรัพย์เจริญ อ. ปากช่อง อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ อ่าน สาธุ! 14 เล่ม

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. อุทิศให้คุณพ่อครูยศ คุณแม่ฉลวย อยู่เย็น (ซีนิมิตร) สาธุ! 14 เล่ม

พ.ญ. กันตินันท์ มหาสุวีระชัย. ร.พ. มุกดาหาร อุทิศให้ห้องสมุดคนไข้ ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 14 เล่ม

น.ส. กานพลู น.ส.พ. เนชั่น กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

อาจารย์นวรัตน์ ธาระวานิช กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

น.ส. เขมนครินทร์ เหลี่ยมแหลม อ. เสริมงาม ขออุทิศให้เทพเทวาประจำตัวและเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณลักขณา ทุติยภาค และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณลักขณา ทุติยภาค อุทิศให้ ธ. ธีรทาส. ไว้บำรุงสุขภาพกายใจ อายุ 88 ปี จงยืนยงคงทนในโพธิสัตว์ธรรมทานสืบไป สาธุ! 1,000 บ.

คุณวิภาสิริ พงษ์สินสถิตย์ สมุทรปราการ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 7 เล่ม

อาจารย์แก้ว สวดมนต์ บ่อนไก่ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณชาญจิตร สันตะพันธ์ อุบลฯ อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่างๆ สาธุ ! 7 เล่ม

คุณกำจร โชตินิพัทธ์ กทม. อุทิศให้แก่บิดามารดา สาธุ ! 7 เล่ม

ผู้ไม่ออกนาม บางมด กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 5 เล่ม

คุณครูบุญเลี้ยง วีระหงษ์ 200 บ. คุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร 100 บ. อ. ท่าม่วง อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ !

คุณสิรินทร์ มุ่งการดี กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ ! 300 บ.

รถกาแฟ อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 200 บ.

คุณธนพล บุญสม. ประธานผู้สูงอายุ อ. หางดง ร่วมอุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 200 บ.

คุณสมพงษ์ แซ่ลี้. อ. พนมทวน. ขออุทิศให้ท่านแม่ล้อหลีงิ้ม. และท่านพ่อลี้ไซ่ปอ. และเจ้ากรรมนายเวรต่างๆ สาธุ ! 200 บ.

จารึกเก็บไว้เป็นประวัติศาสตร์

โอ! อมิตาพุทธ! 30 ปีเศษที่ **ส. ธโนฆาภรณ์** ได้ทุ่มเทชีวิตแรงกายใจทรัพย์ให้แก่ ชมรมธรรมทาน ทาง ป.ณ. นี้ จึงขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้บูชาพระคุณ อุทิศให้แก่ท่านพระอริยครูบาเซ็น (ฌาน) **ฝาไฮ่** ผู้บันทึกธรรมเทศนา **สูตรของเว่ยหล่าง** ภาคภาษาจีน สมัยแผ่นดินถัง

มาถึงสมัยหมิงก๊กจีน **ท่านอริยครูดิปิ่งเช่** Dih Ping Tsze และ**ท่านอริยครูหว่องหมู่หล่ำ** Wong Mou-lam ผู้ให้กำเนิดแปล **สูตรของเว่ยหล่าง** Sutra of Hui Neng ภาคภาษาอังกฤษ

และโชคดีถึงเมืองสยาม ได้ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ **พุทธทาสภิกขุ** ผู้แปลเป็นภาษาไทย บทที่ 1 ถึงบทที่ 7. แล้วต่อมา **ครูประวิทย์ รัตนเรืองศรี** ได้แปล บทที่ 8 ถึงบทที่ 10 จนจบเล่ม สาธุ! (ที่วางตลาดขายบางเล่มพิมพ์ไม่จบ 10 บท)

ชมรมธรรมทานนี้ได้ช่วยเขาจัดพิมพ์แจกทานห้องสมุดประชาชนและวัดต่างๆ และพิมพ์ (เล่มที่จบ 10 บท) เนื่องในงานศพต่างๆ กว่าหนึ่งแสนเล่มไปแล้ว ขณะนี้ได้หยุดพิมพ์ ไม่มีแจกทานมา 20 กว่าปีแล้ว

ฮวงโป

ท่านข้าหลวงเมืองวาน–ลิง. ชื่อ **เป่ยสุ่ย** ได้บันทึกคำสอนของ **พระอริยครูบาฮวงโป** ไว้เป็นภาษาจีนเมื่อพันปีที่แล้ว. ต่อมา ศาสตราจารย์ **จอห์น โบล์เฟล์ด** John Bolfeld ได้แปลคำสอนของ **พระอริยครูบาฮวงโป** เล่มนี้ออกจากภาษาจีน เป็นภาษาอังกฤษ The Zen Teaching of Huang Po

ม.จ.ศุภสวัสดิ์ สวัสดิวัฒน์ ได้พบภาษาอังกฤษ จึงได้นำเอาไปถวาย ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ **พุทธทาสภิกขุ** สวนโมกขพลาราม อ.ไชยา สาธุคุณเจ้าท่านได้อ่านแล้วเห็นดีด้วย จึงได้แปลเป็นภาษาไทย ชื่อ **ฮวงโป.**

แล้วข้าพเจ้าได้ช่วยเขาจัดพิมพ์ภาษาไทย หกหมื่นกว่าเล่มไปแล้ว และยังได้พิมพ์ภาษาจีน อีกห้าพันเล่ม ขณะนี้หยุดการพิมพ์ **ไม่มีแจกทานมานานร่วม 20 กว่าปีแล้ว**

จาก ธ. ธีรทาส.

พ.ศ. 2558

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น แขวงบางขุนเทียน เขตจอมทอง
โทร. 0-2415-2049 นางพจนา เขียวสุทธิ 2558

รางวัล นราธิป

แด่ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ
"ธ. ธีรทาส"

พากเพียรและเรียนรู้มาแต่เยาว์
ธรรมะคือร่มเงามาแต่ต้น
ชีวิตคือการต่อสู้และดิ้นรน
กว่าจะผ่านกว่าจะพ้นต้องค้นคิด
เป็น "ธ. ธีรทาส" ผู้แปล-เขียน
ยิ่งลึกเรียนยิ่งจับธรรมนำสนิท
ยิ่งเผยแผ่ยิ่งชำนาญธารชีวิต
ยิ่งใกล้ชิดความเป็นไปในชีวี
เป็น "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" เรื่องเก่าเก่า
เป็น "ศิษย์เต๋า เซียน เซ็น" เป็นเกียรติศรี
ยิ่งแปลเขียนยิ่งเป็นไปยิ่งเป็นดี
ยิ่งเป็น ธีรทาส องอาจครัน

ขอมอบ "นราธิป" ด้วยคารวะ
ขอธรรมยิ่งกระจะกระจ่างฝัน
ขอยิ่งก้าวยิ่งแรงยิ่งแบ่งปัน
ถึงธรรมอันส่องสว่างกลางใจเทอญ

ชมัยภร แสงกระจ่าง
นายกสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย
๒๙ มกราคม ๒๕๕๔

พุทธทาสภิกขุ

ครั้งหนึ่งเมื่อ ธ. ธีรทาส. มีอายุ 40 ปีได้ส่งต้นฉบับ "ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น" เล่ม 3 นี้ ส่งไปให้ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ ดร. พุทธทาสภิกขุ อ. ไชยา ขอให้ท่านช่วยตรวจสอบข้อธรรมบางอย่างในวรรณกรรมชุดนี้

ภายหลัง ท่านเจ้าคุณได้ฝาก พระเฉลิม วิมุตตยานันทะ บ.ก. ชาวพุทธเชียงใหม่ นำส่งมาคืนให้ที่โรงเจ บ่อนไก่ กทม.นี้

พระเฉลิม ฯ ได้บอกว่า ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ สั่งมาว่า ขอฝากต้นฉบับให้คุณธีรทาส. ส่งคืนเพชรน้ำเอกเม็ดโตที่ยังไม่เคยมีในภาษาไทย คงจะต้องใช้เวลาหว่านเพาะเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่งโพธิจิตลงในเนื้อนาบุญไปอีก 3 หรือ 5 ชั่วอายุคนก่อน พุทธจิตนี้จึงจะผลิตดอกออกผลงามตาที่ดีได้บ้าง สาธุ! คนสมัยนี้เขาเก่ง หลงวัตถุนิยมมาก จนสติปัญญา "โลกีย์" วิ่งเร็วเกินไปจนลืมมองข้ามสติปัญญา "โลกุตระ" ของอริยปราชญ์โบราณไปมาก จึงขาดคุณธรรมทางจิตใจ ยิ่งความกตัญญูแล้วแทบจะสูญพันธุ์ไปเลย โลกมนุษย์ยังต้องการ พระโพธิสัตว์ มาช่วยแก้ไขสอนธรรมทาน ให้มนุษย์รู้แจ้งทาง "โลกียธรรม และ โลกุตรธรรม" อีกมาก.

จาก ธ. ธีรทาส.